

GERÇEK AŞKI aramaktan yorulduysan,
belki de tek ihtiyacın eve dönmektir

Gösteriş

Carmichael Ailesi 4

USA Today Çoksatın Yazarı

Adriana Locke

NOX*

SAHTE NİŞANLIM OLMAYA VAR MISIN?

Daha önce hiç sırf birilerini haksız çıkarmak için saçma sapan bir şeye kalkıştığın oldu mu? Merhaba. İşte ben tam da bunu yapacağım. Çünkü görüştüğüm adam bana “evlenilecek kadın olmadığımı” ve “beklentilerimi düşürmem gerektiğini” söyledi.

Yeni nişanımla tanıştığında yüzünün alacağı görmek için sabırsızlanıyorum. Ama küçük bir sorun var. Bırak nişanlıyı, erkek arkadaşım bile yok. Tahmin edersin ki bu noktada devreye sen giriyorsun.

Yakışıklı mısın? Başarılı mısın? Deli divane âşık bir adamın yapacağı her şeyi yapmaya hazır mısın?

Bir gece. Bir etkinlik.

Hadi herkese muhteşem bir gösteri sunalım.

NOX*

DESTEK
DOKKAN

www.destekmediasgroup.com www.destekdukkani.com
Nasyayinlari nasyayinlari nasyayinlari
info@destekyayinlari.com

KDV'den muaftır.

Yetiştirilen Okurlara Ömerilir

Gösteriş

Carmichael Ailesi 4

Adriana Locke

Çeviren: Onat Özyılmaz

Düzenleme
Ny.ozlem

NOX^{*}
Ninova

ADRIANA'NIN NOTU

Selam sevgili okurum!

Birçoğunuz Banks'in kitabı için sabırsızlanıyorsunuz. (Banks de yerinde duramıyor.) Ne diyebilirim ki? Şimdi sahne sırası onda!

Banks'i yazmak büyük bir zevkti. Bir o kadar da şaşırtıcıydı. Sabahları bilgisayarımın başına biraz daha çabuk geçmeme büyük katkısı oldu. Hikâyede görmeyi hiç ummadığım cevherleri keşfetmek çok keyifliydi.

Banks'le zaman geçirmek çok eğlenceliydi ve umarım siz de onu en az benim kadar keyifle okursunuz.

Bu seriyi yazmaktaki tek amacım sizlere kendinizi iyi hissettirecek hikâyeler sunmak. Aşkın tatlı, insanın yüreğini ısıtan vıcık vıcık yanlarını öne çıkarmak istiyorum. Yüzlerinize tebessüm kondurmak istiyorum.

Gösteriş'i bitirip kapağını kapadığınızda aptal aptal sırıtaçağınızı, midenizde kelekler uçuşacağını umuyorum. Birkaç saatinizi kahkahalar atıp çiftimizin tatlılıklarına eriyerek geçirdiyseniz görevimi başarıyla tamamlamışım demektir.

Bu hikâyeyi okumayı seçtiğiniz için teşekkür ederim. Onca kitabın arasından bunda karar kıldığınız için size minnettarım.

Keyifli okumalar,

Adriana

Bir

BANKS

“Fikrimi dinlemek istiyor musun, istemiyor musun?”

Kardeşim Maddox’un kaşığından dökülen süt damlaları mısır gevreği dolu kâseye düştü. “İstemiyorum.”

“Hadi ama, Mad. Bu seferki cidden çok iyi.”

Ağızına koca bir kaşık dolusu mısır gevreği atıp rahat rahat çiğnemeye koyuldu. Kasten çıkardığı kırıntılar, bana bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi mutfakta yankılandı. *Mesaj alındı.* Elbette bu ona kulak vereceğim anlamına gelmiyordu.

“Plastik örümcekler. Bir pakette elli tane var ve...”

“Hayır dedim, Banks.” Kaşığını kâseye bıraktığında metal cınladı. “Artık evli bir adamım. Canın Jess’le her uğraşmak istediğinde hayatımı ve özgürlüğümü riske atamam.”

Sırıtişım yüzüme ağır ağır yayıldı. Maddox’un beti benzi attı.

Bir zamanlar küçük oyunlarımın hedefinde bir Jess bir Moss olurdu. İkisine de eşit davranırdım. Foxx’a hiç bulaşmazdım. *Eh, sonu benim için hiç de iyi bitmeyen birkaç seferi saymazsak.* Brooke evine taşındığında Moss’u hedef listemden çıkarmak zorunda kalmıştım. Jess de artık Pippa’yla yaşıyordu ve onunla uğraşmak eskisi kadar *eğlenceli* değildi. Hâliyle geriye hedef alabileceğim tek bir Carmichael kalıyordu: Foxx.

Maddox elini kaldırarak, “Duymak bile istemiyorum,” dedi.

Çok yazık. “Jess değil.” Yüzümdeki sırıtış genişledi. “Foxx.”

“Aklını peynir ekmekle yemişsin.”

“Zamanı geldi.” Maddox kâsesini uslu bir koca gibi lavaboya götürürken yolundan çekildim. “Foxx’a hiç bulaşmadık.”

“Çünkü pipetle beslenmek istemiyoruz.”

“Neyse ne. Eminim kendini dışlanmış hissediyordur.”

Maddox tek kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi, Banks?”

“Sen, Moss, üzerine bir de Jess artık korkusuz dörtlü olmayacağımıza karar verdiğinizde şahsen *ben* kendimi çok dışlanmış hissettim.”

“Biz hiçbir zaman korkusuz dörtlü olmadık.” Mad başını iki yana salladı. “Derdin ne senin?”

“Canım sıkılıyor,” diyerek buzdolabını açıp kalan son Dr. Pepper’ı aldım. “Yapayalnızım. Son günlerde bir sürü boş vaktim olması da cabası.”

“Eh, benim vaktim yok ama. Çekip çevirmem gereken bir emlak ofisim ve ilgilenmem gereken bir karım var.”

Teneke kutuyu açıp kardeşime bir bakış attım. “Ashley hayatımı mahvetti.”

“Hayır, mahvetmedi.” Güldü.

“*Bal gibi de etti.*”

Maddox telefonuna bakıp parmağım kaldırarak bana beklememi işaret etti.

Gazozumdan bir yudum alıp Maddox’un mutfagına baktım. Burada çok güzel zamanlarımız olmuştu. Gece geç saatlerde mideye indirdiğimiz pizzalar, izlediğimiz futbol maçları ve kendimizi acilde bulmaktan son anda yırttığımız bir güreş maçı. *Jess’in Japon yapıştırıcısı ve bant kullanma yeteneği sağ olsun.*

Ama artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Her şey son sürat değişiyordu. Artık kimse eğlenmek istemiyordu.

Herkes yetişkin olma peşindeydi.

Ahmak herifler.

“Affedersin,” dedi Maddox telefonunu cebine sokarak. “Randevum yarım saat öne alındı. Programımın altüst olmasına bayılıyorum.”

“Örümcekler yüzünden mi?”

Maddox güldü. “Hayır, Banks. Sorun örümcekler değil. Foxx’a sataşacak olman bile değil. Sorun şu an kafamın gürültü kaldıramayacak olması. En son şu harika fikirlerinden birini hayata geçirdiğinde kendimizi karakolda bulduk.”

“Onun çıkartmalarla bir ilgisi yoktu ama.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Banks. Artık böyle şeylerle uğraşmak istemiyorum. Daha yeni evlendim. *Karımla* vakit geçirmek istiyorum.” Sırıttı. “Onu gördün mü? Fena ateşli bir şey.”

“Evet, gördüm.” Gözlerimi devirdim. “Ama sırf onun yüzünden beni kaybetmenin acısına dayanabilecek misin? Kendime yeni bir en yakın arkadaş bulacağım ve buna hazır olduğumu sanmıyorum.”

“Hiç durma.”

Hiç durma mı? *Hiç durma mı?* “*Hiç durma* da ne demek? Beni kıskanmıyor musun?”

Maddox başını iki yana salladı.

“Biraz bile mi?”

“Hayır, Banksy. Kıskanmıyorum. Senin iyiliğini düşünüyorum. Kanatlarını aç ve uç.”

Ona pis pis baktım. “Pencerenden içeri uçup kanependeki yerimi geri alacağım.”

“Etrafa sim bulaştırma yeter.”

“Göt herif.”

Maddox kıkırdadı. Benim aksime keyfine diyecek yoktu. “İşler nasıl gidiyor? Bahsettiğin karbüratörü tamir edecek birini buldun mu?”

“Evet. Marinadaki birinden bir adamın telefon numarasım aldım. Artık kimse bu işlerle uğraşmıyor. Birini bulacağım diye helak oldum.”

Kardeşim sırıttı.

“Ne?” diye sordum.

“Yok bir şey.” Bakışları arkama kaydı. “Hoş geldin, bebeğim.”

Ashley'nin kokusu mutfakı doldurduğunda omuzlarım düştü.

Yanımdan geçerken kafama bir tane patlattı. "Seni görmek de çok güzel, Disko Topu."

"Artık iki dakika yalnız bile kalamıyoruz."

Maddox onu kendine çekip kışını avuçlayarak dilini boğazına sokarken Ashley güldü.

Her ne kadar ilişkilerine bok atsam da onlar adına seviyordum. Tanıdığım en harika insanlardı. Maddox sadık ve sorumluluk sahibi bir adamdı. Ashley ise –en yakın arkadaşımı elimden almış olmasını saymazsak– komik ve tatlıydı. Birkaç hafta önce onu savunurken haislere düşmem de bu yüzdendi ya. Hoşuma gitse de gitmese de artık ailemizden biri olmuştu.

Hoşuma gidiyordu aslında. *Ama kardeşimi gerçekten çok özliyorum.* Başımı belaya sokarken yanımda birilerinin olması çok daha eğlenceliydi.

"Artık böyle şeylerle uğraşmak istemiyorum. Daha yeni evlendim. Karımla vakit geçirmek istiyorum."

Demek artık böyle şeylerle uğraşmak istemiyordu. Eh, ben de artık onunla uğraşmak istemiyordum o zaman.

"Şu yazdığımız ev arkadaşı ilanını ne yaptın?" diye sordu Ashley. "Yayınlayıp yayınlamadığını görmek için Social hesabına bakıp duruyorum."

"Üzerinde birkaç düzeltme yapmam lazım." Bakışlarımı Maddox'a diktim. "Kendime yeni bir en yakın arkadaş aradığımı da ekleyeceğim."

Maddox iç geçirerek ellerini havaya savurdu.

"Dalga geçiyorum." İçeceğimin kalanını bitirip kutuyu çöpe salladım. "Daha bir şey yapmadım. Gerçi belki de yapmalıyım. Seninle Brooke'un çok işine yaradı."

"Pippa'yı da unutma," dedi Ashley.

“Evet, Pipster’ın da,” dedim Jess’in hayallerindeki kadına nasıl kavuştuğunu hatırlayarak. “Bir köpek alıp geçsem mi diye düşünüyorum.”

Maddox’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sakın.”

“Nedenmiş o?”

“Banks. Kendi karnını bile doyuramıyorsun. Kendi başının çaresine bakamayan başka bir canlının sorumluluğunu almak büyük pervasızlık olur.”

“Bana olan inancın gözlerimi yaşarttı.”

Maddox’un telefonu titredi. Sert bakışları birkaç saniye daha üzerimde oyalandıktan sonra ekranına döndü. “Çıkmam gerek. Birkaç saat içinde dönerim. Seni seviyorum, Ash.”

Ashley kocasının yanağına bir öpücük kondurdu. “Görüşürüz.”

“Güle güle,” dedim kardeşim yanımdan geçerken.

“Hoşça kal.”

Tezgâha yaslandım. Ashley mutfağın içinde gezinip çeşitli sebzeler, bir paket et ve birkaç kap kacak çıkardı.

“Günün nasıl geçti?” diye sordum. Canım henüz eve gitmek istemiyordu.

Ashley omzunun üzerinden bana gülümsedi. “Gayet güzeldi. Bütün gün annenle birlikteydim. Sana bir şey söylesem kimseye anlatmayacağına söz verir misin?”

Onu başımla onayladım.

“Söyle. Söz veriyorum de,” dedi.

“Benimle paylaşacağın çok gizli bilgi her neyse kimseye anlatmayacağıma söz veriyorum, süper hafiye.”

Ashley gözlerini devirdi. “Birlikte kanepе baktık.”

Alnıma şaşkınlıkla bir tokat atmam onu güldürdü.

“Onu beğendiği modeli almaktan vazgeçirdin mi?” diye sordum.

“Tabii ki.”

“Şu kanepe olayı sonum olacak. Hepimiz ortalıkta çift taraflı çalışan ajanlar gibi dolaşıyoruz.” Kaşımı kaldırdım. “Böyle stresli bir hayata gelemem, Ash. Bunun için yaratılmamışım.”

Ashley güldü.

Telefonum titrediğinde bakışlarımı ekrana çevirdim.

Maddox: ÖRÜMCEKLERE HAYIR.

Ben: Fikrini belirtmiştin zaten.

Maddox: Ciddiyim, Banks. Kutsal olan her şeyin aşkına, Foxx’a dokunma. Seni onun elinden ben bile kurtaramam. Hayatımın sonuna kadar vicdan azabıyla yaşarım. Bunu bana yapmak istemezsin, değil mi?

Ben: Araba kullanırken mesajlaşmamalısın. Bu hiç güvenli değil.

Maddox: Sesli dikteyi kullanıyorum.

Ben: Kendine zarar verme girişimlerine ortak olamam. Çok istiyorsan sonra yüz yüze görüşürüz.

Ha.

Telefonumu cebime atıp gelen titreşimleri görmezden geldim. Ashley’nin omzunun üzerinden tezgâha bakarak, “Akşama ne yemek var?” diye sordum.

“Fırında tavuk ve kök sebzeler.”

İşine mâni olmamak için bir adım geri çekildim. “Ah.”

“Bize katılmak ister misin?”

“Yani, hayır demem.”

Ashley gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

“Bu sabah lastiklerinin basıncına baktım,” dedim adaya oturarak. “Düşük çıktı. Kocana söyle de düzenli aralıklarla kontrol etsin.”

Ashley sebzeleri bırakıp bana dönerek tezgâha yaslandı. “Çok tatlısın.”

“Aynen öyleyim. Senin de bana tatlı davranman hoşuma gidiyor. Akşam yemeğine davet etmen falan. Bir de burada kalıp sizinle film izlememe izin vermen.”

Güldü ve havluyu alıp ellerini kuruladığı sırada telefonu çaldı. “Bir dakika.” Cihazı kulağına götürdü. “Alo?”

Cebimden telefonumu çıkarıp internette gezinmeye başladım. Cep telefonları ve internet icat edilmeden önce insanlar böyle bir durumda kalınca ne yapıyordu? Öylece oturup karşı tarafın muhabbetini mi dinliyorlardı? Vakit geçirmek için yanlarında kitap mı taşıyorlardı? Dikkatini verecek bir şey olmayınca insan hemen önünde dönen konuşmayı nasıl dinlemiyormuş gibi davranabilirdi ki? Bu imkânsızdı.

Bunu yaşlı birine sormalıydım. *Foxx’a mesela.*

Parmaklarım ekranımın üzerinde gezindi.

Ben: Selam, siz ihtiyarlar internet bağlantılı telefonların icadından önce karşınızdaki insanın telefonla konuştuğu ve sizin dinlemiyormuş gibi davranmak zorunda kaldığınız anlarda ne yapıyordunuz?

Foxx kişisi bildirimleri sessize aldı.

“Hayır, Maddox müsait değil,” dedi Ashley. “Birilerine ev gezdiriyor. Bir iki saat sonra olmaz mı?” Kaşları çatıldı. “Kahretsin.”

Görünüşe göre birileri kötü bir gün geçiriyor.

Social uygulamasını açıp ekranı kaydırmaya koyuldum.

“Jess eve döndü mü?” diye sordu Ashley.

“Hayır. Babamla bir müzayedeye gittiler. Geç dönecekler,” diye yanıtladım.

“Evde değilmiş,” dedi hattın öteki ucundakine. “Moss’la Brooke da hâlâ işte ve Foxx diye biri yokmuş gibi davranacağız.”

Akıllı kız.

1962 model Ferrari 250 GTO mu? İyiymiş. Paylaşımına tıklayıp resimleri inceledim.

“Ama Banks burada,” dedi Ashley temkinli bir sesle.

Ses tonu tüylerimi diken diken etti. Bakışlarının üzerimde olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu.

Mutfağı tuhaf bir hava sardı. Bunun benden istemediğim bir şey yapmamı isteyeceği anlamına geldiğinden emindim.

Taburemden kalkıp kapıya doğru yöneldim.

“Belki,” dedi sesini yükselterek. “O kadar da kötü olamaz.” Duraksadı. “Denize düşen yılanı sarılır.”

Ashley başka bir şey söyleyemeden kapıya varmaya çalıştım. Adımlarımı hızlandırdım ama belli ki yeterince hızlı değildim.

“Banks,” diye seslendi arkamdan.

Olduğum yerde durdum ama arkamı dönmedim. Onunla göz teması kurmazsam isteğini daha kolay reddedebilirdim. “Efendim?”

“Bana ufacık bir iyilik yapar mısın? Lütfen?” dedi.

“Sana mı yoksa telefonun öteki ucundakine mi?”

“Teknik olarak her iki şekilde de bana bir iyilik yapacaksın.”

Kahretsin. “Senin için değil yani.”

Onun için.

Başımı tavana kaldırdım. Bütün dramatikliğimle sert bir nefes verdim. Benden kimin için bir iyilik istediğini biliyordum... ve bunu yapmayı hiç istemiyordum.

Ashley iç geçirdi. “Lütfen, Banks.”

Dünyanın en zor şeyini yapıyormuşum gibi –aslında bir bakıma öyleydi– ağır ağır ona dönüp gözlerimi kıstım.

“Çok zor durumdaymış,” diyerek bir faydası olacakmış gibi kaşlarını çattı.

Olacaktı da ama kanımın son damlasına kadar direnmekten geri durmayacaktım.

“Telefondaki... Sara mı?” diye sorum merakla.

“Evet.”

“O zaman hayır,” deyip gülümsedim ve aynen arkamı döndüm.

“Banks!”

“Ne?” İnleyerek tekrar ona döndüm. “Başka birini ara. Kim olursa olsun başka birinden ona yardım etmesini iste. Bunun için sana para bile veririm. Onu gördükten sonra almam gereken terapi seanslarından daha ucuza gelir.”

“Yardıma ihtiyacı var.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bilmez miyim? Maddox’un yanma taşınacak birilerinin rır zıvırlarını almak için onunla ta Orlando’ya gidip geldim.”

Ashley iç geçirdi.

Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Birbirimize öylece baktık. İkimiz de ağızımızı açıp bir şey söylemedik. Ama Sara? Sara’nın çenesi kapanmak bilmiyordu. Ashley odanın öteki ucunda duruyor olmasına rağmen ahizeden gelen sesini duyabiliyordum.

Sara yardım için beni arasa telefonu açmazdım. O kadın şeytanın vücut bulmuş hâliydi. Dik kafalının tekiydi ve her şeyi bildiğini sanıyordu. Fiziksel çabadan kaçınmak için kırk takla atması hayret vericiydi.

Ben suysam, o yağdı. İki yüz bin kilometre boyunca değiştirilmemiş bir yağ. Ben ise özümde kutsal sudan farksızdım. Bunun oluru yoktu.

Ama yardımımı isteyen Sara değil, Ashley’ydi. Ve Ashley ailemden biriydi.

Of, hayatımı sikeyim.

Uzun, bıkkın bir nefes verdim.

Ashley kirpiklerini süzüp beni tava getirmeye çalışarak, “Yarınki akşam yemeğimize de gelmene izin veririm,” dedi.

Direnşimden ödün vermeden teklifini etrafıca düşündüm.

İsteğine itiraz edip yakarışlarına direnmek için elimden geleni yapsam bile eninde sonunda pes edecektim. Tartışmak sadece vakit kaybı olacaktı. Ashley en kötü ihtimalle Maddox'u arayacak, sonra da kardeşim beni arayıp ona yardım etmemi isteyecekti. Maddox'a hayır diyemezdim çünkü o beni asla geri çevirmezdi.

Örümcek mevzusu hariç.

"Üç akşam yemeği," dedim. "Ve bir ay boyunca her cumartesi film gecesi."

Ashley sırtarak cep telefonunu bana uzattı.

Telefonu alırken ona sert bir bakış atsam da bu onu daha da kıkırdatmaktan başka bir işe yaramadı.

Sahneyi kurmak için tekrar iç geçirdim. *Sara'nın bunu seve seve yaptığımı düşünmesine izin veremem.*

"Selam başımın belası. Götün mü tutuştu?"

"Aklın fikrin yine götümde demek."

Buna bin pişman olacağım.

İki

SARA

Banks'in geçmesi için kapıyı açarken, "Ben de buna ölüp bitmiyorum," dedim.

Evim Luna Rossa Black isimli parfümün çekici, erkeksi, çarpıcı hatta alttan alta gelen belli belirsiz tatlı kokusuyla doldu. Bir kadeh pahalı burbon ve yanında patlayan şekeri andırıyordu.

Bunu nereden mi biliyorum? Eh, üzerine düşünecek bolca vaktim olmuştu. Orlando seyahatimizden sonra kendime bir şişe almıştım. Bunu Banks'e ya da bir başkasına itiraf edecek değildim elbette.

"Günün nasıl geçti?" Sırttı. "Gerçi vibratörünü tuvalete kaçırdığın düşünülduğünde belki de bunu sormamalıyım."

"Kapa çeneni."

Sırtışı büyürken sağ yanağındaki gamze daha da derinleşti. "Banyo ne tarafta?"

"Şurada." Koridorun sonundaki kapıyı işaret ettim. "Alet edevat getirdin mi?"

Cebinden bir İngiliz anahtarı çıkardı ve banyoya doğru ilerlerken aleti havaya kaldırdı.

Tanrım, insanı çileden çıkarıyor.

Geçtiğimiz iki hafta hayatımın en sinir bozucu dönemi olmuştu ve hepsi benim suçumdu.

İnsanın patronuyla kırıltırmasının hoş karşılanmamasının bir nedeni vardı. Bunu anlıyordum. Riskleri göze almıştım. Joshua Eubanks'in yatağına yalnızca kırmızı rujum ve siyah topuklularıyla girmiş ve bundan pişmanlık duymamıştım... *Şimdiye*

dek. Şimdiyse pişmanlıktan –ve kendimi berbat hissetmeme neden olan bir miktar öfkeden– başka hiçbir şey hissedemiyordum. Yine de iflah olmaz dürüstlüğümden ödün vermemiştim.

Ve öfkemden.

“Şu vibratör ne renk?” diye bağırdı Banks banyodan. Sesi klozete sokup çıkardığı pompanın sesinde boğuldu.

İnleyerek yanına gittim. “Ne önemi var?”

“Klozet sökmek hakkında bir şey bilmiyorsan, ki bildiğini hiç sanmıyorum, soruma cevap ver.”

Kapı eşiğinde durup çerçeveye yaslandım. “Mor.”

“Büyüklüğü ne kadar?”

“Banks...”

Sırıttı. “Ne? Aradığım şeyi kafamda canlandırmaya çalışıyorum.”

“Onunla karşılaştıracak kadar büyük bir şeyin var sanki.”

Beni tepeden tırnağa süzdü, bakışları vücudumda oyalandı. “Peki.”

Ondan nefret ediyorum.

Tüylerim diken diken olurken banyo tezgâhının üzerine oturup Banks’in çalışmasını izledim. Tanrı’nın onu yaratırken hamuruna neden fazladan çekicilik katmaya karar verdiğini bilmiyordum ama bunu ona bizzat sormayı çok isterdim. Zira berbat bir karardı.

Banks saçmalık derecesinde yakışıklı bir tezatlar bütünüydü. Ivy League saç kesimi ve yağ lekeli bir kot pantolon. Bir çocuk gibi ilgi görmek isteyen başarılı bir işadamı. Altın gibi bir kalp ama onu öldürmek istemenize neden olacak tavırlar.

İnsan onunla ne yapar ki?

Banks’in sırt kasları beyaz tişörtünün altında gerildiğinde dudağımı ısırardım. *Onunla ne yapacağımı çok iyi biliyorum.*

Banyo tezgâhından sarkan ayaklarımı sallayarak, “Ne yaptığına dair en ufak bir fikrin var mı?” diye sordum.

Banks gür kirpiklerinin arasından bana bir bakış attı. "Benim yerime sen halletmek ister misin?"

"İşim acil olmasa hallederdim zaten ama altıdan önce evi boşaltmış olmam gerek."

"Neden?"

"Çünkü evsahibim şerefsizin önde gideni." Banks dikkatini tekrar işine verdiğinde iç geçirdim. "Bu evi tutmama eski patronum aracı olmuştu. Konumu mükemmeldi ve kirası... indirimliydi."

"Eminim öyledir."

Pembe ojeli ayak parmaklarımın ucuyla onu dürttüm. "Ama eski patronumla aram bozulduğundan o tatlı mı tatlı indirimden mahrum kalacağım. Evin gerçek kirasını karşılayamayacağım için de saat altıya kadar pılımı pırtımı toplayıp gitmem gerek. Dahası, tuvalete kaçırdığım şeyi orada bırakırsam ödediğim minik depozitoma el koyacak ve hayatta kalmak için o paraya ihtiyacım var."

"Evsahibinle yatmayı hiç düşündün mü?"

"Ha, ha, ha."

Banks elinde İngiliz anahtarıyla klozetin öteki tarafına geçti. "Hiç değilse başım sokabileceğin bir yerin olur. Hem patronunu da aradan çıkarmış olursun."

"Aklımdan geçmedi değil ama şu an ödediğim kirayı bile karşılayacak durumda değilim."

"Maaşların nereye gitti?"

"Mugger'a. Shade House'a. Konser biletlerine. Paranı çar çur edebileceğin diğer yerlere."

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı.

"Ne?" diye sordum. "Para yönetimi konusunda berbatımdır."

"Bir tüyo ister misin?"

"Olur."

İngiliz anahtarını çevirirken kollarındaki kaslar gerildi. Vay anasını. "İşin sırrı masraflarını başkasına kilitlemek. Bunu genç

yaşıta öğrendiğim için banka hesabımda dünyanın parası var.” Tuvaleti yere sabitleyen iki somunu söktü. “Senden şu kadarcık hoşlansam paramı yemene izin verebilirdim.”

“Teşekkür ederim ama sokaklarda dilenmeyi yeğlerim.”

Banks doğrulup gerindi.

Geniş omuzları ve dar beli birbirini dengeliyordu. Bakışlarım kalın bacaklarına kaydığında Ashley’nin Maddox’la Banks’in çocukluklarından beri güreştiklerini söylediğini anımsadım. *Eminim yorulmak nedir bilmiyordur.*

Bana doğru yaklaşıp neredeyse bacaklarımın arasına girdi. Yakınlığımızı fark ettiyse de herhangi bir tepki göstermedi. Gerçi geri çekilmesini beklemiyordum zaten. Orlando yolculuğumuz boyunca da aynen böyle yapmıştı. Etrafta gezinirken elini sürekli belime koymuş, benzincilere girip çıkarken beni yönlendirmiş, karşımıza çıkan her kapıyı benim için açmıştı.

Bunu benimle dalga geçmek için mi yapıyor? Oyun peşinde mi? Yoksa gerçekten de etrafında olup biteni anlama yetisinden yoksun, iyi huylu bir ahmak mı?

Cevabı bilmiyordum.

“Nereye taşınyorsun?” diye sordu somunları avucuma bırakarak.

“Bir süre Ashley’yle kalacağım.”

Banks’in kaşları çatıldı. “*Pardon?*”

“Ne?”

“Ne dedin sen?”

“Maddox ve Ashley’yle kalacağım dedim. Ne oldu ki?”

Banks arkasını dönüp cebinden telefonunu çıkardı. Parmaklarını ekranda kaydırıp birkaç yere dokundu.

Neredeyse hat düşer düşmez hoparlörden Maddox’un sesi duyuldu. “Selam.”

Ne yapıyor bu?

“Sara’nın sizde kalmasına izin mi veriyorsun?” diye sordu Banks gözlerini üzerime dikerek.

Giderek kudurmasını gülümseyerek izledim. Gözleri muzip bir tavırla kısıldığında bir kahkaha patlatmaktan kendimi alamadım.

“Hiç komik değil,” diye fısıldadı Banks.

“Çok komik,” diye karşılık verdim.

Maddox iç geçirdi. “Sadece bir süreliğine. Taş çatlasın birkaç gün.”

Banks’in kaşları çatıldı. “Peki ya ben?”

“Sana ne olmuş?”

“Evlenir evlenmez karınla baş başa vakit geçirme bahanesiyle beni kapının önüne koydun. Sözüne inandım ve isteğine saygı duydum. Artık evinize doğru düzgün uğramıyorum bile. Ama sen kalkıp Sara’nın yanınıza taşınmasına izin veriyorsun, öyle mi? O ailemizden bile değil. Ben... ben... sırtımdan bıçaklandım.”

Başını kaldırıp bana bir bakış attığında sııttım. Muhtemelen bana gözdağı verme çabasıyla gözlerini kısma da pek etkili olmadı.

Banks’le Maddox’un arasından su sızmadığını herkes biliyordu. Ashley kayınbiraderinin kuması olduğuna dair şakalar bile yapardı. Ondan bir türlü kurtulamadığından Banks’e bayılmasına şükrettiğini söylerdi. Onu şerefsiz eski nişanlısı Eton’dan kurtarmak için bir bar kavgasına karışmasının da bunda büyük etkisi vardı.

O gecenin anıları zihnime doluşurken midem kasıldı.

Banks hiç tereddüt etmeden kavgaya atlamıştı. Kardeşi yumruk yediğinde onun arkasını kollamıştı. Ashley’nin Eton’la oturduğu masada mahsur kaldığını fark ettiğinde onu kurtarmak için yapılması gerekeni yapmıştı.

İş botlu prens saniyeler içinde ahmak yancıdan esas kahramana dönüşüvermişti. Onu izlerken etkilenmediğimi söylesem

yalan olurdu. En ufak bir korku emaresi göstermemiştii. Adam-ları döverken –lafın gelişi– terlememiştii bile. Banks sakın, ağır-başlı ve çekici bir baş belasıydı.

Banks'ten gönlümce nefret edemememin nedenlerinden biri de bardaki o âna şahit olmamdı. *Aslında iyi bir adam.*

Banks'in iç geçirmesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

“Seni bir daha görmek istemiyorum,” dedi kardeşine.

Bir de bu yanı var tabii...

“Hadi oradan,” dedi Maddox. “Akşam yemeğe geliyormuşsun.”

“Çok sinirliyim.”

“Ashley kızarmış tavuk yapıyor,” dedi Maddox. “Bir de çiko-latalı kek gibi bir şey söyledi.”

Banks bir kez daha iç geçirdi, mücadele isteği giderek azalıyordu.

“Bir saat içinde evde olacağım. Görüşürüz,” dedi Maddox.

“İyi.”

Kıkırdadım.

“Görüşürüz,” dedi Maddox.

“Görüşürüz.”

Çağrıyı sonlandırıp telefonunu cebine geri koydu.

“Hemen de yelkenleri suya indiriverdin,” diye takıldım. “Kızarmış tavuk zayıf noktan falan mı?”

“Benim zayıf noktam yoktur.” Başıyla elimdeki somunları işaret etti. “Onları sakın kaybetme.”

“Peki.” Somunları tezgâhın köşesine bıraktım. “Gayet güvendeler.”

Banks yanımdaki havluya uzanırken parmak eklemleri çıplak bacaklarıma sürtündü. Bedenimi ele geçiren ürpertiği fark ettiyse de bunu dillendirmedii.

Havluyu yere atıp eliyle yanma gelmemi işaret etti.

Tezgâhtan aşağı atladığımda ayaklarıım soğuk fayanslara değdi.

“Klozeti öteki ucundan tutup çekmeme yardım et,” dedi.

Yüzümü buruşturdum. “İl...”

Banks bakışlarını tavana çevirdi.

Bu hâlimiz aklıma Orlando’da yaşadığımız sayısız anlaşmazlıktan birini getirdi. Banks ona sırf eğlencesine ve Ashley’nin hıyar eski nişanlısı karşımıza çıkarsa araya girmek için eşlik ettiğimi bir türlü anlamamıştı. Ashley, Banks’in aynı hafta içinde ikinci kez parmaklıkların ardına girmesini istememişti. Benden depo denen fırındaki ağır ve kirli kutuları sırtlayıp taşımamı falan beklemişti.

“Bu... iğrenç,” dedim seramik klozeti işaret ederek. “Leş gibi. Ve... iğrenç.”

“Onu zaten söylemiştin.”

Ellerimi belime koydum. “Tek iğrenç yeterli gelmedi. Klozetten bahsediyoruz.”

“Burayı her ziyaret edişinde kıcını üzerine koymuyor musun sanki? Bir an önce şunun ucundan tutup bana yardım etmezsen vibratörünü evsahibin çıkaracak.”

“Centilmenlikten hiç nasibini almamışsın,” dedim seramiğin kuru yerlerini gönülsüzce tutarak. “Eldiven mi taksak?”

Banks tuvaletin üzerinden bana bir bakış attı. “Eldivenin var mı?”

“Hayır.”

“Demek ki takmıyoruz. Kaldır hadi.”

Lanet klozet beklediğimden çok daha ağırdı ve onu yerden kaldırıp havlunun üzerine koymak sağlam kas gücü gerektirdi. İçindeki suyun etrafa sıçraması da cabasıydı.

“İyi ki sporumu aksatmıyorum, ha?” dedim kaslarımı sıkarak. “Bana sorarsan işin yarısından fazlasını ben yaptım.”

Banks gözlerini devirdi.

“Şimdi ne yapacağız, usta?” diye sordum.

Banks yere çömeldi ve telefonunun flaşını yakıp klozetin arkasına eğildi.

“Görüyor musun?”

“Nasıl görmem? Dev gibi bir şey bu.”

Omzuna bir tane patlattığımda kıkırdadı.

Suçluyu çıkarıp avucunun içinde bana uzattı.

Mor renkli vibratörümü Banks Carmichael’ın kocaman, narıslı ellerinde görmek tuhaf bir manzaraydı. Pek çok yerimde, pek çok his uyandıran bir manzara. *Tanrım.*

“Çöpe at,” dedim. Ne ona ne de çöpe dokunmak istiyordum.

“Emin misin? Ortalığı bunun için ayağa kaldırmadın mı?”

“Ortalığı depozitomu geri alabilmek için ayağa kaldırdım.”

Banks avucundaki silikonu kavrayıp elini yanına indirdi.

Vibratörümün Banks’in elinde olduğu gerçeğinden başka bir şey düşünmek imkânsızdı.

“Nasıl o kadar derine gitmiş?” diye sordu umursamazca.

At artık şunu, Banks. “Bilmem. Ashley’yi aramadan önce bir saat uğraştım ama bir türlü elime gelmedi.”

“Muhtemelen uğraşırken daha da derine ittin.”

Bakışları benimkilere kenetlendi.

“Ne komik,” dedim gözlerimi onunkilerden ayırmadan.

“Genelde kolayca geliverirler.”

Banks sırtıttı. “Eminim öyledir.” Arkasını dönüp cihazı çöpe attı.

Rahat bir nefes verdim.

“Klozet ne kadar umurumuzda?” diye sordu.

“Ne açıdan?”

“Teknik olarak suyu geri açtığımda etrafı göle çevirmemesi için çevresine silikon çekmemiz gerek.”

Elimi umursamazca salladım. “Hiç umurumda değil. Yerine koyup hayatımıza devam etsek olmaz mı?”

“Olur. Tut ucundan, Bayan Kas Yığını.”

Seramiği tekrar kaldırıp giderin üzerine yerleştirirken inledim. Banks’in yardımına ihtiyaç duyduğuna hâlâ pek ikna

olmuş sayılmazdım. Ona faydam olduğunu düşünmesem de o söylene kadar klozeti bırakmadım.

Somunları ona uzattıktan sonra havluyu alıp çöpe attım.

“Çamaşır makinesi diye bir şey duydun mu hiç?” dedi Banks.

“Evet ama Ashley’ye götüreceğim çanta dışında her şeyim babamın garajına gitti.”

Banks tuvaletin su vanasını açtı. “Neden babanda kalmıyor-sun?”

Kalbim sıkıştı. Lavabonun başına geçtim ve ellerime gereğinden çok daha fazla sabun sıkıp musluğu açtım.

“Çünkü babam orada yaşamıyor,” dedim. “Birkaç yıl önce vefat etti. Evde üvey annemle küçük kız kardeşim kalıyor.”

Banks yanıma geçti. Bakışları aynadaki yansımamızdan benimkileri buldu. Mavi gözleri saklamaya çalışmadığı samimi bir anlayışla doluydu. Bu, hemen hemen her şeye karşı takındığı umursamaz tavırlarla taban tabana zıttı. Çoğu zaman öyle değilmiş gibi davransa da aslında önemsiyordu.

İnsanı Banks Carmichael’dan doyasıya nefret etmekten alıkoyan şey de buydu işte.

“Başın sağ olsun,” dedi.

Hızlı bir nefes alıp onun eline de biraz sabun sıktım. “Teşekkür ederim. Üvey annem Sabrina’yla aram iyidir. Yani çok sıkı fıkı sayılmayız ama birbirimize tahammül edebiliyoruz ve iyi anlaşıyoruz.”

“Kız kardeşin peki?”

Sırıttım. “Bethany harikadır. Komik ve zekidir. Onu canımdan çok seviyorum.”

Banks bana bir bakış attı. O da sırtıyordu. İçimi bir sıcaklık kapladı.

Ellerimizi sessizce yıkadık. Ona ne düşündüğünü sormak istesem de kendimi tuttum. Dairemde geçireceğim son iki saatte yapmak istediğim son şey duygusala bağlamaktı.

Bakışlarım Banks'e kaydı. Ya da ondan hoşlanmak için daha fazla neden bulmak.

Banks musluğu kapadı ve ellerimizi sallayarak kurutmaya çalıştık.

"İşimiz bitti sanırım," dedi.

"Borcum her neyse Maddox'un hesabına yaz."

Güldü. "Zaten akşam yemeği ve film geceleri kazandım. Anlaşmamızı çoktan yaptık."

"Ben de kalkmış bunu iyi yürekliliğinden yaptığını sanıyorum."

Evin girişine doğru yürürken omzunun üzerinden bana bir bakış attı ve dudakları muzip bir sırıtişla kıvrıldı. "Sana yardım etmek için iyi yüreğimden fazlası gerek."

"Siktir git, Banks."

"Neden bu hâllere düştüğünü düşünürsek, o işleri bırakıp toplanmayı bitirsen iyi edersin."

Kapıyı açtım. "Senden nefret ediyorum."

"Ben de." Gülmekten kenarları kırışmış gözleriyle yanımdan geçip verandaya çıktı. "Akşamının tadını çıkar."

"Çıkaracağım... Maddox ve Ashley'yle beraber."

Dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü. "Kirli oynuyorsun."

"Daha hiçbir şey görmedin."

Kaşlarını kaldırdığını görünce ona göz kırptım.

Kapıyı kapatırken yüzümde minik bir tebessüm belirdi.

Keşke bu çekici, baş belası ve enfes kokan adamdan gerçekten nefret etseydim. Hayat ne kadar kolay olurdu.

Uç

SARA

“Sipariş verdin mi?” diye sordum en yakın arkadaşlarımdan biri olan Rebecca’nın karşısına otururken.

“Hayır. Seni bekliyordum.”

Kismet Beach’teki favori restoranımız La Pachanga cuma akşamına göre bir hayli tenhaydı. Otoparkta bir sürü boş yer vardı. Hafta sonuna bir kadeh margaritayla güzel bir başlangıç yapmak isteyen birinin aracını riskli pozisyonlara sokması gerekirdi normalde.

“Eh, geldiğime göre,” dedim Meksika yemeklerinin enfes kokusunu ciğerlerime çekerek, “parti başlasın.”

“Jenny birazdan gelip içecek siparişlerimizi alacağını söyledi. Ben de acelemiz olmadığını belirttim.”

“Doğru. Yok.” *Çünkü ilk kez yetişmem gereken bir yer yok.* “Bu kadar ezik olmak tuhafmış.”

Rebecca dramatik sözlerime gülerek başını iki yana salladı. Bu haklılığımı değiştirmezdi elbette.

Normalde cuma geceleri yerimde durmazdım. Bazen Becca ve Ashley’yle La Pachanga’da ya da Mega Pint’te buluşup bir şeyler içer, bazen de Shade House’ta akşam yemeği yerdik. Arkadaşlarımdan yanından ayrıldıktan sonra o sıralar kiminle takılıyorsam ona giderdim. Kısa zaman öncesine kadar bu, iş dışı meşgalelerimiz için görüştüğüm patronum Joshua’ydı. Gerçi markette karpuz seçerken tanıştığım İşadamı’nın –namıdiğer Brock’un– telefonu hâlâ rehberimde kayıtlıydı. *Bu lakap nereden mi çıktı? Çünkü adam doğruca işe koyuluyordu.*

Taşınma işlerini saymazsam bu gecem de tıpkı geçen cumartesi gibi sıkıcıydı. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini kestiremiyordum. Benden geçmiş miydi? Yaşlanıyor muydum? Libidom hâlâ ilk günkü gibiydi. Erkekleri *fazlasıyla* çekici buluyordum. Sadece... sıkılmışım sanırım. İlhamımı kaybetmiştim. Erkeklerle duyduğum ilgiyi yitirmiştim.

Çoğu erkeğe desek daha doğru olur sanırım.

“Ezik değilsin,” dedi Rebecca. “Sadece başında bir sürü deri var. Kendini biraz frenlemek istemen çok doğal.”

Öne doğru eğilerek göğsümü masaya yasladım ve arkadaşımın gözlerinin içine baktım. “Ama ben hiç fren yapmam ki. *Hep tam gaz giderim.*”

Rebecca güldü. “Bilmez miyim? Seni küçümsediğim yok, sakın ol. Efsaneler bile yakıt ikmali yapabilmek için ara sıra sağa çeker.”

Tamam, buna diyecek lafım yok. Sırtarak tekrar arkama yaslandım. Açıklamasını tatmin edici bulmuştum.

“Duygular hakkındaki hislerini biliyorum, seni sıkboğaz etmeyeceğim,” dedi en tatlı sesiyle. “Ama nasılsın? Kendini nasıl hissediyorsun? Gün içerisinde gelgitlerin olduysa bu çok normal.”

Ona bön bön baktım.

“Benimle konuşabilirsin. Kimseye bir şey anlatmam.”

“Oradan bakıldığında bu kadar zayıf mı görünüyorum?”

“Sara,” dedi Becca gülerek. “*Hadi ama.* Bir hafta içinde evinden taşınmak zorunda kaldın ve yeni dairene yerleşmek için birkaç gün beklemen gerekecek. Kendini kötü hissetmen gayet normal.”

Gözlerimi kıstım. “Bana duygu selleriyle boğuştuğumu ve teselliye ihtiyaç duyduğumu söyletmeye mi çalışıyorsun?”

Sırıttı. “Evet.”

“O zaman yazık sana. Çünkü öyle bir şey yok.”

Rebecca ve Ashley bu dünya üzerinde beni en iyi anlayan iki insandı. Ashley'yle çocukluğumuzdan beri arkadaşlık ve Rebecca birkaç yıl önce şehre taşındığında bize hemen uyum sağlamıştı. Yine de yakın arkadaşlığımıza rağmen beni derinlemesine anlayabildiklerini sanmıyordum.

Hayır, anlayamadıklarından *emindim*.

Tabii bu ne onların suçuydu ne de benim.

Bu, benim için endişelenmelerini, gizliden gizliye onlarla aynı duygusal çalkantıları yaşadığımı sanmalarını takdir etmediğim anlamına gelmiyordu. Başkalarına açılmayı savunmasızlığın sözlük anlamı olarak gören bir baş belası olduğumu mu düşünüyorlardı yoksa duygularımı gerçekten onlardan sakladığımı mı, emin değildim.

Çünkü ikisi de doğru değildi.

İçimde duygu diye bir şey yoktu.

Şükürler olsun ki.

Rebecca boğazımı temizledi. "İşinden ansızın istifa etmeden bahsetmiyorum bile."

"Çünkü Joshua aşağılık herifin teki çıktı." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Karşıma geçip, *Selam, aramızdaki bu şey buraya kadarmış. Bir hatuna feci âşık oldum ve onunla evleneceğim*, deseydi onunla çalışmaya devam edebilirdim. Hatta onlara düğün hediyesi bile alırdım. Paraya da acımazdım çünkü başka biriyle evlenmesi umurumda değil. Ama bütün bu, *Ne bekliyorsun? Evlenilecek bir kadın olmadığını gayet iyi biliyorsun, saçmalığını kabullenmem mümkün değildi. Sikerler böyle adamı.*"

Jenny yanımıza gelip masamıza içi cips dolu bir sepet ve salsa bıraktı. "Ah, kimi sikiyoruz?"

"Şimdilik kimseyi." Kaşlarımı çatıttım. "Tanrım, ben bunları söyleyecek kadın mıydım?"

Jenny güldü. "Hayır. Hiç değildin."

İç geçirdim. "Tavuk fajitayla hindistancevizi ve misket limonlu margarita alabilir miyim? Fajitada fasulye olmasın. Margaritama da ekstra tekila katabilirsin belki."

"Ben de aynılardan istiyorum ama fajitam fasulyeli, margaritam da ekstra tekilasız olsun," dedi Rebecca.

"Elbette. İçeceklerinizi birazdan getiriyorum," dedi Jenny restoranın öteki tarafındaki bir masaya oturan yeni müşterilere el sallayarak.

Rebecca sepetten bir cips alıp ucunu salsaya batırdı. "Bil diye söylüyorum, Joshua konusunda seninle aynı fikirdeyim. İkinci de bunun bir kaçamak olduğunun farkındaydınız. Neden her şeyi kendi kafasına göre yorumladı anlayamıyorum."

"Çünkü neden olmasın, değil mi? Açıkçası buna o kadar da şaşırmadım. Canı istediğinde tam bir pislik olabiliyordu. Tam da bu yüzden sonsuza dek öteki adam olarak kalmaya mahkûm edildi ya."

"Ortada bir esas adam yokken ona öteki adam diyemezsin."

Sözlerini düşündüm. "Evet. İyi bir noktaya parmak bastın. Ama bir esas adamım olsaydı bile Joshua onun yerini alma onuruna layık olmazdı."

"Buna layık biri olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Kesinlikle etmiyorum."

Rebecca sırtıttı ve beni büyük bir keyifle izleyerek cipsini çiğnedi.

Gözlerimi devirdim. "Sana ne demeli? Rebecca'yla yuva kurma onuruna kimler layık?"

Yüzündeki sırıtış solup gitti. "Bilmiyorum."

"Gördün mü? Sırf uzun vadeli ilişkilerle ilgilenmiyorum diye bana manyakmışım gibi davranma."

"Uzun vadeli ilişkilerle ilgilenmiyorum demedim. Sadece o kişinin kim olacağını bilmediğimi söyledim. Biraz... seçiciyim. Travmatik ilişkilerden dilim yeterince yandı."

Sepetten bir cips kapıp salsa sosa iyice batırdım. Bir yanı bu mevzuyu kurcalamak, bana yaptığı gibi onu da konuşmaya zorlamak istiyordu. Ama Rebecca üzerine gelindiğinde sanki sıkıntılarını paylaşmak fiziksel olarak imkânsızmış gibi içine kapanır, etrafına duvarlar örüp arkalarına saklanırdı. *Benim aksime.* Onu huzursuz etmeye hiç niyetim yoktu. *Hazır hissettiğinde konuşacaktır.*

“Ben de onlardan kaçmak için elimden geleni yapıyorum,” dedim salsanın cipsimin kenarından kâseye düşmesini izlerken. “Ama hayatımda ilk kez erkeklerden daha önemli sorunlarım var.”

“Bu nasıl bir his peki?”

“Tuhaf ama bir o kadar da hoş.”

Rebecca güldü. Saniyeler önce üzerine toplanmış kara bulutlar dağılıvermişti. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Olamazsın.” Jenny içkilerimizle geri döndüğünde duraksadım ve yanımdan uzaklaştığında konuşmaya devam ettim. “Her şeyi sırayla çözeceğim. Bugün eşyalarımı toplama işini bitirdim. Yarın bir iş aramaya koyulacağım. Önümüzdeki hafta yeni evime yerleşip iş arayışına devam edeceğim. Ev demişken, dairesini işsiz birine, üstelik ucuza kiralayacak birini bulmama yardımcı olduğu için Maddox’a ne kadar teşekkür etsem az.”

“Seninle ilgilenen bir şirket var mı?”

“Aslında yok. Şu sıralar kimsenin müşteri temsilcisi arayışı yokmuş gibi görünüyor. Eninde sonunda bir işe gireceğimden eminim ama elle tutulur bir şey bulmak sandığımdan daha zormuş.”

Ve bu sabahtan beri canımı sıkıyor. Kahretsin.

Rebecca içkisinden bir yudum alıp mutlu mutlu iç geçirdi. “Vay canına, enfesmiş.”

Kadehimi bana doğru itti.

“Taşınma işleri nasıl gitti?” diye sordu. “En azından o sandığın kadar kolay oldu mu?”

Kalbim tekledi.

Ona cevap vermek yerine içime yayılan sıcaklığı bastıracağını umarak içkimden uzun bir yudum aldım.

"Ama Banks burada."

Ashley'yi ararken ne yapmasını bekliyordum bilmiyordum ama Banks'in kapıma geleceği aklımın ucundan geçmemişti. Birbirimizi son görüşümüzde yüksek oktanlı yakıtlara para harcamaya değer mi yoksa her şey bir aldatmacadan mı ibaret diye tartışmıştık. Açıkçası bu sohbete neden katıldığımı bile bilmiyordum. Dizel olmadığı müddetçe ne arabamın deposuna hangi yakıtın girdiği ne de Banks'in ya da bir başkasının bu konuda ne düşündüğü umurumdaydı.

Yine de Maddox'un ön verandasında dikilip bunun petrol şirketlerinin tüketicilerden daha fazla para koparmak için uydurdukları bir palavra olduğunu savunmaktan geri durmamıştım. Bu yola neden baş koyduğuma asla akıl sır erdiremeyecektim. Emin olduğum tek şey kendimi bir anda tartışmanın ortasında bulduğum ve geri adım atmaktansa –hele de karşımda o varken– ölmeyi yeğleyeceğimdi.

Hele de karşımda o ve aptal gamzesi varken. İç geçirdim.

"Sara?" dedi Rebecca.

İrkilerek daldığım düşüncelerden sıyrıldım. "Efendim?"

Arkadaşımın kaşları çatıldı. "Taşınma işlerinin nasıl gittiğini sordum ve birden dalıp gittin."

"Ah, doğru. İyi gitti. Genel olarak yani."

"Genel olarak mı?"

Yerimde kıpırdanıp uzun pembe pipeti kadehimin etrafında döndürdüm. "Bugün başıma tam bir Sara olayı geldi."

"Sara olayı derken..."

Jenny yemeklerimizi getirdi ve başka bir isteğimiz olup olmadığını sordu. Ardından yanımızdan ayrılıp köşedeki inşaat işçilerine yöneldi.

Yiyeceklerimiz cızırdıyordu. Biberler ve soğanlardan yükselen duman burun deliklerimi doldururken birilerinin neden böyle kokan mutfak mumları yapmadığını merak ettim. *Cennet gibi.*

Tortillamın üzerindeki folyoyu açtım. "Kalan birkaç eşyayı topluyordum. Çoğu banyo rvır zıvırdı. Giysilerimi, mutfak eşyalarını ve kalan her şeyi hafta başında Sabrina'ya götürmüştüm. Daireyi eşyalı kiraladığım için mobilyalar zaten kalacaktı, kısacası geriye sadece Ashley'ye götüreceğim şeyler kalmıştı."

"Hı-hı."

"Noel'de bana aldığın içi makademya yağı dolu şu cam şişeyi hatırlıyor musun?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Eh, yağa bayıldım ve bitmesin diye azar azar kullanıyordum."

Rebecca'nın dudakları kocaman bir sırıtışla kıvrıldı.

"Çantama koymak için bir elime onu, diğerine de vibratörümü aldım," dedim bakışlarımı kaçırarak. "Ve bir dizi talihsiz olay sonucu şişe kırıldı. Fayanslar yağ içinde kaldı. Ayağım kaydı ve vibratörüm tuvalete düştü."

"Sara."

"Merak ettiğin buysa diye diyorum, bir şeyim yok," dedim tortillama bol miktarda ekşi krema sıvayarak.

"Hayır, merak ettiğim o değildi."

Ben de öyle düşünmüştüm. Ekşi kremanın üzerine biraz marul ve pico de gallo¹ ekledim. "Yağı temizledim. Zaten azıcık kalmıştı, büyük bir kayıp değildi yani."

"Ee?"

"Vibratörü elbise askısıyla çıkarmaya çalıştım ama olmadı. Komşuya gidip pompa istedim ve onu denedim. Ama o da başarısızlıkla sonuçlandı."

1 Dilimlenmiş taze domates, soğan, biber, limon suyu ve kişnişle hazırlanan bir salsa türü. – çn

Rebecca'nın bakışları üzerimdeydi. Biraz daha böyle bakarsa alnımı delecekti.

Yıllar içinde Rebecca'yla aramızda Banks ve diğer Carmic-haellar üzerine bolca konuşma geçmiş, Ashley'nin aralarına katılmasıyla bu sohbetlerin sıklığı artmıştı.

Bütün aile iyi genlerle kutsanmıştı. Hepsi birbirlerini her şeyin üzerinde tutan gürültücü, ele avuca sığmaz ve kaotik insanlardı. Hepsinin yeşil ve mavinin çeşitli tonlarında büyüleyici gözleri vardı. Uzun boylu, yıllarca spor ve diğer çeşitli fiziksel aktivitelerle uğraşmaları sayesinde yapılı adamlardı. Her biri dergi kapaklarında olmayı hak ediyordu.

Bir de Banks vardı. İçlerinde en fenası.

Onu böyle saçmalık derecesinde çekici kılan şey neydi bilmiyordum.

Kamyonetinde bağıra çağıra eski country şarkıları söylüyordu. Arabaların sigorta panelinin yerini herkesin doğuştan bildiğini sanıyormuş gibi görünüyordu. En kötüsü de bir şeyi ciddiye alması için kafasına silah doğrultulması gerekiyordu ve her şeyi önceliklerine göre sıralıyordu. *Sen ne düşünürsen düşün, Banks her şeyi kendi kafasına göre yapar.*

Öte yandan gür siyah kirpiklerle çevrili masmavi gözleri ruhunun aynası gibiydi. Karşısındakini güldürür ama asla onunla dalga geçmezdi. Kapıları açar, garsonlara bahşiş bırakır, hava yüz derece ve insan nemden nefes alamazken işlek bir otoyolda kenara çekip ihtiyar bir adamın arabasını tamir ederdi.

İç geçirerek nihayet Rebecca'nın yüzüne baktım. "Ben de Maddox'tan yardım istemek için Ashley'yi aradım."

Arkadaşım arkasına yaslandı. Gözleri fal taşı gibi açılırken dudakları ağır ağır yukarı doğru kıvrıldı.

"Vesaire, vesaire," diyerek bir an önce dört gözle beklediği kısıma atladım. "Banks geldi."

“Hayır.”

“Evet.”

Masanın üzerine çıkıverecekmiş gibi öne eğildi.

“Sakin ol, şampiyon,” dedim gülerek. “Üzerime atlama.”

“Banks Carmichael tuvaletine düşen vibratörü çıkarmak için evine geldi. Doğru mu anladım?”

“Evet.”

Rebecca tekrar arkasına yaslandı. Yanakları al al oldu. “Sanırım beynim infilak edecek.”

“Bir de *benim* beynimi düşün.” *Ve vücudumu.* “Vibratörümü eline aldı. Bir yığın şekermiş gibi öylece avucunda tuttu.”

“Buna dayanabilir miydim bilmiyorum. Kahretsin, *dayanamazdım.* Üstelik vibratör benim bile değil. Orada bile değildim.”

Gülerek fajita evrenine geri döndüm.

Carmichael erkekleri içten içe Rebecca’nın da ağzını sulandırıyor. Ben de ondan farklı değildim. Gerçi o gözüne daha sessiz kardeşleri kestirmişti. Tercihi daima Jess ya da Foxx’tan yana olmuştu. *Ya ben?* Sessizlik sıkıcıydı. Ben heyecan istiyordum.

“Öğleden sonramın böyle geçeceğini söyleseler inanmazdım,” dedim.

“Farkındasın, değil mi?” Margaritasını bardağın etrafında döndürdü. “Birkaç gün Ashley’de kalacaksın ve Banks sokağın hemen karşısında yaşıyor.”

Bunu ben de düşünmüştüm. *Hem de defalarca.*

Sayısız Banks Carmichael manzarasının beni beklediğinden emindim. Ama bundan yalnızca gözlerim nasiplenecekti.

Aramızda dost-düşman karışımı bir ilişki vardı. Birbirimize düpedüz düşman değildik ama arkadaş da sayılmazdık. Böylesi dinamikler bazen gelmiş geçmiş en ateşli seksle taçlandırılabilirdi ama sonu hiçbir zaman iyi bitmezdi. Göz ardı edilmemesi gereken bir uyum sorunumuz vardı. Onun Maddox’un kardeşi,

benimse Ashley'nin en yakın arkadaşlarından biri olduğum düşünülduğünde böyle bir şey başıma *büyük* bir bela açardı.

Bu tür konular benden sorulurdu ve Banks'in dört bir yanı, *Bu her şeyi karmaşıklştırarak*, diye bas bas bağırarak ikaz işaretleriyle doluydu.

Hayatım zaten bana bir ömür yetecek –çoğu zerre kadar umurumda olmasa da– karmaşayla doluydu. Ama listeye bir de Banks'i eklemek?

Bu yapıp yapabileceğim en aptalca şey olurdu.

Dört

BANKS

“Burada ne arıyorsun?” diye sordum.

Tasha başını bilgisayarından kaldırıp koltuğunda arkasına yaslandı. “Halletmem gereken birkaç işim kalmıştı. Gün içinde dikkatimi o kadar dağıtıyorsunuz ki mesai saatlerinde hiçbir şey yapamıyorum.”

“Zavallı sen.”

Sırıttı. “Sana kahve aldım. Masanda duruyor.”

“İşte işini böyle güvenceye alıyorsun, Tash. Bana böyle küçük jestler yaparak.”

“Hadi ya. Ben de etrafta İngiliz anahtar gerektirmeyen işleri halletmeyi bilek tek kişi olduğumdan buradayım sanıyordum.”

Ben de sııttım. “O da var tabii.”

Tasha, Carmichael Classics’in bekleme salonundaki tüm perdeleri açtığından cumartesi sabahının parlak güneşi içeriye dolmuştu. Dükkân kâğıt üzerinde hafta sonları kapalı olsa da neredeyse her gün buradaydım. Babam bir zamanlar kendime iş gibi görmediğim bir iş bulmamı söylerdi. Benim için de bu arabalarla uğraşmaktı. Ekibime kattığım bir grup harika insanın da yardımıyla girişimimi gurur duyduğum bir şey hâline getirmeyi başarmıştım ve Tasha çarklarının sorunsuz bir şekilde dönmesini sağlayan kişiydi.

O olmasa hiçbirini başaramazdım. Nereden başlayacağımı bile bilmezdim.

“Ne kadar kalacaksın?” diye sordu. “Onayını bekleyen bir yığın parça faturası var. Bütün hafta sana söylemeye çalıştım ama başaramadım.”

“Neredeler?”

Çıkardığı dosya ahşaba bam diye çarptı.

Dosyayı gözümle tartarak, “Amma çokmuş,” dedim.

“Çoğu Eddie’nin üzerinde çalıştığı araba için. *Eğlence arabasından gösteriş arabasına geçiş* pahalıya patladı.”

Dosyayı alıp iç geçirdim. “Eh, sahibini uyardım. Hatta olması gerekenden fazla fiyat çektim. Sadece faturalar değil mesai saatlerimiz de iki katına çıktı,” dedim dosyayı sallayarak. “Her neyse. Harcadığı para benim cebimden çıkmıyor, aksine benim cebime giriyor sonuçta.”

“Eddie demişken, önümüzdeki iki hafta izinli olacağını hatırlıyorsun, değil mi?”

“Hayır. O nereden çıkmış?”

“Portekiz’e ailesini ziyarete gidecekmiş,” dedi Tasha gülerek. “Bir ay önce burada konuşmuştunuz. Tam şu an durduğun yerde duruyordun.”

“Eddie’yle aramda böyle bir konuşma geçtiğini bile aklımdan çıkmışken bir ay önce nerede durduğumu nasıl hatırlayabiliyorsun?”

Tash omuzlarını silkti. “Ne bileyim.”

Kaşlarım çatıldı. “O iki haftayı teslim süresine dahil ettim mi?”

“Ettin.”

“Biliyordum.” Yumruğumu muzaffer bir edayla havaya savurdum. “Neden endişelendim ki? *Geçen ayki ben, bu ayki benim* kıcını kurtarmış bile. Ne akıllı herif ama.”

“Biraz abartmıyor musun?”

Ofisime yöneldim. “En son ne zaman tatile çıktın?”

“Burada çalışmaya başlamamdan önceki hafta.”

“Biraz dinlenmeyi hak ediyorsun.”

Tasha güldü. “Öyle bir lüksüm yok, Banks. Geri döndüğümde ortalık mahşer yerine döner.”

Kapı pervazında duraksayıp ışığı yaktım. “Bana bu kadar mı güvenmiyorsun?”

“*Banks*. Kışın boğaz ağrısı yüzünden iki güncük işe gelmedim ve döndüğümde sanki bir yıldır yokmuşum gibi davranıyorsunuz. Bir ya da iki hafta gelmesem olabilecekleri hayal edebiliyor musun?”

Dışarıdan gayet soğukkanlı görünsem de içim içimi yiyordu. Tash olmadan bir bok beceremezdim. Kimse beceremezdi. Bütün gün kös kös oturup birbirimizin suratına bakardık.

Bizi sakın terk etme, Tash.

“Dediğim gibi, biraz dinlenmeyi hak ediyorsun.” Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. “Ama lütfen telefonunu yanından ayırma. Hatta hayır, beni de yanında götür. Harika bir tatil arkadaşısıyım. Yapacağımız her şeyi planlarım. Hız trenlerini sever misin?”

“Ne eğlenceli bir tatil olurdu, değil mi? Sen ve kocam arabalardan konuşuyorsunuz, ben de hem size *hem de* çocuklara göz kulak olmaya çalışıyorum. Almayayım.”

“Hiç eğlenceli değilsin.”

Tash masasına geri döndü. “Bana eğlenceli olmam için para ödemiyorsun.”

Eh, doğruya doğru.

Dosyayı masamın bir kenarına fırlatıp yırtık ofis koltuğuma oturdum.

Motor yağı ve Tasha’nın prize taktığı zumbırtıdan gelen temiz çamaşır kokusunu –*üzerinde öyle yazıyor*– içime çekerken omuzlarımdaki gerginlik azaldı.

Ofisim dünyadaki en sevdiğim yerdı.

Yıllar içinde yenilediğimiz arabaların fotoğrafları bir mantar panoda asılıydı. Duvarlar bağıшта buhunduğum ya da sponso ru olduğum beyzbol takımlarından, voleybol kulüplerinden ve amigo kız programlarından aldığım plaketter ve kazandığım

çeşitli ödülleriyle doluydu. *Bunlara bakmak bana kendimi iyi hissettiriyor.*

Önümdeki kapı bekleme salonuna ve Tasha'nın masasına bakıyordu. Solumdakiyse atölyeye açılıyordu. Bazen burada öylece oturuyor ve tüm bunların benim olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Dünyanın dört bir yanından insanların arabalarını yenilemek için bana göndereceğini, bana güvenen, saygı gösteren bir sürü kişi olacağını hiç hayal etmiş miydim bilmiyordum.

Dünyadaki en muhteşem histi bu.

"Banks," diye seslendi Tasha. "Bir ara e-postanı kontrol et. Bristbank Yedek Parça'dan haber geldi. Bir an önce dönmek isteyeceğini düşünüyorum."

"Öyle deyince hiç okuyasım gelmedi."

Tasha güldü. "Hesabına girip senmişim gibi bir şeyler yazmamı ister misin?"

"İkinci Bahar Çöpçatanlık uygulamasından gelen bir yığın mesajla uğraşmak istiyorsan seni hiç tutmayayım." Kaşlarım çatıldı. "Aklıma geldi de... Jess'i sikeyim."

Tasha'nın kahkahası şiddetlendi.

Jess'in şakasının iyi, hatta mükemmel olduğunu inkâr edemezdim. Kurbanı başka biri olsaydı muhtemelen bunu fazlasıyla komik bulurdum. Fakat İkinci Bahar Çöpçatanlık uygulamasını *benim* adıma –aslında isim kısmına Disko Topu yazmıştı– açıp benim fotoğraflarımı ve benim iletişim bilgilerimi yüklediği için görüldüğü kadar eğlenceli değildi.

Ancak asıl eğlenceyi misillememi yaptığımda görecekti. Gerçi ne yapacağımı hâlâ bulamamıştım.

Gelen kutumu açıp Tasha'nın bahsettiği e-postayı buldum. Ağzım şaşkınlıktan beş karış açıldı.

"Hızlı teslimat için bin dolar mı istiyorlar?" dedim Tasha'ya. "Bu bir şaka mı?"

“Öyle yazıyor. Parça yola çıkmadan e-postalarına dönmek isteyeceğini söylemiştim.”

Tümünü yanıtla tuşuna bastım. “O parayı ödeyeceğime topraktan metal çıkarır kendi parçamı yaparım.”

Tasha sıırttı.

Parmaklarım hızlıca klavyenin üzerinde gezindi. “Tash?”

“Efendim?”

Koltuğumda arkama yaslandım. “Hadi ordan mı denir yoksa haydi oradan mı?”

Beni görebilmek için sandalyesini kaydıldı. “Ne biçim soru bu?”

“E-postaya cevap yazıyorum. Profesyonel görünsün istiyorum.”

“Saçmalıyorsun.”

“Hadi ordan yazıyorum o zaman?”

Tasha iç geçirdi. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır. Hangisi olduğunu gerçekten bilmiyorum.” Kaşlarımı çattım. “Aralarında bir fark göremiyorum.”

Tasha kollarını Carmichael Classics yazılı tişörtünün üzerinde kavuşturup düşündü. “Kahretsin. Bildiğimi de unutturdun.”

Ya, gördün mü? “Eh...” Çenemi sıvazladım. “Bir şey fark etmez sanırım.”

“Ben olsam diğer türlü yazardım sanırım. Ama bu yulaf lapana esmer şeker katmak gibi bir şey. Yüreğinin sesini dinle.”

Sırıttım. “Tamamdır. Sağ ol, Tash.”

“Ne demek, ne demek.”

Ben cevabımı yazmayı bitirip gönder tuşuna basarken Tash kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Onu duyamamam muhtemelen daha iyiydi.

“İyi demiş miyim?” diye sordum.

“Fikrimin ne önemi var ki? Çoktan gönderdin.”

Telefonum çaldığında bakışlarımı ekrana çevirdim ve arayana gördüğümde çağrıyı yanıtladım.

“Selam Altın Kız,” dedim yeni arkadaşşıma. “Sabahın güzel geçiyor mu?”

“Kes şunu, Disko Topu,” dedi gülerek. “Sabah sabah neyin enerjisi bu?”

Saate bir bakış attım. “Neredeyse öğle yemeğı vakti geldi.”

“Bu bir emekli için sabahın körü demek.”

Gloria çöpçatanlık uygulaması aracılığıyla bana yazan kadınlardan biriydi. Sonradan Brooke’un büyükannesi Honey’y-le yakın arkadaşı olduğı ortaya çıkmıştı. Komik bir kadındı, harika sandviçler yapıyordu ve beni kendine meşgale edinmişti.

Jess’e hayatta söyleyecek değildim ama Gloria uzun zamandır başıma gelen en iyi şey oluvermişti. Karnımı doyuruyor, bana ilgi ve sevgi gösteriyordu. *Elli yaş daha genç olsaydı aramızda bir şeyler olabilirdi.*

“Bağış kampanyası için fotoğraf çekildin mi diye sormak için aramıştım,” dedi Gloria.

Gülerek hoparlörü kapadım ve Tasha’nın yüzündeki muzip ifadeyi görmezden geldim. “Hayır, daha çekilmedim. Hâlâ nasıl pozlar vereceğimde karar kılmaya çalışıyorum. Benzersiz bir şey yapmak, yakışıklılığımı konuşturmak istiyorum.”

“Dümdüz dursan bile herkesin dibini düşer zaten.”

Dudaklarım kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bunu daha önce de duymuştum. Ama sen söylemeye devam et. Hoşuma gidiyor.”

Hattın öteki ucundan gelen kıkırtısı karşımda sııttım.

“Eh, önümüzdeki haftaya kadar vaktin var,” dedi. “Birkaç ilan bastırıp huzurevine asacağım. Seni görünce diğer kızların ağzı sulanacak.”

“Muhtemelen sulanan tek şey ağızları olmayacak, Gloria.”

“Aynen öyle. Yaşlanmış olsak da daha ölmedik. Bazılarımız hâlâ dünyanı sarsabilir.”

Gölmekten yanaklarım sızlamaya başladı. "Hiç şüphem yok." Yine de bunu bizzat tecrübe etmek istemem. Ben... almayayım.

Foxx da yaşlıydı ama dünyasının Gloria ya da arkadaşlarından biri tarafından "sarsılmasını" isteyeceğini sanmıyordum.

Yoksa... Sırıttım.

"Charlie'm yaşasaydı da anlatsaydı. Bir zamanlar dansözlük yapardım. Kalçalarımı nasıl kullanacağımı pek iyi bilirdim."

"İnanır mısın, seni ilk gördüğümde ben de bunu düşünmüştüm. Kendi kendime dedim ki, *Şu kalçaları sallayışına bak. Bahse varım bu kadın bir zamanlar dansözdü.*"

Gloria'nın genzinden alaycı bir kıkırtı döküldü. "Sen bir de beni varis çoraplarım olmadan gör."

Bir kahkaha patlattım.

"Neyse," dedi kıs kıs gülererek. "Bu kadar şaka yeter, küçük hergele. Fotoğrafları hafta sonuna kadar istiyorum, anlaşıldı mı?"

"Kaç poz olsun?"

"Kaç tane istersen. Etkinlik için kullanmazsak başka işe yararlar."

Bir şaşkınlık nidası attım. "Yoksa düşündüğüm şeyi mi ima ediyorsun, Gloria?"

"Aklın fikrin orada mı senin?"

"Seninki değil sanki," dedim gülererek.

"Dua et büyükannen değilim yoksa seni kiliseye götürürdüm."

"Bu da üstü kapalı bir cinsel gönderme mi?"

Gloria iç geçirdi. "Bu hafta beni öğle yemeğine çıkaracak mısın?"

"Elbette. Bir mesajına bakar. Ne zaman müsait olduğunu söyle, gelip seni kaçırayım."

"Görüşürüz, Disko Topu."

"Görüşürüz, Altın Kız."

Telefonu kapayıp arkama yaslandım. Fakat işime yeniden odaklanmaya fırsat bulamadan telefonumdan aile sohbetimizin bildirim sesi yükseldi. *Bir de bana sinir bozucu derler.*

Moss: Akşam kimler pizza yemeye geliyor?

Maddox: Biz gelemiyoruz. Ashley beni zorla alışverişe götürdü. Hâlâ esir tutuluyorum. Yardım edin. *ağlayan emoji*

Paige: Keşke gelebilseydim. Abilerimi çok özlüyorum. *so-murtan emoji*

Maddox: Biz de seni özlüyoruz.

Jess: Pippa'yla Silver Springs'e doğru yola çıktık bile. Ben de seni özledim, Paige.

Foxx kişisi bildirimleri sessize aldı.

Ben: Sanırım Foxx da gelmiyor.

Jess: *kahkaha atan emoji*

Moss: Ya sen, Banksy?

Maddox: Bunu ciddi ciddi soruyor musun?

Ben: Evet, soruyor. Bir sıkıntı mı var?

Jess: NEDEN? Geleceğini biliyorsun.

Tam bir cevap yazmaya başlamıştım ki yeni bir mesaj geldi.

Maddox: Sara gelse sorun olur mu, Moss?

Kahretsin.

Midem kasıldı ve masamın altından aletimi düzelttim.

Son on sekiz saat boyunca Sara'yı ve kıcına geçirdiği küçük pembe şortu düşünmemek için o kadar çok çaba harcamak zorunda kalmıştım ki sinirlerim bozulmuştu.

Bir insan aynı anda nasıl hem bu kadar çekici olup hem de... *hiç çekici olmayabilirdi?*

Etrafındaki herkese kancayı takmak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Yemin ederim bir yerlerde erkekleri nasıl çıldırtacağına dair bir el kitabı olmalıydı. *Özellikle de beni.*

Hiçbir kadın beni onun kadar etkilememişti.

Kıvrımlı ve yumuşak hatlı vücudu tek kelimeyle mükemmeldi. İstemsizce sürekli görmek istediğim –ve biraz ürktüğüm– bir enerji ve dik başlılıkla parıldayan yemyeşil gözleri vardı. Sinirimi tepeme zıplatacak bir şey söylemeye hazırlandığını bilmesem gülümsemesini bile tatlı bulurdum.

Hiçbir şeyi nasıl yapacağını bilmiyordu. Sürekli ona bok gibi davranan dallamaları anlatıp duruyordu. En kötüsü de bunu sorun etmemesi ve biri ona ondan hoşlandığını iddia eden bir erkekten daha fazlasını beklemesi gerektiğini söylemeye kalktığında insanı buna bin pişman etmesiydi.

Herifin teki Paige'e Sara'ya davrandığı gibi davranırsa onu çıplak ellerimle boğardım.

Moss: Ne sorun olacak? Gelsin tabii.

Ben: Başka bir işim çıkabilir. Gelip gelmeyeceğimi sonra haber veririm.

Jess: *şaşkın emoji*

Maddox: *kahkaha atan emoji*

Moss: *kafası karışık emoji*

Paige: Ne işin çıkacakmış?

Ben: Seçeneklerimi açık tutuyorum.

Moss: Peki. Yedide kapıda ol, Banksy.

Telefonumu kilitleyip, "Sonra bakarsınız," diye mırıldandım kendi kendime.

Uzunca bir süre bilgisayar ekranıma baksam da kafam başka yerdeydi. *Sara'da.*

Onun gibi bir kadına ne olacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Pisliğin teki olmayan bir adamla çıkmış mıydı hiç? Hayatı boyunca rüzgâr nereden eserse oraya mı gidecekti? Bu kulağa pek de kötü bir hayat tarzı gibi gelmiyordu ama içimden bir ses aradığı şeyin bu olmadığını söylüyordu.

Eğer –ki bunu üzerine basa basa söylüyordum– günün birinde bir yuva kurmaya karar verirsem annemle babamınki gibi bir ilişkim olsun istiyordum. Tıpkı babamın anneme yaptığı gibi ben de kendi kadınıma kol kanat germek istiyordum. Kahkaha seslerinin yankılandığı, yemek kokularıyla dolu, sürekli birilerinin girip çıktığı bir yuvam olsun istiyordum.

İçinde büyüdüğüm hayatı istiyordum. Bunun için de kendime eğlenceli, tasasız, ailesini her şeyin üzerinde tutan bir kadın bulmam gerekiyordu. Annem gibi birini. Brooke, Ashley ya da Pippa gibi.

Sara gibi birini *değil.*

Neden bunları düşünüyorum ki? Sara'yla birbirimizden nefret ediyorduk. Kısmen. Sanırım.

Bir süre telefonuma bakıp en sonunda elime aldım.

Ben: Görüşürüz o hâlde.

Kardeşlerimin cevaplarını beklemeden uygulamayı kapadım.

“Genelde kolayca geliverirler.”

Başımı iki yana sallayarak işime döndüm.

Beş

SARA

Başımı Brooke'la Moss'un evinin ön kapısından içeri uzatarak, "Selam," dedim. Attıkları mesajda içeri girmemi, muhtemelen ya mutfakta ya da lanai'de olacaklarını yazmışlardı. Ashley sayesinde Brooke'la yeni yeni arkadaş olmaya başlamıştık ama adı üzerinde bu *yeni bir arkadaşlıktı*.

Özel alanlarına elimi kolumu sallaya sallaya girmek içimi biraz huzursuz ediyordu.

"Mutfaktayız," diye seslendi Brooke. Sesi evin girişinde çınladı.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapadım. *Vay anasını.*

Evleri son derece şık ve gözalcıydı. Siyah ve metalik renklerin hâkim olduğu çarpıcı bir dekorasyonu vardı. Fakat aralara serpiştirilmiş pembeler ve sarılar soğuk havayı kırıyor, bu duvarlar arasında bir kadının da yaşadığını açıkça gösteriyordu.

"Selam," dedim evsahiplerine gülümseyerek. "Davetiniz için teşekkür ederim."

Moss tezgâha yaslanıp bana başıyla selam verdi. *Tanrım, ne yakışıklı adam.* "Rica ederiz. Gelmene çok sevindik."

"Elim boş gelmeyeyim dedim." Yaptığım brownieyi koyduğum kabı onlara uzattım. "Yiyip yiyebileceğiniz en leziz brownieyi yaptığımı iddia etmiyorum ama tarifi harfi harfine uyguladım ve harika kokuyorlar."

Brooke gülerek tatlıyı elimden aldı. "Gerçekten harika kokuyorlar. Görünüşleri de enfes."

"Teşekkür ederim. Koku demişken, içerisi *enfes* kokuyor."

“Pizza hamuru,” dedi Brooke. “Ben de bayılıyorum. İnsanı rahatlatıyor.”

Ellerimi üzerimde gezdirerek mavi yazlık elbisemi düzelttim. Kıyafet seçeneklerim kısıtlıydı ve yanıma aldıklarım arasında gözüme *arkadaşlarla tatlı bir akşam yemeği* konseptine en uygun şey bu gibi görünmüştü. Altıma bikinimi giymek zorunda kalmış olsam da.

“Çok güzel olmuşsun,” dedi Brooke. “Elbisene bayıldım.”

“Brinkmann’dan on beş dolara aldım. Aslında nane yeşiline de bayılmıştım ama tenime pek gitmedi.”

“Yeşili kendine yakıştırmak zor olabiliyor,” dedi Brooke yuvarladığı hamurları küçük yuvarlak şekilli tepsilere koyarken. “Moss değilsen yani. Onun yeşil giymesine bayılıyorum.”

Moss sırtarak omuzlarını silkti. “Pizza fırınına ısıtmaya başlayayım.”

Brooke ona gülümserken gözlerinden küçük kalpler saçıyordu. *Çok tatlılar.*

“Yardım ister misin?” diye sordum Brooke’a.

“Olur. Banks geldiğinde pizzalarımızı hazırlayalım diye hamuru yapıyorum.”

Kızaran yanaklarımı gizlemek için lavaboya doğru döndüm.

Banks’in elinde vibratörümü tutarkenki görüntüsünü aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. Evime geldiği gün o kadar saçmaydı ki her şeyi hayal mi ettim acaba diye merak ediyordum. *Belki de stresten sanrılar görmeye başlamıştım.*

“Nasılsın?” dedi Brooke. “Ashley çarşambaya kadar onlarda kalacağını söyledi.”

“Evet.” Musluğu açıp elime biraz sıvı sabun aldım. “Maddox kiralık bir yer bulmama yardım etti. Kismet Beach’te ev bulmak amma da zorlaşmış. Piyasa berbat.”

“Sorma. Pippa... Jess’in kız arkadaşını tanıyor musun?”

Ellerimi durulamayı bitirirken başımı iki yana salladım.

“Eh, artık tanıyorsun. Jess’in yanına taşınmadan önce o da kiracıydı. Hesaplı bir yer bulmak bir yana, başını sokabileceği bir ev bulmaya çalışmanın bile korkunç olduğunu söylüyordu.”

Musluğu kapayıp ellerimi kuruladım. “Öyle. Yine de çevredeki bölgelerle kıyaslandığında burası daha ucuz kalıyor. Kismet Beach’te yaşamaya devam etmemi sağlayacak bir iş bulabilirim umarım.”

“Henüz bir şey çıkmadı mı?”

“Hayır. Bu sabah bir sürü yere özgeçmişimi gönderdim. Biri dönse bari.”

“Buzdolabından sosu ve malzemeleri çıkarabilir misin?” dedi Brooke. “Aklımdan çıkmış. Hamurun üstüne koymadan önce oda sıcaklığında olsunlar istiyorum.”

“Bu işte ustasısın, ha?”

Güldü. “Hayır. Hiç değilim. Hobi gibi bir şey.”

“Tam benim kafada birine benziyorsun.”

Buzdolabımı karıştırarak benden istediği her şeyi çıkardım. Nabzım biraz olsun sakinleşmiş, kapıdan girdiğimdeki gerginliğim buhar olup uçmuştu.

Aslında Ashley’ye bu küçük pizza partisini es geçeceğimi ve karnımı bir yerlerden aldığım sandviçle doyurabileceğimi söylemiştim. Ama Maddox karşı eve geçmem konusunda ısrarcı olmuştu. Gelmemin tuhaf kaçacağından endişelenmiştim. *Ama yani sonuçta Carmichaellardan bahsediyoruz. Böyle olacağını tahmin etmeliydim. Onlar tanıdığım en tatlı aile.*

Dilimlenmiş sosisi buzdolabının en dibinde, Moss’un birasının arkasında buldum. Tam onu da mutfak adasına, çıkardığım diğer malzemelerin yanında bırakmak için arkamı dönmüştüm ki Banks köşeyi döndü. Neredeyse çarpışacaktık.

Elimi göğsüme götürüp, “Ödümü kopardın,” dedim.

Tepemde dikilip parıldayan gözleriyle bana baktı.

Tüm duyularım *Banks* tarafından işgal edilmişti. Parfümünün kokusu. Alçak sesli kıkırtısı. Etrafımdan dolanıp içeri girerken yan tarafıma hafifçe sürtünen parmak uçları.

Kahretsin. Uzun, sessiz bir nefes verdim.

“Geldin demek,” dedi Brooke. “Bir kuş bana bizi ekmeyi düşündüğünü söyledi.”

Öyle mi? Bir kaşımı kaldırarak *Banks*’e döndüm.

Altında yıpranmış bir kot pantolon vardı. Eskitilmiş kot giyen pek çok erkeğin aksine *Banks*’inki gerçekten giyilmekten bu hâle gelmişti. Kumaşı yumuşak görünüyordu. Dört bir yanında koyu renkli lekeler vardı ve eprimiş ceplerinden iplikler sarkıyordu.

Acayip çekici be!

Üzerindeki siyah tişörtün rengi solmuştu. Arkasında güreşle ilgili olduğunu düşündüğüm bir slogan vardı ama pek emin değildim. Ön tarafında, tam kalbinin üzerindeyse bir spor kulübünün logosu vardı. *Sanırım yani.* Başına ters taktığı şapkasındaysa Tennessee’nin oklu sembolü.

Her an düşüp ölebilirim.

“Evet, biraz düşündüm,” dedi. “Beş saniye kadar. Ama sonra pizzalarının ne kadar leziz olduğunu hatırladım ve buraya gelmezsem karnımı kendi başıma doyurmanın bir yolunu bulmam gerekeceğini fark ettim. Biraz da sana acıdım, Brooke. Gelmesem gözlerin beni arardı.”

Brooke gülerken omuzlarım rahatlamamanın etkisiyle gevşedi.

Banks bir pepperoni alıp ağzına attı. Bakışlarını bana çevirdi. “Günün nasıl geçti?”

Elimdeki sosisi tezgâha bıraktım. “Bir sürü yere özgeçmişimi gönderdim. Çok eğlenceliydi, heyecan doluydu. Seninki nasıldı?”

“Dükkanına gittim. Biraz çalıştım. Biraz... ah, nasıl söylesem ki? *Hazırlık yaptım,*” dedi sırtarak.

Brooke ellerini tezgâha yaslayıp ona bir bakış attı.

“Ne?” dedi Banks gücenmişçesine.

“Yine neyin peşindesin?” diye sordu Brooke.

“Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok,” diye yanıtladı Banks bütün tatlılığıyla.

“Hazırlık yaptım demedin mi? Ne hazırlığı?” dedi Brooke.

“Önümüzdeki haftanın işlerinin birkaçını bugünden hallettim.”

Brooke bana dönüp parmağını Banks’e doğrulttu. “Bu ses tonuyla konuştuğunda kesin bir şeyler karıştırıyor demektir. Muhtemelen ortalığı ayağa kaldıracak bir şeyler.”

“Hayır. Senin endişelenmeni gerektirecek bir şey yok.” Banks kıs kıs güldü. “Ama bir süredir kafamda tilkiler dönüyordu ve planımı bugün yürürlüğe koydum.”

Brooke başını tavana kaldırıp inledi.

Moss içeri girerken, “Ne oldu?” diye sordu. “Selam Disko Topu.”

“Selam,” dedi Banks.

Bakışlarını iki kardeş arasında gidip geldi. “Disko Topu mu?”

Banks gözlerini devirdi. Öte yandan Moss, bunu sormamı bekliyormuş gibi hevesle açıklamaya koyuldu.

“Jess, Banks’in evinin dört bir yanına içi sim dolu kovalarla tuzaklar kurdu,” dedi. “Bunu hak etmişti, inan bana. Sonrasında haftalar boyunca ısıldadı. Bazen güneş ışığına çıktığında hâlâ parlıyor.”

“Siktir git,” diye çıkıştı Banks.

Kıkırdadım. “Ondanmış demek. Dün eski evime geldi ve gittiğinde zeminde sim taneleri gördüğüme yemin edebilirdim.”

Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez bunu söylediğime pişman oldum. Banks sanki ona pasladığım *dün evime geldi* topunu sayıya çevirmeye dününden razıymış gibi altdudağını ısırarak beni başıyla onayladı.

Sakın yapma.

İki misafirinin arasındaki çekişmenin farkında olmayan Brooke, “Gelin de pizzalarınızın malzemelerini yerleştirin,” dedi.

Hepimiz açtığı pizza hamurlarını koyduğu tepsilerden birini alıp akşam yemeğimizi hazırlamaya koyulduk. Her ihtimale karşı Banks’ten uzağa, tezgâhın öteki tarafına geçmiştim.

Brooke pizzasına bir avuç rendelenmiş mozzarella serpiştirirken, “Banks dün evine mi geldi?” diye sordu.

Başımızı aynı anda kaldırdığımızda Banks’le göz göze geldik. Gözlerinde yanan alev sırtımdan bir ürperti geçmesine neden oldu. Fakat nabzımı asıl hızlandıran o ateşin hemen ardından saklı muziplikti.

“Evet,” dedi Banks sırtarak. “Yardıma ihtiyacı varmış. Ben de bir uğradım.”

Suratım kıpkırmızı oldu. *Ne konuda yardıma ihtiyacım olduğunu onlara söylemez herhalde.* Banks’e sert bakışlar atmanın onu konu hakkında daha fazla konuşmaktan caydıracağını umdum.

Fakat o bana göz kırparak karşılık verdi.

Sakın, Banks. “Çok tatlıydı. Başım sıkıştı deyince hemen yardımına geldi,” dedim gözlerimi ondan ayırmadan.

“Banks mi? Tatlı mı?” Moss güldü. “Ondan ne yapmasını istedin de sana tatlı yanını gösterdi?”

Brooke onu dirsekledi. “Cevabını bilmek istemediğin sorular sorma.”

“Ah, hayır,” dedim elimi umursamazsa sallayarak. “Öyle bir şey değildi.”

Banks’in ağzı beş karış açıldı. “Ne demek istiyorsun, Sara?”

“Bir şey demek istemiyorum, Banks. Gayet arkadaşça nedenlerle uğradığını belirtiyorum.”

Banks pizzasına son bir pepperoni daha atıp tezgâhın kenarını kavradı.

Tanrım, gözleri ne güzel. Beni böyle kışkırtırken bile.

Başını hafifçe yana eğerken yanağındaki gamze derinleşti. “Belki de onlara nedenini açık açık söylemeliyiz. Kimsenin kafasında soru işareti kalmasın.”

Kıkırdamamı bastırırken göğsüm titreşti. “Sakin.”

“Yoksa?” diye karşılık verdi gözleriyle bana meydan okuyarak. “Ne yaparsın?”

“Sorman gereken asıl soru, gazabımla yüzleşmeye hazır olup olmadığın.”

Bunun üzerine o da kıkırdadı. “Orlando’ya giderken arabada senin leş şarkılarını atlayıp durduğum zamana mı döneceğiz?”

“O yaptığın hiç komik değildi, Banks.”

“Öyle mi dersin? Ben çok gülmüştüm.”

Ona gülümsememek için elimden geleni yapsam da zorlanıyordum.

“Pizzalarımızı lanai’ye götürelim de fırına atalım,” dedi Brooke. “Elimizi ne kadar çabuk tutarsak o kadar iyi. Açlıktan ölüyorum.”

“Harika fikir,” dedim bana sunduğu konuyu değiştirme fırsatına balıklama atlayarak.

Tepsilerimizi alıp sürgülü cam kapıya doğru yürümeye başladık. Banks hemen arkamdaydı.

“Maddox’la Ashley’yi zaten elimden aldın,” diye fısıldadı. “Moss’la Brooke’u da sana yedirmem.”

Yan yana gelebilmemiz için yavaşladım.

“Çok yazık,” diye karşılık verdim. “Ailenin beni bağırmasına basması benim suçum değil.”

Lanai’ye çıktığımızda asılan suratına gülmeden edemedim.

Moss, Brooke’un birkaç pizzayı fırına atmasına yardım etti. Çok geçmeden akşam yemeğimiz pişmeye başladı.

“Pekâlâ, bu iş de tamam,” dedi Moss. “İçecek bir şey alır mısınız? Bira? Su? Çay? Meşrubat?”

“Bira olsun,” dedi Banks.

“Şarabımız da var,” dedi Brooke. “Bir kadeh ister misin, Sara?”

“Lütfen.”

Moss ve Brooke içeri girince Banks’le yalnız kaldık. Havuzun kenarındaki şezlonglara kurulduk. Bir köşedeki fıskiye den akan su küçük kayaların üzerinden minik bir şelale gibi havuza dökülüyordu. Çıkan ses rahatlatıcıydı.

Sırtımı kabarık yastıklara yaslayıp ayaklarımı uzatarak, “Çok iyiymiş,” dedim. “Hiç havuzlu bir evim olmadı.”

“Hiç mi?” diye sordu Banks.

Başımı iki yana salladım. “Sabrina kardeşimin boğulacağından endişelenirdi, dolayısıyla yaptırmaya kalkışmadık bile.”

“Baban onunla evlendiğinde kaç yaşındaydın?”

“On.”

Başını onaylarcasına sallarken cevabımı düşünüyormuş gibi sessizleşti. Konuyu uzatacağımı fark ettiğimde göğsüm sıkıştı. *Bunu yapmayı hiç istemiyorum.*

Elbisemin cebinden telefonumu çıkarıp e-postamı açtım. Banks’in meraklı gözlerinin üzerimde olduğuna emindim. *Ne yazık ki istediğini alamayacaksın, Disko Topu.*

Gelen kutumu öylece kaydırdım. Beklediğim bir haber yoktu. Tek derdim Banks’le ailem hakkında konuşmaktan kaçınmak için meşgul görünmektir. Fakat gözüm acil olarak işaretlenmiş bir e-postaya takıldığında parmağım duraksadı.

Ne bu?

E-postayı açıp okumaya koyuldum ve her sözcükle tansiyonum biraz daha yükseldi.

Sevgili Sara,

Bay Eubanks beni artık Eubanks ve Fields Dağıtım’da çalışmadığın konusunda bilgilendirdi ve önümüzdeki hafta sonu

düzenlenecek Petterson Label Şarapları galası için seninle irtibatı geçemeyeceğini belirtti. Etkinliğe katılmayacakmışsın.

Geçen yılki genişlememizde oynadığın rolü inkâr edemeyiz ve seni galamıza davet etmemek büyük haksızlık olur. Şahsi misafirim olarak bize katılmanı ve sektördeki önemli isimlerle tanışmanı çok isteriz.

Detayları aşağıda bulabilirsin. Lütfen kararını en kısa sürede bu e-postaya eklediğim asistanıma ilet.

Sevgiler,

Myles Petterson

Petterson Label Şarapları Yönetim Kurulu Başkanı

Ağzım şaşkınlıktan beş karış açılırken telefonumu kucağıma bıraktım. *“Şerefsize bak.”*

“Kime diyorsun?” diye sordu Banks.

“Joshua’ya. Eski patronuma.”

Tek kaşı havalandı. “Sana... hizmetlerin karşılığı kiranda küçük bir indirim ayarlayan eski patronun mu? O mu?”

Hafızası iyiymiş. “Evet. Ta kendisi.”

Sırtımı dikleştirip okuduğum e-postayı sindirmeye çalıştım. *Bana bizzat ulaşabilirdi. İnsan Kaynakları’na beni aratabilirdi. Neden illa götlük ediyor ki?*

“Ne yapmış?” diye sordu Banks temkinli bir sesle.

“Eski işimde Petterson Label Şarapları isimli bir müşteriyle anlaşmak için uğraşıyordum. Neredeyse sadece bununla meşguldüm. Şirket her yıl bir gala düzenliyor ve herkes davet edilmek için birbirini yiyor. Görünüşe göre *ben* de bu yılki davetlilerden biriymişim ama Joshua artık onlarla çalışmadığımı ve orada olmayı fazlasıyla hak etmiş olmama rağmen etkinliğe katılamayacağımı söylemiş.”

Banks arkasına yaslanıp ellerini kucağına koydu. Yakışıklı yüzü ifadesizdi.

“Siktirsin gitsin,” diye homurdanarak telefonumu tekrar elim aldım. Asistanına kısa ve profesyonel bir e-posta göndererek teklifleri için teşekkür edip davetlerini kabul ettim. Ardından telefonumu cebime koydum. “Yaptığı yüzsüzlüğe bak.”

“Gidiyor musun?” dedi Banks.

“Nereye?”

Cebimi işaret etti. “Şu partiye, galaya ya da her neyse.”

“Gitmez miyim? Onları bağlamak için kıcımı yırttım. Ayrıca işsizim. Belki biriyle tanışıp bir teklif alırım.”

Banks’in dudakları seğirdi. “Şu *eski patron* da orada olacak mı?”

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. “Muhtemelen. Galaya her yıl davet edilir. Fakat bu yıl koluna yeni nişanlısını takacak.”

“Sen bu konuda ne hissediyorsun?”

“Zerre kadar umurumda değil. Sinirimi bozan şey yollarımızı ayırırken bana ettiği laflardı. Evlenilecek kadın değilmişim. İnanabiliyor musun?”

Banks sırttı. “Evet.”

Ona fırlattığım yastığı kolayca yakalayıp yanına sıkıştırdı.

“Sen de yanında birini götür,” dedi. “Arkasından perişan olmadığını, hayatma hiçbir şey olmamış gibi devam ettiğini göster. Erkekler tek kalemde silinip atılmaktan, bir kadında iz bırakmadığını görmekten nefret eder.”

Fena fikir değil. Telefonumu cebimden gerisingeri çıkarıp davetiyenin detaylarına bir göz attım. *Bir konuk hakkım varmış.*

Aklımda beliren kabataslak fikir ağır ağır sağlam bir plana dönüşmeye başladı.

“Ona hayatıma kaldığım yerden devam ettiğimi göstermem yetmez,” dedim planımı kurmaya devam ederek. “Ona tükürdüğünü yalatmam, büyük bir hata yaptığını düşündürmem gerek.”

“Ne yapacaksın? Birini bulup apar topar evlenecek misin?” diye sordu Banks gülerek. “Biraz abartılı kaçmaz mı?”

Yüzümde ağır ağır bir gülümseme belirdi. “Evet ama sahte bir nişanlı tam kıvamında olur.”

“Sahte bir nişanlı mı?” Brooke bana bir kadeh şarap uzatıp kanepedeki Moss’un yanına yerleşti. “Kim sahte bir nişanlı istiyor?”

“Ben. Belki.” Kadehimden bir yudum aldım. “Ah, ne güzelmiş.” Banks birasını ağzına götürüp şişenin üzerinden beni izledi. “Aklında biri var mı?” diye sordu Brooke.

“Hayır. Düşünüyorum.”

Brooke başını Moss’un omzuna yasladı. Yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. “Dün neden Sara’nın evine gittiğini söyleyecek misin, Banks?”

Bakışlarımı hızla Banks’e çevirdim. Onun dudakları keyifli bir sırıtişla kıvrılırken benim kaşlarım endişeyle havalandı.

“Banks...” dedim onu uyarırcasına.

“Eh, klozete...”

Şarabımı yanımdaki sehpaye bırakıp, “Hayır,” diye bağırdım. Gülerek şezlongumdan kalkıp Banks’e doğru ilerledim ve elimle ağzını kapattım. “Aklından bile geçirme.”

Moss ve Brooke boğuşmamızı kahkahalar atarak izliyordu.

Banks ağzını açıp avucumu yaladı. Tıksinsem de elimi çekmedim. Planı işe yaramayınca gözlerinde muzip bir parıltıyla kolunu belime dolayıp beni kucağına çekti.

Vücudum ısınırken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Nefes nefese kalsam da elimi çaresizce ağzında tutmaya çalıştım. *Ve ona sokulmamaya.*

Banks’in vücudu tam da hayal ettiğim kadar sertti. Beklediğimden daha sağlamdı. Kalçamı kavrayan eli hem umduğum kadar güçlü hem de şefkatliydi.

Kahretsin.

Gösterdiğim çaba karşısında gülümseyip yüzüne uzanarak elimi ağzından çekti. Nihayet özgür kaldığında kıkırdadı.

“Yapma,” dedim doğruca gözlerinin içine bakarak. Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı. Birbirimize o kadar yakındık ki nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Ya yaparsam?”

Dudaklarımı büktüm. “Ağlarım.”

Sırıttı. “Peki ya yapmazsam?”

“Bilmiyorum.” Derin bir nefes aldım. “Sana minnettar olurum.”

“Kurtarmaz.”

“Elbette kurtarmaz,” dedim. Gözlerimi onunkilerden alamıyordum.

Banks telefonumu cebimden çıkardı. Elbisemin incecik pamuklu kumaşının üzerinden hissettiğim dokunuşu bütün vücuduma bir elektrik akımı gönderdi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. Kıçımın altında hızla sertleşen aletini fark etmemek imkânsızdı.

Telefonumu yanına bıraktı.

Kalbim göğsümden fırlayıverecekti. “Ne yapıyorsun dedim, Banks.”

Sözcükler dudaklarımdan amaçladığımdan daha telaşlı, daha tiz bir sesle döküldü. Gerçi bu kadar adrenalin ve beklentiyle doluyken başka ne olacaktı ki?

“Bir şartla söylemem,” dedi.

“Neymiş o?”

Ben ne olduğunu bile anlamadan beni kucağına alıp ayağa kalktı. Hareketleri sanki tüy kadar hafıfmişim gibi çabasızdı. Güçlü kollarından birini dizlerimin altına geçirmiş, diğerini sırtıma yaslamıştı. Tanrı’ya şükür ki –*özellikle de kendi iyiliğim için*– abisi ve Brooke önünü göremiyordu.

Beni döndürdüğünde ciyaklayıp boynuna sarıldım.

“Yüzme biliyor musun?” diye sordu.

“Ne?” Omuzumun üzerinden masmavi havuza bir bakış attım. “Evet ama neden sor– Ah!”

Kendimi birden suyun içinde buldum.

Yüzeye çıktığımda Banks havuzun kenarında pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

Elimi yüzümde gezdirerek saçlarımı geriye itip su damlacıklarını temizledim. "Sen, Banks Carmichael, pisliğin tekisin."

"Sadece kendini evindeymişsin gibi hissetmeni sağlamaya çalışıyordum." Bir süre öylece bana baktı. Tam gözlerinde bir şey titreşmeye başlamıştı ki arkasını döndü. "Pizzamı yanımda götürsem olur mu, Brooke? Dükkanına uğramam gerekiyor."

"Olur sanırım," dedi Brooke. "Ama saat biraz geç olmadı mı? Hemen mi gideceksin?"

"Faturaları onaylamayı biraz daha ertelersem Tasha beni gebertecek. İmzamı taklit etmeyi bir türlü kabul etmiyor."

Brooke güldü. "O dediğin yasadışı değil mi?"

"Öyle ama onu kim ihbar edecek? Bunu yapmasını ben istiyorum," dedi peşinden fırına doğru yürürken.

Havuzdan çıktım ve Moss yanımdaki şezlonga bir havlu bıraktığında başımı sallayarak ona teşekkür ettim. Elbisem vücuduma yapışmıştı. *İyi ki içime bikini giymişim.*

Banks, Brooke'un pizzasını tabağa almasını beklerken beni izliyordu.

Alev alev yanan bakışları aramızdaki mesafeye rağmen içimi ısıttı. *Oyun mu oynamak istiyorsun? Pekâlâ. Sen kaşındın.*

Onun bakışları altında kavrulmamaya çalışırken Moss'la Brooke'un fırının sıcaklığı hakkında bir şeyler konuştuğunun belli belirsiz farkındaydım.

Elbisemin eteğini kavradım. Ahşap platforma damlayan su ayaklarımın etrafında küçük bir gölcük oluşturmuştu. Kumaşı çekiştirip üzerimden çıkarırken Banks'in pürdikkat beni izlemeye devam ettiğinin farkındaydım. Başımı kurtarmamla göz göze geldiğimizde haklı olduğumu anladım.

Banks'in gözbebekleri genişledi ve gözleri hafifçe kapandı. *Tanrım, şuracıkta alev alacağım.*

Islak kumaşı yanıma atarken midem kasıldı. Kendimi beğenmiş bir sırıtışla uzun saçlarımı bir yana savurup tutamları bükerek suyunu sıkmaya koyuldum.

Banks'in bakışları vücudumda gezindi. Göğsümden karnıma, sonra da bacaklarıma kaydı. Gözleri geldiği yolu takip ederek tekrar benimkileri bulduğunda geçtiği her yerde bir sıcaklık kaldı.

Tek kaşımı kaldırarak sııttım.

Havluyu alıp etrafıma sarışımı bile dikkatle izledi. *Oyun dediğin öyle değil böyle oynanır, dostum.*

"Dün kapıda senden nefret ettiğimi söylemiştim ya?" dedim kurulanmaya başlarken.

"Evet."

"Bu yaptığınla kendini aştın."

Banks diliyle dudaklarını ıslatıp Brooke'a döndü. Ona uzattığı pizzayı aldı ve gitmeden önce omzunun üzerinden bana son bir bakış attı.

"Sara?" dedi.

"Ne var?"

Bana göz kırptı. "Hislerin karşılıklı, bebeğim."

Sonra da çekip gitti.

Alı

SARA

Ne yapıyorum ben?

“Battı balık yan gider,” diye mırıldanarak Maddox’un evinin arka kapısından dışarı çıktım.

Çimlerin üzerinde ilerlerken ağaçlarda kuşlar cıvıldırıyordu. Gökyüzündeki pazar güneşi parlak olsa da eskisi kadar kavurucu değildi. *Belki de içim hâlâ cayır cayır yandığından havanın sıcaklığını hissedemiyorum.*

Banks’in dün akşam etrafıma doladığı kollarını düşünüp durmanın tek iyi yanı artık bir şeyden emin olmamdı: Eski Sara hiçbir yere gitmemişti. Vücudumun verdiği tepkiye bakılırsa erkeklerden sıkılma dönemimi geride bırakmış olmalıydım. *En sevdiğim vibratörümünden oldum ama hiç değilse libidom yerli yerinde.*

Böylece bu güzel gelişmeyi kutlamak –ve sahalara dönüşümü Banks dışında biriyle test etmek– adına İşadamı’na bir mesaj çakıp bu öğleden sonra bir toplantı için müsait olup olmadığını sormuştum.

“Brock’la her şey yolunda giderse gün sonuna kadar sahte nişanlımı bulmuş olacağım.”

Midemdeki kasılmayı görmezden geldim.

Banks’in evi mavi, panjurları ve duvarlarındaki süslemelerse beyaz renkliydi. Verandasındaki kirislere beyaz bir salıncak asılmıştı ve binanın yan tarafındaki garaj neredeyse evin kendisi kadar büyüktü.

Nedenini anlamasam da buna gülümsemekten kendimi alamadım.

Beş basamaklık merdiveni tırmanıp kapıyı tıklattım.

“Kim o?” diye seslendi Banks öteki taraftan.

“Sara.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Evimi terk et.”

Kıkırdayarak kapı koluna uzandım. Kilitli olmadığını fark edince itip açtım.

İçeriye adım attığımda karşımda geniş ve havadar bir ev buldum. Solumdaki oturma odasına açılan kemerin yanında bir kitaplık duruyordu. Sağımdaysa büyük bir saat vardı. Önümde uzanan merdivenin yanındaki yol mutfığa açılıyordu.

Banks altında sadece bir şortla masada oturuyordu.

Yutkunarak kapıyı arkamdan kapadım.

Dağınık saçlarına bakılırsa yataktan yeni kalkmıştı. Yanma yaklaştıkça gözlerinin de uykulu olduğunu fark ettim. Banks’ın bu sevimli ev hâline ilk kez şahit oluyordum ve bundan nefret ettiğim söylenemezdi.

“Evimi terk et demek senin kitabında *içeri gir* anlamına mı geliyor?” dedi sırtarak.

“Hayır ama içeri girmemi istediğini biliyordum.”

Başını iki yana sallayarak mısır gevreğini yemeye döndü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Kahvaltı ediyorum,” dedi. Dudaklarından süzülen bir damla süt kâseye düştü. “İster misin?”

“Hayır. Maddox bize pankek yaptı.”

Banks gözlerini devirdi.

Güldüm. “Sana da biraz getirecektim ama aklıma dün akşam beni havuza attığın geldi.”

“Evet,” dedi altdudağında kalan sütü yalayarak, “aynen öyle yaptım.”

Vücudumdan geçen ürpertiği ona çaktırmamak için masaya geçtim.

“Hiç çekinme,” dedi Banks.

Onu duymazdan gelip etrafıma baktım.

Mutfak dağınıktı ama *kirli* değildi. Masanın öteki ucunda ve tezgâhın büyük bir kısmında üst üste istiflemiş ıvır zıvırlar, garaja açıldığını tahmin ettiğim kapının yanındaysa eğri büğrü bir kutu duruyordu.

Pizza kutuları ve kâğıt havlular çöp tenekesinden taşmıştı. Bar taburelerinden birinin üstüne bir battaniye atılmıştı.

“Ne?” dedi Banks.

“İstifçi falan mısın?”

Elindeki kaşığı bıraktığında metal kâseye çarpıp çınladı. “İnsanın başını hep böyle ağrıtır mısın?”

“Sadece bu alışkanlıktan kurtulmana faydası olacak çözümler olduğunu söylemeye çalışıyorum.”

“Hâlimden gayet memnunum.”

“Aradığın şeyi nasıl buluyorsun?”

“Koyduğum yerde buluyorum.”

“Peki.” Omuzlarımı silkerek ona döndüm. “Lafı uzatmıyacağım. Yardımına ihtiyacım var.”

“Hayır.” Ayağa kalkıp kâsesini lavaboya bıraktı. “Sana bir daha asla yardım etmeyeceğim.”

İç geçirdim. “Bir şey *yapmana* gerek yok. Sadece bir şey ödünç almak istiyorum.”

Sırtını dolaba yasladı. Belirgin karın kasları her hareketiyle geriliyordu. *Tanrım.*

Banks sanki gökten inmiş bir uzaylıymışım da anlamadığı bir dilden konuşuyormuşum gibi bön bön suratıma baktı.

“Ne?” diye çıkıştım.

“Kimse benden bir şey ödünç almaz.”

“Ben alıyorum işte.”

“Hayır. Burada işler öyle yürümez.”

“O ne demek öyle?”

Banks kollarını iki yana açtı. “Bu. Hayatım. Ben başkalarından bir şey ödünç alırım, başkaları benden değil. Ben herkesin malına göz dikerim.”

O kendini beğenmiş sırtışı Banks Carmichael’a çok yakışıyor. Keşke bunu hiç öğrenmeseydim...

Omuzlarımı dikleştirdim. “Ben herkes değilim.”

“Hayır, değilsin. Eşyalarımı sana hiç ödünç vermem.” Başını yana eğdi. “Elini kolunu sallaya sallaya hayatıma giriyorsun, kardeşimin evine taşıyorsun...”

“Sadece birkaç günlüğüne.”

“...pizza partimize katılıyorsun...”

“Ben de davetliydim.”

“...kapıma dayanıp kendi kafana göre içeri giriyorsun...”

“Kilitli değildi.”

Yaslandığı dolaptan doğruldu. “Şimdi de kalkmış eşyalarımı ödünç almak mı istiyorsun?” Sesi yükseldi. “Kim olduğunu sanıyorsun sen?” Derin bir nefes aldı. “*Tahtıma* mı göz diktin?”

Dramatik tavırlarına aldırmayıp gözlerimi devirdim. “Öyle bir niyetim yok. Yoksa gelip senden yardım ister miydim?”

“Kişisel sınırları umursamıyor, eşyalarımın kendine ait olduğunu düşünüyorsun. Bu tam *benim* yapacağım bir şey.”

“İşime geldiğinde düşünce tarzına bayılıyorum.” Gözlerimi kıstım. “Şu an olduğu gibi.”

Banks başını iki yana salladı. “Sana yardım falan etmiyorum.”

“Evinde lastiklerde yeterince hava olup olmadığını kontrol etmek için kullandığın şu küçük şeyden var mı?”

Bir süre benimle ne yapacağını bilmiyormuş gibi öylece suratıma baktı. Almayı beklediğim tepki tam da buydu. Göt herif bana şantaj yapmış, beni kucağına alıp libidomun fitilini ateşlemiş, saniyeler sonra da beni havuza atıp *arkasına bakmadan gitmişti*.

Ona bu yüzden pek kızamasam da benim hevesim kursağımda kaldıysa onunki de kalacaktı. Nokta.

“Basınçölçer mi demek istiyorsun?” diye sordu.

Omuz silktim. “Arabamın gösterge panelinde lastiklerle ilgili bir ışık yandı. Daha doğrusu ben lastiklerle ilgili olduğunu varsayıyorum. Her neyse, kontrol edecek zimbirtım yok.”

“Neredeyse her benzin istasyonunda bir tane olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Öne doğru eğildim. “Hayır, bilmiyordum. Ama yola çıkmadan kontrol etmeyi tercih ederim.”

Banks kollarını göğsünde kavuşturdu. “Nereye gidiyorsun?”

“Seni ilgilendirmez.”

“*Lastik basıncı zimbirtımı istiyorsan ilgilendirir.*”

Ona sert bir bakış attım. Banks bunu komik bulmuş olacaktı ki sırtıttı.

Nedenini kestiremesem de ona nereye gittiğimi söylemek istemiyordum. İşadımıyla buluşacak olmaktan utandığım yoktu ama elin adamıyla fingirdeyip işimiz bittiğinde ondan sahte nişanlım olmasını isteyeceğimi Banks’le paylaşma fikri kulağa pek hoş gelmiyordu.

“Boş ver gitsin,” diyerek ayağa kalktım.

“Dur.” İnleyerek başını tavana kaldırdı. “Dur... Tamam.”

Sandalyeme gerisingeri oturup ortaya çıkan âdemelmasına bön bön bakmamaya çalıştım. Elimdeki diğer seçenekler göğüs kasları, karın kasları ve etkileyici kollarıydı. *Hepsi birbirinden beter.*

Başını indirip bana bakarak, “Beni gerçekten çıldırtıyorsun,” dedi.

“Neden?”

İç geçirdi. “Nereye gittiğini söyleyecek misin, söylemeyecek misin? Lastik basıncın markete gitmeye uygun olsa da sahile gitmeye kalkarsan sorun çıkarabilir.”

Mantıklı. “İyi, peki. Sunnydale’e gidiyorum.”

Nedenini ona açıklamamı bekliyormuş gibi suratıma baktı. O sessiz kaldıkça tepem daha da attı. *Bilmek mi istiyorsun? Peki.*

“Bir adamla buluşacağım,” dedim.

Başını onaylar gibi sallasa da yüzü ifadesizliğini korudu. “Şu şerefsiz eski patronunla mı?”

“Hayır. Benim bile prensiplerim var ve nişanlı bir adam bunların başında geliyor.”

“Kim o zaman?”

“Sana ne?”

“Öylesine sordum işte.”

Derin bir nefes aldım. “Adı Brock.”

“Ne işle meşgul?”

Alaycı bir homurtu çıkardım. “Ne bileyim ben?”

Kafası karışmış gibi yüzünü buruşturdu.

“Ağzlarımızı ne iş yaptığını konuşmaktan daha önemli işler için kullanıyoruz, Banks. Ondan bir bankacı ya da ikinci el araba satıcısı olduğu için hoşlanmıyorum.”

“Sana iyi davranıyor mu?”

“*Bilmiyorum,*” dedim gülererek. “Sanırım. Neden ki? Ne tuhaf bir soru bu.”

“Patronunun pisliğin teki olduğunu söylemiştin. Gidip özellikle dallamaları mı buluyorsun yoksa tek sefere mahsus bir şey miydi merak ettim.”

Ayağa kalktım. “Hayır. Bilhassa onları buluyorum. Ne oldu? Haremime katılmak mı istiyorsun yoksa?”

Banks göz ucuyla beni izleyerek mutfakta gezindi. Mikro-dalga'nın altındaki çekmeceyi açıp içeri karıştırdı.

“Gelip seni almamasının bir mazereti var mı?”

Ha? “Kendi arabam var. En son ne zaman bir randevu için bir kadını evinden aldın? Gerçi onunla randevuya çıkmıyorum.”

Çekmeceyi kapatıp bana döndü. “Gloria'yı her salı öğle yemeğine çıkarıyorum.”

Gloria. Ashley'nin bahsettiği şu yaşlı kadın.

Sırıttım. O da aynı şekilde bana karşılık verdi. *Gülümsemesi gözlerimi kamaştırıyor.*

"Araban nerede?" diye sordu.

"Maddox'un garaj yolunda."

Yanıma geldi. "Yürü hadi."

Peki.

"O zimbirtıyı çatal kaşık çekmecenden mi çıkardın?" diye sordum peşinden yürürken.

"Hayır. Ben bir büyücüyüm. Yoktan var ettim."

Ne? Kafamda bir sürü soru vardı ama hangisinden başlayacağımı bilemedim.

Evden çıkmadan önce ayağına terlik geçirdi. Bahçeyi geçerken fırsattan istifade şortunun içinde harika görünen iççının ve güneş ışığının altındaki omuzlarının tadını çıkardım.

Banks arka lastiğimin yanına çömeldi. "Hangisinin basıncı düşük?"

"Hiçbir fikrim yok. Panelde sadece *düşük basınç* yazıyor."

"Bunda bir sorun yok," diyerek öndeki lastiğe geçti. "Bunu Maddox'tan da isteyebilirdin."

"Evet ama çok geç kalktı." Bir nefes verdim. "*Ortalığı inletiyorlar.*"

Banks sıırttı.

"Tamam, anlıyorum," dedim. "Hâlâ cicim aylarındalar. Ama yani... Kendimi kirlenmiş hissettim."

Banks doğrulup arabanın öteki tarafına geçti.

"Pazarları ne yaparsın?" diye sordum.

"Duruma göre değişir. Her pazar akşam yemeği için annemlerde toplanırız ama." Bana döndü. "Sen de gelecek misin?"

Başımı iki yana salladım. "Bana inanmasan da aile dinamiğinizi bozmak gibi bir niyetim yok."

“Kendi adıma buna sevinsem de diğerleri gelmeni sorun etmez.”

“Sen eder misin?”

Sırtarak son lastiğe geçti. “Hep ederim. Nereye geldiğin fark etmez.”

Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım. Yalan söylediğinden şüpheleniyordum.

“Kız arkadaşınla karşılaşmamdan mı korkuyorsun?” diye sordum ağzını arayarak. Bunu neden yaptığımı bilmiyor, açıkçası pek de umursamıyordum. Merakıma engel olamıyordum. “Beni bir barbar gibi havuza attığını söylememden mi çekiniyorsun?”

Bir kız arkadaşı olsa benimle bu kadar uğraşmazdı herhalde. *Vücutuma ağza alınmayacak kadar edepsiz şeyler yapmak istiyormuş gibi bakmazdı.* Onu bunun mümkün olmayacağını bilecek kadar tanıyordum. Böyle zamparalıklar Carmichael erkeklerinin hamurunda yoktu.

Banks doğrulup ellerini silkeledi. “Kız arkadaşım yok.”

“Neden?”

“Bilmem. Meşgulüm sanırım. Çok çalışıyorum.”

“Ne kaçamak bir cevap.”

Öne doğru eğilerek gülümsedi. “Gerçek bu.” Ardından geri çekildi. “Ya sen? Neden bu kadar çok erkek arkadaşın var?”

“O kadar da çok yok,” dedim gülerek. “Ayrıca hiçbirini *erkek arkadaşım* olarak görmüyorum.”

“Niye ki?”

“Hiçbiriyle öyle bir ilişkim yok.”

Banks başını kaldırdı. “Nasıl bir ilişkin var o zaman?”

Bir yanımla onu başımdan savmak, bunun onu ilgilendirmediyi söyleyip –çünkü ilgilendirmiyordu– konuyu kapamak istiyordu. Fakat beni yargıladığı hissine kapılmamıştım. Sadece merak ediyor gibiydi. Benim için endişeleniyor muydu? Adını

koyamıyordum. O şey her neyse kendimi sorusunu cevaplar-ken buldum.

“Erkek arkadaş istemiyorum,” dedim. “Ama bir erkek arkadaşın faydalarını istiyorum.”

“Seks istiyorsun yani.”

“Aynen öyle.” Sırıttım. “Seks istiyorum ama bunun beraberrinde getirdiği dertlerle uğraşmak istemiyorum. Onlara katlanacak gücüm yok.”

“Ne gibi dertler?”

“Birine hesap vermek, belli bir kalıba uygun davranmak, yolun sonunda bir evlilik olabileceğini ummak.” Omuzlarımı silktim. “Böyle ilişkiler ilgimi çekmiyor.”

Basınç zimbirtısını bana uzattı. O... kızgın mıydı? Yüzünde böyle bir ifade gördüğümü sanmıyordum ama benimle bir derti olduğunu da düşünmüordum.

“Hiç değilse o dallamalar gelip seni evinden alsınlar,” dedi. “Sana biraz saygı gösterebilirsin.”

Ondan hiç beklemediğim nezaket karşısında kalbim tekledi.

“Bununla ne yapacağım?” diye sordum aleti parmaklarımın arasında evirip çevirerek.

“Torpidona at. Lazım olduğunda kullanırsın.”

“Seninkine el koymuşum gibi olsun istemiyorum.”

Banks sırıttı. “Bende bir sürü var. Sorun değil. Gerçekten.”

Küçük birer tebessümle birbirimize baktık.

“Sonuç ne?” diye sordum. “Yeni bir lastik mi almam gerek, biraz hava bassam yeter mi?”

“Biraz hava bassan yeter. Arabanın beyninin sıfırlanması gerek.”

Yüzümü buruşturdum. “Kulağa tuzlu geliyor.”

“Hiç değil. Arabanı hafta içinde dükkânıma getir. Ben hallederim.”

Şaşkın bir nefes verdim. “Banks Carmichael, bana bir iyilik *daha* mı yapıyorsun?” Omzuna hafifçe vurdum. “Tadından yenmiyorsun.”

“*Sen öyle san.* Vakit kazanıyorum. Sen gidip bunu Ashley’ye anlatacaksın, o da Maddox’la konuşacak, sonra Maddox da ne zaman arabalarla bir sorun yaşasa yaptığı gibi bana gelecek.” Duraksayıp sırtını dikleştirdi. “Gerçi ortamın araba uzmanı ben olduğumdan mantıklı.”

Kıkırdadım. *Canı istediğinde çok tatlı oluyor.*

Banks tam bir şey söylemek üzere ağzını açmıştı ki bir motor sesi duyuldu ve çıkmaz sokağa bir araba girdi. Yanımıza geldiğinde yavaşladı.

“Selam Banksy,” dedi Banks’in daha yaşlı hâline benzeyen bir adam. “Sen Sara olmalısın.”

Onu başımla onaylayıp elimi salladım. “Evet.”

“Ben de bu sürünün çobanı Kix. Bu da eşim Damaris.” Başparmağıyla yolcu koltuğunda oturan güzel kadını işaret etti.

Kadın bana el salladı. “Yemek saat üçte. Gelmek istersen hiç çekinme. Seni ağırlamaktan mutluluk duyarız.”

“Davetiniz için teşekkür ederim,” dedim.

Kix, Banks’e döndü. “Markete gidiyoruz. İşimiz çok sürmez.” Ardından bakışları tekrar beni buldu. “Tanıştığımıza sevindim, Sara.”

“Ben de,” diye karşılık verdim.

Kix kornasını çalarak uzaklaştı.

Banks bana dönüp huysuz bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Hayır, Sara. Annemle babamı da çalamazsın. Bari onlar bana kalsın.”

Bir kahkaha patlattım. Elimde değildi. En sevdiği oyuncak elinden alınmış huysuz bir çocuk gibi görünüyordu. Genzimden yükselen alaycı sesi güç bela bastırdım.

Karşımdaki Banks'le dün akşam Moss'un evindeki o ateşli Banks nasıl aynı kişi olabiliyordu aklım almıyordu. *En ufak bir şikâyetim yok gerçi.*

“Merak etme, Banks. Yemeğe gelmiyorum.”

“Güzel. Yeni dairene ne zaman taşınıyordun? Bütün ilginin tekrar üzerimde olmasına ihtiyacım var.”

Güldüm. “Salı.”

“Güzel.”

“Güzel,” dedim.

Banks uzunca bir süre muzip bir tebessümle beni izledi. Ardından benimle daha fazla atışmak yerine evine dönmeye karar verdi.

“Görüşürüz,” dedi.

“Görüşürüz.”

Gidişini izlerken içimde kıpırdanan tuhaf duyguları irdeledim. Bu endişe vericiydi. Duygularla işim olmazdı.

Peki neden onunla zaman geçirmenin beni tam da olmak istemediğim şeye dönüştüreceğini hissediyorum?

Hemen gardımı almam gerekiyordu.

Yedi

BANKS

Annem elime bir paket tuvalet kâğıdı tutuşturdu. “Al şunu.”
“Ah.” Paketi kavradım. “Benim olduğunu nereden anladın?”
“Çünkü tuvalet kâğıdı sipariş etmedim.”
“Belki Foxx etmiştir.”

Annem tek kaşını kaldırıp iç geçirdi. “Sen hariç ailedeki herkesin kendi Amazon hesabı var, Banks.”

Ben de tek kaşımı kaldırarak ona karşılık verdim. “Karbon ayak izimi küçöltmeye çalışıyorum çünkü. Birbirimize bu kadar yakın yaşarken kendime bir hesap açmamın ne gereği var?”

Annem başını iki yana salladı.

“Ne?” diye sordum. “Bu kadar samimi olmamızı istemiyorsan cadde üzerindeki evlerin hepsini almasaydınız. Bir düşünürsen hepsi senin suçun.”

Babam omzuna attığı havluyla koridora çıktı. Elimdeki paketi görünce duraksadı. “Tek soru.”

“Dinliyorum.”

“Neden işten eve dönerken markete uğrayıp tuvalet kâğıdını almıyorsun?”

“Ben de zor bir şey soracaksın sanmıştım,” dedim. “İki nedeni var. Yumurta kapıya dayanana kadar, klozete oturana kadar yani, tuvalet kâğıdına ihtiyacı olduğu insanın aklına gelmiyor. Yani aklına geldiği an sipariş vermek tam ihtiyacın olduğu anda tuvalet kâğıtsız kalmaktan daha iyi. Anlatabiliyor muyum?”

Babam öylece suratıma baktı.

“İki, hiç marketten aynı anda tuvalet kâğıdı ve kâğıt havlu almayı denedin mi? Alışveriş arabasında hiç yer kalmıyor. Yiyeceklerim ve tuvalet kâğıdıyla kâğıt havlum arasında bir seçim yapmam gerekiyor. Her ikisini de almak mümkün değil.”

“Küçük boyları da satılıyor,” dedi babam.

“Bir dakika.” Annem elini havaya kaldırdı. “Ne dedin sen? Ne zamandan beri markete gidiyorsun? Dolabında yiyecek mi var yoksa?”

Elimdeki paketi arka kapıya bıraktım. “Bir kere gittim ve dersimi aldım. Aynı çileyi tekrar çekmeye hiç niyetim yok.”

Babam başını iki yana salladı.

“Öğle yemeği için biraz et alıp çıkacağım diye içeri giriyorsun,” dedim. “Ama hayır. Kırk altı bin çeşit hindi var. Üstelik şarküteri reyonunda bir aile toplantısı yapılıyor. On dakika içinde adını az önce öğrendiğim Bob Amca’ya siktirip gitmesini söylememek için kendimi zor tutuyorum.”

Annem güldü.

“İnsanlar leş gibi kokuyor,” dedim. “Sanırsın banyo nedir hiç duymamışlar. Bir de her yana kokularını bırakmaya çalışıyor-muş gibi ellerine gelen her şeye, elmalara falan dokunuyorlar.” Öğürdüm. “Dayanamıyorum. Çocuklar avazları çıktığı kadar bağıyor. Telefonlarını hoparlöre almış insanlar reyonların arasında geziniyor. Böyle şeylere gelemem. Bundan böyle ihtiyacım olan her şeyi sipariş edip karnımı sizde doyuracağım. Denedim ama olmadı.”

“Eh, *denemiş* olman bile beni şaşırttı,” dedi babam.

Annemin yanağına bir öpücük kondurdum. O da küçüklüğümde yaptığı gibi hafifçe yanaklarıma vurdu. Bunu yapması beni hâlâ çok mutlu ediyordu. *Sara bunu elimden alamayacak.*

Babam koridordaki kileri karıştırmaya koyulurken, “Akşam yemekte ne var?” diye sordum.

“En sevdiğin. Domuz pirzola, tereyağlı patates ve taze fasulye,” diye yanıtladı annem.

“Pişmiş elma da var mı?” dedim.

“Olmaz mı?”

Sırtarak yanından geçip içeri girdim. “Sen dünyanın en harika annesisin.”

“Tuvalet kâğıdını unutma,” diye hatırlattı annem.

“Çıkarken alırım.” *Belki.*

Mutfağa girdim. Pazar yemeğimizin hazırlıkları son sürat devam ediyordu. Ocakta tencereler kaynıyor, fırının zamanlayıcısı ötüyordu. Kardeşlerim ellerinde çaylarıyla masanın etrafına yerleşmişti.

Ne olursa olsun bir araya toplandığımız bu tek günü her hafta ipe çekerdim. Annem birkaç çeşit yemek pişirir, babam onun başının etini yer, kardeşlerimse hafta boyunca yaşadıklarını paylaşıp bir sonraki haftanın planını yapardı.

Kendimi bildim bileli bundan mahrum kalacağımdan korkmuştum. Foxx’un bir yerlere taşınıp her ne işle uğraşıyorsa onu yapacağından, Moss’un kendine başka bir yerde hayat kurmaya karar vereceğinden, Maddox’un hepimizle ilişkisini kesip bir *Carmichael* çocuğu olmadan hayatına devam edeceğinden.

Ben mi? Carmichael çocuğu olmak doğduğumdan beri ayrılmaz bir parçam olmuştu. Kendimi bildim bileli etrafımda abilerim ve Paige olmuştu. Aksini hiç bilmemiştim. Öğretmenlerim beni onlarla kıyaslamıştı. Kız arkadaşlarımla aileleri Jess’le Moss’un maskaralıklarını iyi bilirdi. Katıldığım güreş takımları benden bir yıl önce gelen Maddox sayesinde beni tanır, her maçta beni perişan etmeye and içerdi.

Bunların hiçbirine aldırılmazdım. Hatta bu durum hoşuma bile giderdi. Paige’in de öyle.

Kendimi hiç yalnız hissetmezdim. Daima bir yapbozun, kendimden daha büyük bir şeyin parçası olduğumu hissed-

dim. Eve dönmemi bekleyen, iyi şeyler başarmamı uman, eve dönüş saatimi geçirirsem başımın etini yiyen insanlar vardı. *Ellerine geçen her fırsatta beni arkadaşlarımın önünde küçük düşürme fırsatını tepmeyen insanlar. Eksik olma, Jess.*

Bu hayatta korktuğum tek şey bunun sona ermesiydi ve her hafta annemle babamın evinde bir araya gelmek bana bunun hâlâ devam ettiğini hatırlatıyordu. Her şeyin sonsuza dek böyle sürüp gitmesini diliyordum.

Kendime çay koydum. “Ne didişiyorsunuz?”

“Saçmalığa gel,” dedi Maddox sandalyesinin arka ayakları üzerinde ileri geri sallanarak. *Annem geldiğinde onu fena azarlayacak.* “Jess beni yarışta geçebileceğini düşünüyormuş.”

Çayımdan bir yudum alıp masaya doğru ilerledim. “Araba yarışı mı yoksa koşu falan mı?”

“Koşu.” Maddox güldü. “Rüyanda görürsün.”

“*Hadi oradan,*” dedi Jess başını iki yana sallayarak. “Otuz metrede bana hayatta kafa tutamazsın.”

Foxx kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Ağzındaki kürdanı dudaklarının arasında gezdirdi.

“Moss,” dedi Maddox. “Şuna gerçeği söyle. Otuz metrede ona nal toplatacağımı söyle de duysun.”

Moss’un bakışları ikisi arasında gidip geldi. “Ben karışmam.”

Ağzı şaşkınlıktan beş karış açılan Maddox, “Ne?” diye çıkıştı.

“İkinizi de gözüm kapalı yeneceğimin farkındasınız, değil mi?” diyerek masanın bir ucuna oturdum.

Jess’in genzinden alaycı bir hırıltı koptu. Maddox güldü. Moss başını iki yana salladı. Foxx ise öylece suratıma baktı.

“En küçüğünüz benim,” dedim. “En hızlısınız. Hepinizden daha formdayım. Üstelik, konuyla bir ilgisi yokmuş gibi görünse de en yakışıklıyım.”

“Konunun bu kadar ciddiye bineceğini bilseydim spor ayakkabılarımı getirirdim,” dedi Foxx.

“Ne dedin sen?” Ona döndüm. “Beni yenebileceğini mi sanıyorsun?”

Foxx’u bir güreş maçında yere serebileceğimden adım gibi emindim. Aslına bakılırsa biraz çabayla abilerimin hepsinin hakkından gelebilirdim. Adil bir mücadelede bana ufacık da olsa sorun çıkarma potansiyeli olduğunu düşündüğüm tek kişi Jess’ti. Fakat içimden bir ses tüm kuralları bir kenara bırakıp bir ölüm kalım savaşına tutuşursak hiçbirimizin Foxx’a rakip olamayacağını söylüyordu. Bu bir tür dövüşçü içgüdü olmalıydı.

Foxx biz daha ne olduğunu bile anlamadan hepimizi yere sererdi.

“Banksy,” dedi Foxx kürdanı ağzından çıkararak “Kendine olan güvenini takdir ediyorum. Ama fazla özgüvenin insanı hataya sürükleyeceğini sakın aklından çıkarma.”

Doğruca gözlerinin içine bakıp ona gözdağı vermeye çalıştım. Foxx’un kılı bile kıpırdamadı. *Ne güzel.* “Eh, iyi ki fazla özgüvenli değilim o zaman.”

“Banks Foxx’a karşı,” dedi Moss, kollarını masaya yaslayarak. “Bugün bunu söyleyeceğim aklımın ucundan geçmezdi ama bir şikâyetim yok. Mücadele başlasın.”

“Otuz metreyi ölçebilir misin?” diye sordu Foxx. “Şu an senden otuz metre ötede duran bir şey söylemeni istesem bana elle tutulur bir cevap verebilir misin?”

“Elbette.” *Sanırım.* Tüm gözler üzerime döndüğünde paniklemeye başladım. “Annemin posta kutusuyla aramda aşağı yukarı otuz metre olmalı.”

Foxx’un yüzünde şaşkın ama tatmin olmuş bir ifade belirdi. Rahat bir nefes verdi. *Teşekkür ederim, Tanrım.*

“Neden her şey hep *annen*in oluyor?” diye sordu babam mutfağa girerek. “Ben iskele babası mıyım? Benim postalarım da o kutuya bırakılmıyor mu?”

“Benimkiler de oraya bırakılıyor ama kalkıp posta kutusu üzerinde hak iddia etmiyorum,” dedim.

Jess kıs kıs güldü.

“Hey,” dedi babam patatesleri süzerken. “İçinizden biri telefona şu para gönderip istememi sağlayan uygulamalardan birini kurabilir mi?”

“Tabii,” dedi Maddox. “Nihayet çağa ayak uydurmaya mı karar verdin?”

“Başka çarem kalmadı. Bugün bir müşteriye hızlıca para göndermem gerekti ama uygulamam yoktu. ATM’ye gidip para çekmek zorunda kaldım.”

“Bunun kulağa ne kadar şaibeli geldiğinin farkında mısın, baba?” diye sordum.

Babam bana döndü. “Çok komik.”

“Kahretsin,” dedi Maddox. Gözleri telefonundaydı. “*Siktir.*”

“Ne oldu?” diye sordu Moss.

Maddox telefonunu sertçe masaya bıraktı. “Sara’nın çarşamba günü taşınması gereken evde oturan kiracı mesaj atıp daireyi boşaltmayacağını söylemiş. Evsahibinin tahliye emri çıkarması gerekecek ve bu haftalar sürebilir.”

Midem kasıldı.

Bunun benimle ufacık bir ilgisi yoktu. Sara’dan kardeşimle yaşamasını ben istememiştim. Yeni evini ben ayarlamamıştım. Söz konusu evsahibini tanımıyordum bile.

Neden içimden bir ses işin ucunun bana dokunacağını söylüyor?

“Ne yapacaksın?” diye sordu Moss. “Arada kalacaksın.”

“Farkında değil miyim sanki?” dedi Maddox. “Daha yeni evlendim. Evde misafir varken yapabileceklerimin bir sınırı var.”

Foxx omuzlarını silkti. “Neden en başında sizde kalmasına izin verdin ki?”

“Çünkü Sara, Ashley’nin en yakın arkadaşı,” diye yanıtladı Maddox. “Evlilik kendinden ödün vermek ve karını mutlu etmek demektir.”

“İyi de Sara’nın sizinle kalması Ashley’yi...” Jess duraksayıp etrafına bakınarak annemizin yakınlarda olmadığından emin oldu. “...seninle sevişmekten daha mutlu ediyorsa ortada daha büyük bir sorun var demektir, kardeşim.”

Maddox başını ellerinin arasına gömdü. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Ondan bir an önce kurtulmam gerek ama kirasını karşılayabileceği hiçbir ev yok. Bütün piyasayı araştırdım ve tanıdığım herkesten yardım istedim. Hiçbir şey çıkmadı.”

Geleceği bir kâhin gibi görebiliyordum. Konunun nereye gideceğini, konuyu nereye *checeklerini* adım gibi biliyordum.

Hızlıca Sara’nın neden benimle kalamayacağına dair birkaç bahane düşünmeye çalışırken göğsüm daraldı. *Çünkü bunu so-
racaklarını biliyorum.*

“Selam,” dedi Ashley peşinde Brooke ve Pippa’yla içeri girerek. “Kusura bakmayın, biraz geciktik. Bir kitapçı buldum da. Bilirsiniz, kendimi kaybediyorum.”

Maddox başını geriye attı ve karısı yüzünü avuçlarının arasına alıp dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Maddox, Ashley’yi görebilmek için sandalyesinde dönerek, “Kötü haberlerim var, bebeğim,” dedi.

“Ne oldu?”

“Sara’nın taşınma işi yattı.”

Ashley’nin beti benzi attı. “*Hayır, yatmadı.*”

“O nerede bu arada?” diye sordu Maddox. “Bir plan yapmamız gerek. En kısa sürede yine baş başa kalalım istiyorum.”

Ashley, Maddox’un dizine oturdu. “Az önce konuştuk. Bec-
ca’yla sahildeymiş.”

Dudaklarım belli belirsiz kıvrıldı. *Becca'yla sahil, ha? İlginç bir gelişme.*

Brooke yanımdan geçerken omzumu dürttü. "Honey hafta sonuna kadar yeni fotoğrafları göndermen gerektiğini hatırlatmamı istedi." Sırıtarak yanımdaki sandalyeye oturdu. "Duyduğuma göre huzurevindeki tüm kadınlar Disko Topu'nu bütün ihtişamıyla görmek için sabırsızlanıyormuş."

"Aletimin fotoğraflarını çekmeyeceğimi biliyorlar, değil mi?" diye sordum gözlerimi fal taşı gibi açarak.

Herkes bir kahkaha patlattı.

"Çok ciddiym," dedim. "Korkmaya başlıyorum."

"Son fotoğrafın ortalığı kasıp kavurdu," dedi Jess sıritarak.

Ona dönüp gözlerimi kıstım. "En az sevdiğim kardeşimsin. Foxx'u bile senden daha çok seviyorum."

"Kalbim kırıldı," diye karşılık verdi Foxx. Konuşmadan sı-kıldığı yüzünden okunuyordu.

"Foxx," dedim, "sana bir sorum var. Hepimiz birbirinden harika kişiliklerle doğmuşken senin payına nasıl oldu da karton kutuya denk bir şey düştü? Geri kalanımız için kendini falan mı feda ettin? Öyleyse teşekkür ederiz, koca adam."

Foxx bir an kalakaldı. "Sana hiç beyin hücresi bırakmadığımız için hepimiz adına özür dilerim."

"Günlerini bu tavırların yüzünden dayak yemeden nasıl geçiryorsun?"

"Belki yiyorumdur?"

"Bütün gün ne yapıyorsun?"

Dudakları belli belirsiz seğirdi. "Söyledim ya, anlatırsam seni öldürmek zorunda kalırım."

Jess, "Anlatsana," dediğinde masadaki herkes güldü. "Lütfen."

Masanın öteki ucundan Foxx'u inceledim. *Evet. Seni de oyunlarım katma vakti gelmiş de geçiyor bile.*

Annem herkesi tabaklarını hazırlamaya çağırdı.

Zihnim Sara'ya kaydı. Ukala ağzına, tatlı tavırlarına ve gözalıcı yüzüne. Dün gece kucağımdaki hâlini düşündüm. Onu orada tutmanın ne kadar kolay olduğunu. *Bunun ne kadar hoşuma gittiğini.*

Fakat söz konusu kişi Sara'yken bu yakınlığın hoşuma gidip gitmemesinin ne önemi vardı ki? O bir zamparaydı. Yalnızca eğlence peşindeydi.

"Erkek arkadaş istemiyorum. Ama bir erkek arkadaşın faydalarını istiyorum. Seks istiyorum ama bunun beraberinde getirdiği dertlerle uğraşmak istemiyorum. Onlara katlanacak gücüm yok."

Durulmaya hiç niyeti olmayan bir kadındı o.

Durulup durulmaması umurumda olduğundan değildi ama beni tahrik ettiği kadar sinirimi de bozan bir kadınla zaman geçirmeye hiç niyetim yoktu.

Sikerler.

Sara, Maddox'un başını ağrıtmaya devam edebilirdi. Tanrı biliyor ya hayatımda zaten yeterince sorunum vardı.

On Sekiz

BANKS

“Selam Banks,” dedi Ashley kanepenin sırtından gülümseyerek.

Lambaderlerin sıcacık bir ışıkla doldurduğu oda, pencerenin ardındaki karanlık gökyüzüne taban tabana zıttı. İçeri girerken duraksayıp önümdeki manzarayı inceledim.

Bu işte bir bokluk var.

Kanepenin bir ucunda oturan Ashley’nin yüzünde onun için bile abartılı, kocaman bir gülümseme vardı. Maddox ise elinde bir birayla arkasında duruyordu. Yüzündeki bu ifadeyi daha önce de görmüştüm. Heyheyleri tepesindeydi. *Hiç değilse bir kez olsun bunun nedeni ben değilim.* Fakat sonra bakışlarım odanın öteki tarafına, şöminenin yanındaki koltukla pufa kaydı ve siktir.

Midem öyle bir kasıldı ki karın kaslarım gerildi.

Sara koltuğa kurulmuş, kaslı ve bronzlaşmış bacaklarını pufun üzerine uzatmıştı. Diken üstüneymiş gibi tırnağını dişliyordu. Sanki her an koltuktan fırlayıp bir türlü yetişemediğim ardı arkası kesilmez sorularını sormaya ya da söylenmeye başlayacakmış gibi görünüyordu.

Burada olmamam gerekiyor.

“Selam,” dedim olduğum yerden kıpırdamadan. “Ben, şey... lavabonun yanındaki ıvır zıvır çekmecesinin dibindeki koli bandını ödünç alabilir miyim diye sormaya gelmiştim.”

Ashley’nin kaşları çatıldı. “Orada koli bandı olduğunu nereden biliyorsun?”

“Başka yere mi koydunuz?”

“Orada koli bandı olduğundan benim bile haberim yoktu, Banks.”

“Hâlâ aynı yerde yani?” deyip Sara’yla göz göze gelmekten kaçınarak mutfağa yöneldim.

Mosslara gitmeliydim. Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrılacak gibi oldu. Evet ama Sara orada değil ki.

Söz konusu kadın bütün gün bir virüs gibi aklımı işgal etmiş, tüm düşüncelerime musallat olmuştu. Onu düşünmeyi bırakmak için aralarında bir arabanın şanzımanını sökmek, kız kardeşimi aramak ve çiflik ıvır zıvırları satan bir dükkâna uğramak gibi şeylerin de bulunduğu saçma sapan yöntemlere başvurmam gerekmişti.

Sara o bahsettiği adamla buluştu mu? Neden Becca’yla sahildeydi? Ev sorununu nasıl çözecek?

Bunların hiçbirisi benim sorunum değildi. *Yine de merak etmekten alamıyordum kendimi.*

Çekmeceyi açıp bandı buldum.

“Koli bandıyla ne yapacaksın?” diye sordu Maddox. “Ayrıca evimdeki her şeyin yerini elinle koymuş gibi bilmene baylıyorum.”

“Fotografik hafıza,” dedim.

“Demek istediğim o değildi,” dedi Maddox. “Evimdeki her bokun yerini bilmenin saçmalığına atıfta bulunuyordum, etkiyeciliğine değil.”

Çekmeceyi kapadım. “Olaya yanlış açıdan bakıyorsun demek ki.”

Titreyen telefonumu cebimden çıkardım.

Jess: BENİMLE TAŞAK MI GEÇİYORSUN?

Sırıttım. *Nihayet biraz eğlence.*

“Size doyum olmaz, millet,” dedim.

“Bekle,” dedi Ashley. “Seninle konuşmak istediğimiz bir şey vardı.”

Başımı kaldırıp ona bir bakış attığım sırada telefonum tekrar titredi. “Şu an hiç sırası değil.”

Jess: HANGİ CEHENNEMDESİN, PİS SİÇAN?

“Bize birkaç dakika ayıramaz mısınız?” diye sordu Ashley.

Ben: Mevcut koşullar göz önüne alındığında ben olsam sıçanları çağırılmazdım.

Piç kurusu.

Telefonum bu kez Maddox ve Ashley’ninkiyle aynı anda titredi. *Eyvah.*

Jess: Banksy’yi gördünüz mü?

“Sakın,” dedim başımı ekrandan kaldırarak, “Jess’e yanıt verme...”

Çın!

Maddox: Mutfağımda dikiliyor.

Dramatik bir nefes verdim. “Pis hain.”

Jess: Sakın bir yere ayrılmasın. *öfkeli emoji*

“Ne yaptın yine?” diye sordu Maddox sırtarak.

“Biliyor musunuz?” dedim göz ucuyla kapıya bir bakış atarak. “Kararımı değiştirdim. Burada kalacağım. Madem beni sattın, etrafa sıçrayan kanı kendin temizlersin.”

Ashley başını iki yana salladı. "Sana bir işler çevirdiğini söylemiştim, Sara."

"Hiçbir iş çevirmiyordum," dedim. "Sadece... Siktir!"

Son mesajının üzerinden daha birkaç saniye geçmişken mutfakta belirmesine bakılırsa Jess buraya kadar koşmuştu. Aramıza engel koymak için adanın öteki tarafına kaçtım. *Başım büyük belada.*

"Selam," dedim ona gülümseyerek. "Akşamın nasıl geçiyor?"

Jess gözlerini kıstı. "Seni geberteceğim."

"Ne yaptı?" diye sordu Maddox.

Jess'le birbirimize baktık. Bakışmamız uzadıkça daha da eğlenceli bir hâle geldi. Ben eğlendikçe Jess daha da küplere bindi. *Ne kasır döngü ama.*

"Ne mi yaptım?" dedim sırtarak. "Jess özene bezene seçtiğim koca horozu² pek sevmemişti."

Sara'nın genzinden bir kıkırtı kaçtı.

"Ben de gönlünü almak için ona bir sürü küçük horoz aldım," dedim.

Jess, Maddox'a döndü. "Bir düzine civciv alıp küvetime koymuş."

Maddox'la Ashley bir kahkaha patlattı. Sara ise bir yastık alıp suratına bastırdı.

"Bir düzine mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "On üç tane olması gerekiyordu."

Jess başını hışımla bana geri çevirdi. "On iki taneydi. Saydık."

Yüzümü buruşturdum. "Ben de saydım. Çiflik ıvır zıvırları satan mağazadaki kız beni tatlış bulduğu için on üç tane aldım diye bana indirim bile yapmıştı." Omuz silktilim. "Onun sözleri, benim değil."

² İngilizcede hem horoz hem de penis anlamına gelen "cock" ifadesi kullanılarak bir kelime oyunu yapılmıştır. – çn

“Bir düzine civcivle *ne bok yiyeceğim*, Banks? Aklından ne geçiyordu?”

“Minik horozlarla daha iyi bağ kurarsın diye düşünmüştüm. Sana iyilik yapıyordum.”

Jess öne eğilerek ellerini adanın tezgâhına yasladı. “Derdin ne senin?”

“Benim mi? Asıl senin derdin ne? Sana aldığım güzeller güzeli kocaman horozun karşılığını bana İkinci Bahar Çöpçatanlık uygulamasında bir hesap açarak ödedin. Huzurevlerinde kalan yaşlı kadınlar hâlâ arayıp bana kanımı donduran edepsiz mesajlar bırakıyor.”

Sara kıkırdadı.

Ona bir bakış attım. “Şşşş!”

Sara kaşlarını kaldırıp beni işaret etti. “Yeterince sorunun var. Bana hiç bulaşma.”

“Sana bulaşmayayım mı?” dedim. Kendimi onunla itişmekten alamıyordum. *Tanrım, nefes kesici görünüyor.* “Öğleden sonraki randevun nasıl geçti?”

Sırıttı. “Enfesti.”

“Ah, Becca’yla bir sürü güzel deniz kabuğu falan mı topladınız?”

Sara’nın gülümsemesi yerini bir sırıtışa bıraktı. Fakat bana bir karşılık veremedi. Jess ellerini tezgâha vurarak aramıza girdi.

“Esas meseleye dönebilir miyiz?” diye bağırdı.

“Esas meseledeyiz zaten,” diye fısıldadım.

Bu onu daha da sinirlendirdi. “Pippa şu an ne yapıyor biliyor musun?”

Sorusunu düşünüyormuş gibi yaptım. “Hayır. Bilmem mümkün değil ama illa bir tahmin yürüt diyorsan muhtemelen...”

“Etrafında yuvarlanan civcivlerle banyo zeminine oturmuş bir kümes tasarlıyor ve kendisine tavuk annesi diyor.”

“Civcivlerin yuvarlandığını sanmıyorum,” dedim. “Artık bir tavuk babasınsın. Böyle şeyleri öğrenmen gerek.”

Jess dişlerini sıktı.

“Civcivler çok tatlı olur,” dedi Ashley.

“O zaman buraya getireyim de senin olsunlar. *Ciyak ciyak* ötüyorlar,” dedi Jess. “Çok gürültücüler. Ayrıca her yer sıçıyorlar. Hem de leş gibi kokuyorlar.”

“Mağazadaki kız yuvalarını temiz tutarsan kokmayacaklarını söyledi. Yeğenlerime fazladan yatak bile aldım. Kamyoneti-min arkasında duruyor.”

Jess bana sert bir bakış atıp kapıya yöneldi. “Eve dönüp küvetimi dezenfekte edeceğim ve Pippa’yı on iki lanet civcive başka bir yuva bulmaya ikna etmeye çalışacağım.”

Jess kapıyı sertçe kapamadan, “On üçüncüyü bulmayı unutma,” diye bağırdım arkasından.

Jess gider gitmez hepimiz kahkahalara boğulduk.

Abimin öfkesinden duyduğum müthiş hazla keyiflendim. *Son gülen olacağım mı sanmıştın? Hadi oradan.*

“Civciv, ha?” dedi Maddox keyifle. “Böyle şeyler nereden aklına geliyor?”

“Yetenek işte.”

“Jess’i hiç rahat bırakmayacak mısın?” diye sordu Ashley.

“Maddox, Foxx’un arabasına örümcek koyamayacağımı söyleyince kendimi eğlendirmenin başka bir yolunu bulmak zorunda kaldım. Ayrıca,” dedim salona girerek. “Bütün gün aldığım telefonların ve mesajların acısını nasıl çıkarabilirdim? Öylece başından atamayacağın bir şeyle. Ben telefonumu uzak bir yere koyabilir ya da sessize alabilirim. Jess o civcivlerle ne yapacak?”

Sara sıırttı. “Onları bir çiftliğe verebilir.”

“Pippa onları bu kadar bağrına basmışken yapamaz.” Attığım kahkahanın süper kötöleri aratmadığının farkındaydım ama elimde değildi. “Onlarla yaşamak zorunda. *Sonsuza dek.*”

Maddox iç geçirdi.

“Ya sonuncuyu bulamazsa?” dedi Ashley. “Zavallı şey. Küvetten atlamış olabilir mi? Cıvcivler uçabilir mi?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Ama zaten on iki tane almıştım. Bir süre on üçüncüyü arayıp durmasını istedim sadece.”

Sara bir kahkaha patlattı. Çıkan ses aletimi dimdik etti.

“Çöpçatanlık uygulamasıyla sınırı aştı,” dedim. Birden Sara’yı izlediğimi fark ettim. *Burayı hemen terk etmem gerek.* “Her neyse, bandımı aldığımı göre gidebilirim.”

“Bekle,” dedi Maddox.

İşte başlıyoruz... “Hiç vaktim yok. Şey... evimdeki bir şey paramparça oldu ve bir an önce bantlayıp düzeltmem gerek.” *Ayaküstü bir yalan için hiç fena sayılmaz.* “Yarın görüşürüz.”

“Banks, lütfen,” dedi Ashley ayağa kalkarak. “Bir iyiliğe ihtiyacımız var.”

Yüzümü buruşturdum. *Hayır. Hayır, hayır, hayır.*

“Banks,” dedi Sara heceleri uzatarak. Onu tanımasam bu tatlı, masum melek hâllerine kanabilirdim. “Biraz konuşuruz diye umuyordum.”

“Eh, ben de Jess’in evime dönene kadar cıvcivleri fark etmeyeceğini ve kapıma dayandığında onunla yüzleşmek zorunda kalmayacağımı umuyordum. İkimiz de hayal kırıklığına uğradık.”

Sara gözlerini devirdi. *İşte tanıdığım Sara.*

Maddox birasını bıraktı. “Lafı gevelemeyi kesip direk konuya gireceğim.”

“Öyle yap,” dedim, kendimi benden isteyeceği şeye hazırlayarak.

“Sara’nın taşınacağı dairede ufak bir sorun çıktı,” dedi.

“Akşam yemeğinde söylemiştin.”

“Kiracı evden çıkmayı reddediyor ve tahliye işlemi muhtemelen bir hafta ila bir ay kadar sürecektir.” Maddox derin bir nefes aldı. “Sara’nın kalacak yer ihtiyacını gidereceğini umuyorduk.”

Kollarımı iki yanı açıp etrafı gösterdim. “Buranın nesi var?” Maddox öylece bana baktı.

Derin bir nefes aldım. “Aklıma gelen bir yer yok. Tasha’ya bir sorarım. Belki onun bildiği bir yer vardır.” *Aptala yatmaya devam et, Banksy. Arkanı dön ve git...*

Maddox bön bön suratıma bakmaya devam etti.

Yavaşça Ashley’ye döndüm. O da bana bakıyordu. Ardından başımı Sara’ya çevirdim. Bir elini beline koyup sanki aptallığıma katlanamıyormuş gibi bıkkın bir nefes verdi.

“Ne? Neden herkes bana bakıyor? Onu evinden *ben* kovmadım ya.” *Onu beceren de ben değildim. Ne yazık ki.* Başımı iki yana sallayıp dikkatimi topladım. “Sorup soruşturacağım işte.”

Maddox iç geçirerek, “Banks,” dedi.

“Ne?”

Kimse bir şey söylemedi. Kimse kıpırdamadı. İçerideki herkes bana bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Yutkundum. *Ciddi ciddi benimle kalabileceğini düşünüyor olamazlar. Sara’dan bahsediyoruz.*

Sara ve Banks korkunç bir ikili. Düşüncesi bile insanın göğsünü daraltıyor... Hayır. Sara ve dar sözcüklerini aynı cümle içinde sakın kullanma.

Bu mümkün değil.

Sara ağır adımlarla oturma odasını aşip yanıma doğru yürüdü. Kalçalarını bilerek mi sallıyordu yoksa hep mi böyle yürüyordu bilmiyordum ama gözlerimi üzerinden alamıyordum.

“Hadi ama, Disko Topu,” dedi sırtarak.

“Yine aynı saçmalığa başlama.”

Kıkırdadı.

Tanrım, bana yardım et.

Durumun ciddiyeti bir tokat gibi suratıma çarparken yüzüm ısındı. Üzerimdeki bakışları. Bastırmaya çalıştıkları gülümsemeleri. Beklentileri.

Kimse benden bir şey beklemezdi. Bunun böyle devam etmesi için kıcımlı yırtıyordum. Birden ne değişmişti?

Sara birkaç adım önümde durup sırtıttı. "Nefes al."

Bakışlarım aşağıya kaydı. Bluzunun altından görebildiğim kadarıyla lacivert dantel sutyeninin içinde harika görünen memelerini fark etmemek imkânsızdı.

Bir nefes aldım. "Düşündüğüm şeyi yapacaksan aklını kaçırma demektir."

"Ne yapacağımı düşünüyorsun?" diye sordu.

Altdudağımı dişleyerek bakışlarımı yüzüne çevirdim.

Sara'nın burnunun üzeri dağınık çillerle doluydu. Sağ gözünün hemen altında bir ben vardı. O kadar küçüktü ki güç bela fark ediliyordu. Hepsi dolgun yanaklarına ve çenesinin yumuşak hattına mükemmel uyum sağlıyordu. *Lanet olsun.*

"Gidecek hiçbir yerim yok, Banks," dedi.

"Bu benim değil, *senin* sorunun."

Bunu söylemeyi reddediyordum. Çoktan boka batmış olsam da mücadeleyi bırakmayacaktım. İsteddiği buysa bunu kendi ağzıyla soracaktı.

Sara gözlerini devirdi. "Ne diyorsun?"

"Neye ne diyorum?"

"Sadece birkaç haftalığına."

"Ne sadece birkaç haftalığına?"

"*Banks,*" dedi iç geçirerek. "Daire boşalana kadar *seninle* kalabilir miyim lütfen?"

"*Hayır.*"

Sara ellerini havaya savurup inledi.

Maddox kanepenin etrafından dolaşıp yanımıza geldi. Bir yanım doğruca dışarı fırlayıp bahçeyi koşarak aşmak ve evime dalıp kapıyı arkamdan kilitlemek istiyordu. Fakat ailemizde mahremiyet diye bir şey yoktu ve bunun ekmeğini en çok ben yiyordum. Olaya daha önce hiç diğerlerinin gözünden bakmamıştım. *Tanrım, bu berbat bir şeymiş.*

“Neden böyle yapıyorsun?” diye sordu Maddox. “Ben onca yıldır sana milyonlarca kez yardım etmedim mi?”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ne zaman mesela?”

Haklı olduğunu biliyordum ve hepsini rahatlıkla sayabilirdim ama düşünmek için zaman kazanmaya çalışıyordum. Benden istedikleri şeyi sindirmem, bu felaketten bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu. *Çünkü olan bu. Bir felaket.*

Sara’yla Ashley’nin eşyalarını Orlando’dan Kismet Beach’e getirirken bile birbirimizi boğazlamanın eşiğine gelmiştik. O kavgacı ve inatçı bir kadındı. Güzel ve çekiciydi. Bu küçük baş belasma olan ilginç bir arada bulduğumuz her saniye artıyordu ve kadınlara dair tecrübelerim bana sinirimi en başından beri bozan biriyle arama derhal mesafe koymam gerektiğini söylüyordu.

İçine düştüğüm durum düşünüldüğünde onunla arama *kilometreler* koymalıydım.

“Bunu ciddi ciddi soruyor musun?” dedi Maddox.

İnledim. “Benimle yaşayamaz.”

“*Seninle yaşamayacak zaten,*” dedi Ashley, Maddox’un yanına gelerek. “Birkaç haftalık bir misafirlik gibi düşün.”

Sara’ya bir bakış attım. “Aynı şey.”

Sara iç geçirdi. “Burada kalamam, Banks. Onları mutsuz ediyorum ve onları mutsuz etmek *beni* mutsuz ediyor.”

“Beni mi mutsuz edeceksin yani?”

Ashley, Sara’ya şefkatli bir bakış attı. “Bizi mutsuz *etmiyorsun.*”

“Daha yeni evlendiniz ve burada kalmama izin vermeniz bile büyük nezaketti,” dedi. “İyi niyetinizi suistimal edemem. Bu size büyük haksızlık olur ve beni pisliğin önde gideni yapar. Bazı insanlar aksini düşünse de pislik değilim. Daha doğrusu olmamaya çalışıyorum.”

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle kardeşime döndüm. Yüzünde asla görmek istediğim hayal kırıklığı dolu o ifade vardı.

Elimi saçlarımın arasından geçirip odanın içinde volta attım. Neden buraya gelmişim ki? Neden evde kalıp dükkândan getirdiğim faturaları imzalamamıştım? Herhangi bir şeyle oyalanabilirdim.

Buraya gelmek dışında herhangi bir şeyle.

“Benim bundan ne çıkarım olacak?” dedim sıktığım dişlerimin arasından.

“Evini temizlerim,” dedi Sara.

Arkamı döndüm. “Bak işte!” Parmağımı Sara’ya doğrulttum. “Ne kadar eşyam varsa kurcalayacak. Düzenleyecek. Başka yerlere koyacak.”

“Bunu sen mi söylüyorsun?” dedi Maddox.

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Hiç komik değil.” Tekrar Sara’ya dönerek başımı iki yana salladım. “Yine *ben* olmaya çalışıyorsun. Bu dünyanın başka bir Banks’e daha ihtiyacı yok.”

“Dramatik davranmayı kes,” dedi Sara.

“Hah, çok beklersin,” dedi Maddox iç geçirerek.

Sara ellerini beline koydu. Mükemmel dudaklarını bükerek bana bıkkın bir bakış attı. “Ben de bu duruma bayılmıyorum.”

“Bu konuşmayı daha önce de yaptık. Belli ki dönüp dolaşıp aynı yere varıyoruz.”

“Kapa çeneni.”

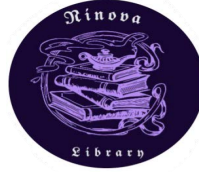
“Evsahibinle böyle mi konuşuyorsun?”

Sara ellerini havaya savurdu. “Banks haklı. Böyle olmaz. Bir otelde kalırım.”

“Güzel,” dedim o hışımla yanımızdan ayrılırken.

“Güzel,” diye bağırdı Sara.

Ben kapıya doğru yürürken Maddox ve Ashley olan bite-ni hayretler içinde izliyordu. Sokak kapısının sertçe arkamdan kapanmasından birkaç saniye sonra üst kattaki kapılardan biri aynı şekilde çarpılarak kapandı.

Dokuz

BANKS

Saate baktım. *Yine.*

Pazartesi günüm her zamankinden daha yavaş geçiyordu. Dün gece uyuyamamış olmam her şeyi daha beter ediyordu ve dükkâna geldiğimden beri Tasha'nın *tatil* sözcüğünü dilinden düşürmemesi de hepsinin üzerine tüy dikiyordu. Saate bakıp durmanın da zamanın daha hızlı akmasını sağlamadığı kesindi.

"Arabayı hafta içinde dükkânıma getir. Ben hallederim."

Sara'ya arabasını pazartesi getirmesini söylememiştim. O hâlde neden bugün geleceğini düşünüyordum?

Gözlerimi bilgisayar ekranıma dikip önümde duran ürün beyaz mı yoksa mavi mi olsun diye karar vermeye çalıştım. Beyaz daha şık duruyordu ama mavi muhtemelen daha dikkat çekici olurdu.

Mavide karar kılıp sepetime ekledim. *Hallettik.*

Maddox'un sabahtan beri ne aramış ne mesaj atmış olması canımı sıkıyordu. Onunla Sara hakkında konuşmak yangına körükle gitmek gibi olurdu ama hiç değilse kendimi biraz daha iyi hissederdim. Sadece bana kızgın olmadığını, beni anladığını bilmek bile üzerimdeki ağırlığı büyük ölçüde hafifletirdi.

Fakat kardeşim muhtemel bana kızgındı ve hâlimden anlamıyordu.

Tanrım, sanki ben kendimi anlıyorum da.

Gerinmemle birlikte koltuğum artan baskıyla gıcırdadı. Tepeden tırnağa tüm kaslarımın gerildiğini hissederken inledim. Biraz rahatlamak iyi gelmişti. Buna ihtiyacım vardı. İhtiyaç

duyduğum *tek* rahatlama bu değildi ama eve dönene kadar bununla idare etmeliydim.

Ev.

“Kahretsin,” diye homurdanarak doğruldum.

Bunu yapmayı her ne kadar istemesem de –savunduğum her şeye ters düşse de– bu konuyu bir yetişkin gibi çözmem gerekiyordu. Doğru olanı yapmalıyım. Pısıriğin teki gibi davranmayı kesip kardeşimin yardımına koşmalıyım.

Tanrım, ortalık nasıl karışacak ama.

Başka çarem yoktu. Bu işten tek parça hâlinde kurtulmam da mümkün değildi. En iyi ihtimalle Sara giderken sırtımda birkaç tırnak izi bırakırdı. En kötü ihtimalle de dairesi hazır olduğunda kanlı bıçaklı iki düşman olurduk.

Ondan nefret ettiğimi söyleyip duruyordum. *Ondan nefret etmek istiyordum.* Sara’yı düşündüğümde aklıma sinirlerimi oynatmak için yaptığı onca şeyin gelmesini ve etrafımda olmadığına şükretmeyi diliyordum.

Fakat onu ne zaman düşünsem *altıma* yatmasını istediğimi hatırlıyor ve bunun hâlâ gerçekleşmemiş olmasından rahatsızlık duyuyordum. Bunun olmasını istediğim için kendime kızıyordum. Bunun nasıl biteceğini, nihayetinde Sara’yla birbirimizden gerçekten nefret etmeye başladığımızda bunun Ashley ve Maddox için nasıl bir felaket olacağını bilmeme rağmen onu istemekten geri duramuyordum. *Hem de ne istemek.*

“Sikerler,” diyerek dün akşam kardeşimin evinden çıktığımdan beri bastırmaya çalıştığım arzuya teslim oldum.

Telefonumu alıp mesaj uygulamasını açtım ve Sara’nın adına dokundum.

Ben: Arabanı bugün getirecek misin?

Cevabı hemen geldi.

Sara: Hayır.

Ben: Bir saat içinde kapatıyoruz.

Sara: İyi akşamlar.

Derin derin iç geçirdim.

Ben: Şu lanet arabayı getir de beynini sıfırlayayım.

Sara: Kendime kalacak bir yer bulmakla meşgulüm.

Ben: Ah, peki. Seçeneklerin neler?

Sara: Şu an Mugger'da oturmuş Brock'un mesajıma dönmesini bekliyorum.

Brock mu? Şu dün gece buluşacağım diye yalan söylediği herif mi?

Hızlıca ona bir cevap yazdım.

Ben: Arabanın beynini sıfırlamazsak Brock'un evine gide-meyebilirsin.

İçimi bir huzursuzluk doldurdu. Nedeni Brock'la kalacağını düşünmenin tepemi attırması mıydı yoksa ona yalan söylüyor olmam mıydı kestiremiyordum. Arabasının beyni sıfırlanmazsa bir bok olmazdı.

Ayrıca Brock denen adamı tanımıyor olmam kimin umurun-da? Onun gibi adamları avucumun içi gibi bilirdim ve hepsi Sara'ya dokunmayı hak etmeyen dallamalardı. Nokta.

Pekâlâ. Daha sert yöntemlere başvurmam gerekiyor. Masanın altından aletimi düzelttim. Sert olan tek şey yöntemlerim değil.

Sara: Tüh. Oysa bir sorun çıkmayacağını söylemiştin. O zaman mı yalan söylüyordun, şimdi mi söylüyorsun?

“İnat etme işte,” diye homurdanarak mesajına cevap verdim.

“İyi misin, Banks?” diye seslendi Tasha masasından. “Bir tatile ihtiyacın var sanki. Benimle değil ama. Kendi başına.”

Tatil deyip durma artık, Tasha. “Her şey yolunda.”

“Çok tuhaf davranıyorsun,” dedi sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Onu duymazdan geldim.

Ben: Mugger’la dükkânımın arası bir buçuk kilometre. İnadı bırak, gel de sana yardımcı olayım.

Gözlerimi devirerek bir mesaj daha yazdım.

Ben: Bana bir iyilik yapmış olursun.

Sara: Ne iyiliği?

Ben: Yolda kalacaksın diye endişelenmeyi bırakacağım.

Bir yalan daha ama bu işe giderek alışıyorum.

Sara: *düşünen emoji*

Ben: *sinirli emoji*

Sara: İyi, tamam. Ama parasını ödeyeceğim.

Ben: Bakarız. Gel hadi.

Uzun bir sessizlik oldu.

Sara: Ucuza kapat ama. Çulsuzum.

Ben: GEL ŞURAYA ARTIK.

Sara: Böyle patronluk taslamanın bazen beni tahrik ettiğini inkâr edemem. Ama bugün sadece sinirimi bozuyorsun.

Kahretsin.

Parmaklarım tuşlara delercesine dokunurken bütün vücudum gerildi.

Ben: Geliyor musun?

Sara: Bir şey mi ima ediyorsun yoksa ciddi misin?

Ben: *ifadesiz emoji*

Sara: Beş dakikaya oradayım. Zaten Mugger'dan kalkacaktım.

Telefonumu bıraktığımda cihaz takırdayarak masama düştü.

"İyi olduğundan emin misin, Banks?" diye yineledi Tasha.

Başımı kaldırdığımda Tasha'yı kapı aralığında dikilirken buldum. Pürdikkat beni izliyordu.

"İyiym," dedim. "Ashley'nin arkadaşı Sara birkaç dakika içinde burada olacak. Onu içeri gönderir misin lütfen?"

"Elbette," dedi muzip bir sesle. "Ama bugün erken çıkacağı-mı unutma. Kızımı dışçı randevusuna yetiştiremezsem bizi bir daha kapıdan içeri sokmayacaklar."

Onu başımla onayladım.

Tasha yutkundu. Göğsü inip kalkıyordu. "Benim de seninle konuşmak istediğim bir şey vardı."

Tatil deme. Tatil deme. Tatil deme. "Tabii, ne oldu?"

"Kocamla dün akşam sohbet ediyorduk ve ona bir süre tatile çıkmam gerektiğini söylediğini anlattım."

İçimden bir çığlık attım. "Öyle mi?"

"Chicago'ya Illinois Efsaneleri buluşmasına mı ne gidecekti. Bir süre önce bir yerden bilet kazanmış. Her neyse, ailecek gitmemizin çok hoş olacağını söyledi."

"Ne zaman?" diye sordum.

"Cuma günü," diye yanıtladı. "Ona muhtemelen izin alamayacağımı, cumaya çok az kaldığını söyledim ama şansımı denemem konusunda ısrarcı oldu. Ama mümkün değilse..."

"Gidebilirsin."

Tasha'nın kaşları tavana vurdu. "Cidden mi?"

"Ne zaman dönüyorsunuz?"

"O bütün hafta kalacak," dedi aceleyle. "Ama ben pazartesi dönebilirim. Tek istediğim bir hafta sonu kafa dinlemek. Aman Tanrım, Banks. Ben..."

Sikerler. "Tash?"

"Efendim?"

"Haftayı kapat."

"Ne? Banks? *Sen ciddi misin?*" dedi neredeyse ciyaklayarak.

Tash'in gitmesini zerre kadar istemiyordum ve o olmadan burayı nasıl ayakta tutacağımızdan emin değildim. Fakat işe başladığı günden beri benden hiçbir şey istememişti ve bu dükkânda bir haftalık tatili hak eden biri varsa o da Tasha'ydı.

"Ailenle doyasıya vakit geçir," dedim. Aklıma dün akşam Maddox'un yüzünde gördüğüm hayal kırıklığı geldi. "Hiç değilse birimizin ailesi mutlu olsun."

Tasha yerinde zıpladı. "Teşekkür ederim, Banks. Yemin ederim şu an seni öpebilirim."

"Bölüyor muyum?" Tasha'nın yanında beliren Sara'nın gözleri parıldıyordu. "Dışarıda bekleyeyim mi?"

Tasha'nın gözleri fal taşı gibi açılırken dudakları bir gülümsemeyle ağır ağır kıvrıldı. Benimse nabzım hızlandı.

"Hiç gerek yok, Sara," dedim. Gözlerimi onunkilerden almıyordum. "Yarın görüşürüz, Tash."

"İyi akşamlar, Banks," dedi Tasha sırtarak.

Sara içeri girdi ve Tash kapıyı arkasından usulca kapattı.

Ofisim sıcak, hafif tatlı bir koku ve yalnızca Sara etrafımdayken hissettiğim enerjiyle doldu.

Bakışlarım sarı şortunun açıkta bıraktığı bacaklarından başlayarak dolgun kalçalarında, kıcının kıvrımında ve dar, beyaz bir atletin ardındaki yuvarlak memelerinde gezindi.

"Selam," dedim.

“Selam,” dedi Sara. Onun da sesi benimki kadar gergindi. Bir şey söylememi bekledi ve sessiz kaldığımda gözlerini devirerek karşımdaki sandalyeye oturdu. “Lastik uyarısını araştırdım ve internet bir sorun çıkmayacağını, yolda kalma ihtimalimin çok ama çok düşük olduğunu söylüyor.”

Ah. “İnternet bir sürü yanlış bilgiyle dolu. Her okuduğuna inanma.”

“Belki.” Babak bacak üzerine attı. “Bakmak istiyorsan arabam otoparkta. Neden burada oturduğumuzu anlamıyorum.”

Arkama yaslanarak bir nefes verdim.

“Bak,” dedi Sara. “Kendime kalacak bir yer buldum. Paçayı kurtardın.”

Kaşlarım havaya fırladı. “Öyle mi?”

“Evet. Arabamın beynini ya da her neresini sıfırlayacaksan sıfırla da yoluma gideyim.”

“Nerede kalacaksın?” diye sordum.

“Seni hiç ilgilendirmez.”

“Brock’la mı?”

Sırıttı. “Kim bilir?”

Öne doğru eğildim ve kollarımı masama koyarak ona baktım. Sara dünyalar güzeli bir kadındı ama dışarıdan sert görünmek için çok çabalıyordu. Dışarıya yansıttığı çetin ceviz imajı etkileyiciydi. Fakat bütün bu güçlü kız numarasının ardında kimsenin görmesini istemediği savunmasız biri yatıyordu.

Uzun süredir Paige’in gözlerinde aynı bakışı gördüğümünden bunu biliyordum. Benimle yalnızca baş başa kaldığımızda, sahilde vakit geçirdiğimizde ya da abilerimizin hırgüründen kaçmak için kamyonetimle turlamaya çıktığımızda konuşurdu.

Kız kardeşim bir Carmichael olarak büyümüş fakat bir Hudson olarak doğmuştu. Başka bir şehirde yaşayan başka bir ailenin evladıydı. Evlat edinilmiş olmasından hiç rahatsız değilmiş gibi davransa da bal gibi *rahatsızdı*. Zaman zaman bize uyum

sağlayamadığını hissediyordu. Bu yüzden de kendine güçlü, sert ve yıkılmaz bir karakter benimsemesi gerekmişti. Yoksa ailemizle arasındaki çatlaklar daha da derinleşecekti.

Ne var ki bu onu paramparça olmaya daha da meyilli hâle getirmişti.

Sen de aynı şeyleri mi yaşadın, Sara? Baban öldüğünde bütün aileni mi kaybettin? Kendini koca dünyada yapayalnızmış gibi mi hissettin?

İçim burkuldu. Yavaş gel, dostum. Onu yakından tanımanı istemiyor. Bunu kendi ağzıyla söyledi.

“Eh, Brock’a evet demen kötü olmuş,” dedim omuzlarımı silkerek.

Sara gözlerini kıstı. “Nedenmiş o?”

“Çünkü benimle kalmana izin verecektim. Ama madem çoktan anlaştınız ve...”

“Bekle.”

Enselendin. Sırıttım. “Bekleyeyim mi? Ne oldu ki?”

“Benimle kafa mı buluyorsun?”

“Bulmamı mı istiyorsun?”

Sırıtişını bastırdı.

Bir hata yapıyordum. Müthiş pişman olacağım bir hata. Fakat Maddox’un neden olduğu vicdan azabını hafifletme ihtiyacıyla Sara’ya karşı duyduğum çekimi tatmin etme isteği arasında başka çarem kalmamıştı.

Umalım da her şey sona erdiğinde olan bana olmasın.

“Birkaç kuralda anlaşırsak... boş duran bir yatak odam var.”

“Elbette var.” Sırıttı. “Neymiş şu kurallar?”

Bir bilsem. Elime gelen ilk kâğıt parçasını –Tasha’nın onaylamam için verdiği faturalardan birini– alıp arkasını çevirdim.

“İlk olarak eşyalarım dokunmayacaksınız,” dedim.

Sara başını hafifçe yana eğdi. “Eşyaların her yerde, Banks.”

“Çünkü orası benim evim.”

“Eşyalarına dokunmadan odanın bir ucundan öteki ucuna bile yürüyemem. Mutfak masanın üzerinde araba parçaları duruyor. Lavaboda ters çevrilmiş bir çift bot gördüm.”

“Masadaki parça üzerinde çalışıyordum ve botlarım lavaboda kuruyordu.”

Ellerini iki yana açtı. “Çatal kaşık çekmecende lastik basıncı zimbirtısı vardı.”

“Çatalını alıp çekmeceyi gerisin geri kapatabilirsin. Basınçölçerimi ellemene gerek yok.”

Sara ofladı. “İyi. Başka?”

Faturanın arka yüzüne ilk kuralımızı yazdım. “İkinci kural, odama girmeyeceksin.”

“Hiç sorun değil. Anlaştık.”

“Üç, kızsalsen eşyalarını banyomda bırakmayacaksın. Duşta dökülen saçlarını toplayacaksın.”

“İkinci bir banyon yok mu?”

Anlaştığımız iki kuralı daha kâğıda ekledim. “Vardı ama şu an çalışmıyor.”

“Nedenini bilmek istiyor muyum?”

“Muhtemelen hayır.” Bir nefes aldım. “Dördüncü kural, kan bağımlı olmayan hiçbir erkek kapıdan içeri giremez. İstisna yok. Anlaşıldı mı?”

Sara’nın kaşları çatıldı. “Ne? Brock’la evi inletmemizi dinlemek istemiyor musun?”

Gözlerimi kıstım.

“İyi. Eve erkek atmak yok.” Kollarını göğsünün üzerine kavuşturdu. “Ama benim de birkaç kuralım olacak.”

“Benimkiler daha bitmedi.”

Bu kez gözlerini kısan o oldu. “Devam et.”

“Beş,” dedim. “Vibratörlerini odanda tut.”

“Ah, çok komiksin.”

“Ciddiyim.” Yatağa uzanıp mastürbasyon yaptığını düşünmek bile dayanılmazdı. “Devam edelim... Betsy’ye el sürmek yok. Ona yan gözle bile bakmayacaksın.”

“Betsy kim?”

“Arabam. Garajımda, üzeri örtülü duruyor.” Gözlerimi kısıtım. “O benim gözbebeğimdir.”

“Peki. Aptal arabana dokunmak isteyen kim zaten? Yedinci kural,” dedi Sara. “Evi ben temizleyeceğim.”

“*Evimde kuralları ben koyarım.* Bu iş ben nasıl söylüyorsam öyle yürüyecek.”

Bir kaşını kaldırdı. “Hiçbir şeyinin yerini değiştirmeyeceğim ama...”

“Eşyalarım dokunmak yok demedik mi? Hiçbirine el sürmeyeceksin.”

Sara inledi. “Masada oturmayacak mıyız, Banks?”

“Yemeklerini yatağında ye. Ben öyle yapıyorum.”

Sara ayağa fırlayıp ofisimi terk etmemek için kendini zor tutuyormuş gibi sandalyesinin kolçaklarını kavradı.

Benimle kalmasını istemiyordum. Onunla bu konuşmayı bile yapmak istemiyordum ama olan olmuştu ve şimdi kararımdan dönmek beni bekleyen acı dolu günleri göğüslemekten daha tuhaf kaçırdı.

“İyi,” dedim. “Evi sen temizleyebilirsin. Ama hiçbir şeyi atmayacaksın.”

“İyi.”

“İyi,” diye tekrarladım.

Sara ağır ağır gülümseyerek arkasına yaslandı. “Ne zaman taşınmamı istersin, ev arkadaşım?”

Canımdan mı bezmiştım yoksa bunun için heyecanlı mıydım bilmiyordum. Oyuna mı gelmiştım yoksa onu mu oyuna getirmiştım? Sara’yla yaşamak cehennemden farksız mı olacaktı... yoksa yeryüzünde cenneti mi yaşayacaktım?

Damarlarıma karışan enerjinin bir kısmını boşaltmak umu-
duyla yerimde kıpırdandım ama nafileydi. “Bir buçuk saat için-
de evde olacağım.”

“Misafirliğim birkaç günden uzun süreceğinden Sabrina’ya
uğrayıp birkaç şey daha alacağım.”

“Yardım lazım mı?” *Kapa çeneni, Banks. Bir kez olsun kendi-
ni tut ve çeneni kapat.*

Sara usulca gülümsedi. “Hayır ama teklifin için teşekkür
ederim.”

Yüzünden okunan rahatlamayı izlerken giderek tırmanan
sinirim kaybolmaya başladı.

Sara ayağa kalkarak, “Seni rahat bırakayım,” dedi.

“Evde görüşürüz o hâlde.”

Gülümsedi. “Evet. Evde görüşürüz.”

“Ah,” dedim kapıya ulaştığında. “Hâlâ arabanın beynini sı-
fırlamam gerekiyor.”

Sara gülerek kolu çevirdi. “İkimiz de buna gerek olmadığını
biliyoruz.”

Ardından bana göz kırparak ofisimden çıktı.

Oyuna geldim. Çok fena oyuna geldim.

On

SARA

Bu kapıyı çalmak ne tuhaf.

Parmak eklemlerimi mora boyalı ahşaba vurdum. Babamın bu renkten nefret ettiğini biliyordum. Fakat Sabrina'nın istediği her şeyi yapmasına izin verdiğinden muhtemelen ağzını açıp ona tek kelime etmemişti.

Mütevazı dubleks ev daha iyi günler görmüştü. Verandada boylu boyunca uzanan bir çatlak vardı. Buraya her gelişimde biraz daha büyüyüp derinleşiyordu. Garaj kapısında Sabrina'nın arabasının tamponuna kusursuz uyum sağlayan bir göçük vardı ve çalı çitlerin tıpkı saçlarım gibi acilen şekillendirilmesi lazımdı.

Babam biricik evinin hâlini görse sinir krizi geçirirdi. Yaşarken her şeyi daima temiz ve tertipli tutardı. Ordudan kalma bu alışkanlığı emekliliğinden çok sonra bile sürdürmüştü. Hayatındaki her şeye büyük bir dikkat ve titizlikle yaklaşırdı... ben hariç her şeye.

Kapıyı tekrar tıklattığımda ses evin içinde yankılandı. Sanki on sekiz yıl bu duvarlar arasında yaşamamışım, bütün çocukluğum bu evde geçmemiş gibi kapı eşiğinde dikildim.

"Geldim," diye bağırdı Sabrina içeriden. Kapı açılırken gıcırdadı. "Selam. Aynı hafta içinde ikinci kez gelmeni neye borçluyum?"

Beni içeri aldı.

Kapıyı arkamdan kapatırken, "Planlar değişti," dedim. "Taşınma işi ertelendi ve birkaç hafta bir arkadaşımın kalacağım. Sakıncası yoksa garajdan birkaç eşya daha almaya gelmiştim."

Birlikte oturma odasına geçtik. “Elbette sakıncası yok. Onlar senin eşyaların.”

“Her şeyimi garaja yığmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Eminim içeride yürümek biraz zor oluyordur ama gerçekten minnettarım.”

“Hiç sorun değil. Nasılsın?” Kanepeye oturdu. “Son gelişinde sudan çıkmış balık gibiydin.”

Babamın televizyon koltuğuna oturdum. Puro ve Old Spice kokusu etrafımı sardığında bir an nefes almakta zorlandım. “Daha iyiyim. Daha sakinim.” Göğsümdeki gerginliğin bir kısmından kurtulacağımı umarak güldüm. “Son birkaç haftam biraz karmaşıktı ama işler rayına oturmaya başladı.”

“Birkaç kuralda anlaşırsak... boş duran bir yatak odam var.”

Banks’in sözlerini anımsamamla içime bir sıcaklık yayıldı.

Maddox yeni daireme henüz taşınamayacağımı söylediğinde paniğe kapılmıştım. İnsanın başını sokabileceği bir yeri olmaması ve arkadaşlarına –hele de yeni evli arkadaşlarına– bel bağlaması pek hoş bir his değildi. Maddox’la Ashley’nin onlarda uzun süre kalmamı istemediklerinin farkındaydım. Neden istesinlerdi ki zaten? Ayrıca misafirperverliklerini suistimal edemezdim. Fakat gidecek hiçbir yerimin olmaması utanç vericiydi.

Kazık kadar kadın olmuşum, bu sorunları çoktan çözmüş olmam gerekirdi. *Yirmi küsür yaşma gelmiş bir insanın yerinin yurdunun belli olmazı gerekmez mi?* Her ay banka hesabımın dibine darı ekmek yerine birikim yapmam gerekirdi.

“Bu evin kapısı sana daima açık, biliyorsun,” dedi Sabrina kibarca. “Üst kattaki odan hâlâ duruyor. Evet, içeriyi Bethany için bir hobi odasına çevirdim ama istediğin an bir şişme yatak çıkarabiliriz.”

Sözlerinin ardında teklifini ciddiye almamam gerektiğine dair bir uyarı saklıydı.

Kalbim sıkıştı ve sıcacık yaşlarla dolan gözlerimi kırptırdım. *Duygusala bağlama, aptal kız. Baban evinde hoş karşılanmadığını hissettiğini bilse dehşete düşerdi.*

Sabrina'nın şişme yatak teklifi neden kulağa bir an önce çekip gitmemi istiyormuş gibi geliyor? Nefesim kesildi. Çünkü öyle istiyor. Bu duvarların arasında yerim yok.

Kendimi bildim bileli bastırmak için elimden gelen her şeyi yaptığım duyguları bir kenara bıraktım. Bu eve ne zaman adım atsam kendimi ne kadar yalnız hissettiğime, duvarların kaybettiğim ve asla geri alamayacağım şeylerin bir hatırlatıcısı olduğuna odaklanamazdım. Kafamı çevirdiğim her yerde ruhuma işleyen yalnızlık, bildiğim ve beni bugün olduğum insan hâline getirmiş her şey uzak bir anıdan ibaretti. Bu ev, gelip geçmiş insanlar, sabahları koşarak indiğim merdiven ve eve geç kaldığımda gıcırdayan parkelerden kaçınmak için zihnime kazıdığım güzergâh geçmişte kalmıştı. Sanki hiç var olmamış gibi. Tüm bunlar canımı öyle bir yakıyordu ki yere yığılmamak için kolçakları sımsıkı kavradım.

Kes şunu, Sara. Şu an duygulara kapılamazsın. Saçmalıyorsun.

Yaşların yanaklarıma süzülüp beni küçük düşürmemesi için gözlerimi ardına kadar açarak, “Teşekkür ederim,” dedim. “Ama gerek yok.”

Sabrina rahat bir nefes verdi. “Eminim orada ya da Gretchen’in yanında daha mutlusundur. Bu arada Ashley’nin annesi nasıl?”

Üvey annemin sözleri dışarıdan kibar görünüyordu. Kulağa kibar geliyordu. Fakat derdi kibarlık etmek değildi.

Gretchen annemin en yakın arkadaşıydı ve öldüğünde bana göz kulak olacağına dair anneme söz vermişti. Tabii o zamanlar üç yaşında olduğumdan hiçbirini hatırlamıyordum. Fakat Gretchen da babam da bu konuşmanın doğruluğunu onaylamış, ikisi de annemin bu isteğine bir kanun gibi uymuştu. Babam ben

on yaşındayken Sabrina'yla evlendiğinde Gretchen annem gibi oluvermişti ve bu durum üvey annemi çıldırtmıştı.

Benden nefret etmiş, beni kurmak istediği mükemmel hayata sürülmüş bir leke olarak görmüştü. Benim de bana biçtiği rolü benimsemeye, buz gibi kucaklamalarından hoşlanıyormuş gibi yapmaya ve beni insanlara kızı olarak tanıtmalarına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

“Gayet iyi,” dedim. “Ashley’nin Kismet Beach’e dönmesinden çok memnun.”

“Eminim öyledir. Bethany’nin uzaklara taşındığını hayal bile edemiyorum. Ne yapacağımı bilemezdim.”

Ona en sahici gülümsememle karşılık verdim. Pek matah bir şey sayılmazdı ama elimden gelen buydu.

“Kardeşinden bahsetmişken,” dedi Sabrina. “Eli kulağındadır. Biraz oyalanıp onu da görmek ister misin? Seni görmek onu çok mutlu eder.”

Moralim birden yerine geldi. “Çok isterim.”

Bacaklarına vurarak ayağa kalktı. “Eh, mutfağa dönüp yarınki kermes için hazırlıklarımı bitireyim. Bethany ve koro arkadaşları yarın Mugger’ın önünde bir şeyler satacak. Bir ara uğrayıp kızlara destek olmalısın.”

“Elbette.”

Sabrina gülümsedi ve sanki bir şey daha söyleyecekmiş gibi duraksadı. Fakat o şey her neyse vazgeçti. “Harika. Giderken bana seslen, olur mu?”

“Tabii.”

Üvey annem beni başıyla onaylayıp oturma odasından çıktı.

İçerideki tek ses mutfaktan gelen fırın tepsilerinin tangırtı-sıydı. Babamın koltuğunda arkama yaslanıp hafifçe sallanarak etrafıma bakındım.

Yılbaşı ağacımız bir zamanlar odanın öbür ucunda dururdu. Babam ağacın en tepesine koyduğumuz meleği benim asmama

izin verirdi. Şöminenin üzerindeki rafta annemle çekilmiş fotoğraflarımın ve ebeveynlerimin bir resminin olduğu çerçeveler dururdu. Bunların hiçbirini uzun zamandır görmemiştim.

Yerlerini merak etmiyorum desem yalan olurdu. Bunu hiç sormamıştım. Babam hayattayken üvey annemi sorgulamak söz konusu bile olamazdı ve ölümünün ardından ne Sabrina'yla, ne bu konuşmayla ne de bunun muhtemelen beraberinde getireceği duygu fırtınasıyla uğraşmaya takatim olmamıştı.

Birkaç ıvır zıvır işte. Onlarsız da yaşayabilirim.

Koltuktan kalkıp garaja doğru yöneldim. İçeride tek bir fotoğrafım bile yoktu. Bir zamanlar ilkokul resimlerimin asılı olduğu yere şimdi Bethany'nin babam ve Sabrina'yla çekilmiş kareleri asılmıştı. Küçükken, annemin ölümünün hemen ardından bir şeyler çizdiğim köşe boyanmıştı. Lise mezuniyetinde babam ve Sabrina'yla çekildiğim fotoğrafın asılı durduğu köşeden geçtim. Üvey annem onu bile ortadan kaldırmıştı.

Sanki annem de ben de bu evde hiç yaşamamıştık. Sanki burası hiç yuvam olmamıştı. Bana dair her şey bir hiçmiş gibi silinip atılmıştı.

Garaj sıcak ve nemliydi. İçeri biraz ılık ve hava girmesi için dışarı bakan kapıyı açtım. Üzerlerine *mutfak, banyo* ve *kim bilir?* gibi şeyler yazılmış kolilerim duvar boyunca sıralı duruyordu.

Üzerinde *kıyafetler* yazanı buldum ve içindekileri karıştırıp birkaç şort ve bluz çıkardım.

“Burada ne işin var, Sara?” dedi Bethany garaj yolundan. “Arabayı gördüğümünden emindim.”

Kardeşim uzun bacaklarını annesinden, dolgun dudaklarınıysa benden almıştı. Saçları uzun ve sarıydı. Dirseğinin iç kısmındaki doğum lekesinin aynısı babamızda ve bende de vardı. Bethany annesinin aksine kollarını iki yana açarak bana doğru koşup boynuma atladı. *Eve dönmüşüm gibi hissettiren tek şey bu.*

“Hoş geldin,” dedim geri çekilerek. “Nerede kaldın?”

Kardeşim evin girişine bir bakış attı. “Anneme sakın söyleme, tamam mı?”

“Bethany...”

“Kötü bir şey yapmadım,” dese de ses tonu umursamaz sözlerine ters düşüyordu. “Arkadaşımdaydım ama ailesi evde değildi. Annemin akla gelebilecek en kötü şeyi düşüneceğini ve beni bir ömür cezalandıracağını biliyorum.”

“Yaptığın hiç hoş değil.”

Gözlerini devirdi. “Ailenin problem çocuğu olduğunu biliyorum. Dolu dizgin gençliğine dair bir sürü hikâye dinledim. Bana nutuk atmaya kalkma.”

“Öyle bir şey yapmayacaktım. Evet, benim de ele avuca sığmaz zamanlarım oldu. Ama on dört yaşında değildim. Sen de zamanın gelmesini beklemelisin.”

Sözlerim hiç hoşuna gitmemiş gibiydi.

“Annenin sözünü dinle,” diyerek kolilerin başına döndüm. *Banks’in evinde neye ihtiyacım olacak?* İçimi bir heyecan sardı. “Başın belaya girerse beni arayabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?” Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. “Hatta *direkt* beni ara.”

“Başım belaya girmeyecek. Sakin ol biraz.”

“Diyorsun...”

Kıyafet kolimi kapayıp banyo eşyalarıyla dolu olanı açtım. *Elle tutulur bir şampuanı ve saç kremi olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen saç kurutma makinesi bile yoktur. Peki ya havlu?*

Bethany mutfak eşyalarıyla dolu bir kolinin üzerine oturup, “Yeni evine yerleştin mi?” diye sordu.

“Hayır. İş uzadı. Bir süre arkadaşımda kalıyorum.”

“Şu arkadaş ben tanıyor muyum?”

Güldüm. “Bilmem.”

“Ashley mi?”

“O artık evli bir kadın, unuttun mu? Söylemiştim aslında,” diyerek birkaç temiz havlu çıkardım.

“Peki... o zaman Becca?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, Becca Teksas’a döneceğinden kontratını yenilemedi. Ama sonra kararımı değiştirdi ve şu an tek odalı bir ayakkabı kutusunda yaşıyor. Onda kalsam yerde yatmam gerekirdi.”

“Kim o zaman?”

Gülümsememi bastırarak koliyi kapadım. “Adı Banks.”

“Banks, ha? Peki. Bir *erkek* yani?”

“Boş yere heyecanlanıyorsun, Bethany. Ashley’nin eşinin kardeşi, hemen karşılarında oturuyor ve...”

“Fena ateşli bir şey.”

Topuklarımın üzerinde dönerek kardeşime baktım. Telefonunu bana çevirdiğinde Social uygulamasına girdiğini gördüm. Banks’in üstsüz hâlde bir arabaya yaslanmış fotoğrafı ekrandan bana gülümsüyordu. *Vay canına.*

“Bu adamın yanına mı taşıyorsun?” diye sordu başını eğip kaşlarını kaldırarak. “Yoksa yanlış mı duydum?”

Bu kez gülmekten kendimi alamadım. “Doğru duydun.”

“Ziyaretine gelebilir miyim?”

Kahkaham şiddetlendi. “Bilmem. Belki ama muhtemelen olmaz. Evi ahır gibi. Ayak parmağını bir yere çarptın diye tetanos olabilirsin.”

Kardeşimin bakışları telefonuyla benim aramda gidip geldi. “Buna değer sanki.”

“Kes şunu,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Banks gibi erkeklere bakmak için çok küçüksün.”

“Adı bile çok ateşli.”

“Eşyalarımı arabama taşımama yardım et hadi,” dedim. “Yaşının iki katı kötü çocuklara ağzının suyunu akıtmayı bırak.”

“Tabii ki bir de kötü çocuk. Tanrım, Sara. Mükemmel bir adam.”

Bir kahkaha daha patlattım. “Seni onun yanına bile yanaştırmam. Egosu bunu kaldıramaz.”

Ben havlularımı ve banyo eşyalarımı, Bethany de çıkardığım kıyafetleri aldı.

“Aranızda ne var peki?” diye sordu kardeşim. “Arkadaş mısınız? Arkadaştan fazlası mısınız? Üremeye neden olabilecek aktivitelerde bulunuyor musunuz?”

Ağzım beş karış açık kaldı. “Böyle şeyleri nereden öğreniyorsun?”

“Sağlık dersinde.” Arabamın arka kapısını açtı. “Öğretmemiz sekse böyle diyor. Her şeyi tuhaflaştırıyor. Seks de gitsin işte. Neyin ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Sınıftakilerin yarısı yapmış bile.”

“Ya sen?”

İç geçirdi. “Hayır.” Kıyafetlerimi bana uzattı. “Doğru erkek henüz karşıma çıkmadı.”

“Ergenlik aşklarını hafife almak istemem ama inan bana uzunca bir süre doğru erkekle karşılaşmayacaksın. Biri kalkıp seni doğru insan olduğuna ikna etmeye çalışırsa onun *gerçekten doğru* insan olmadığını sakın aklından çıkarma.”

Arabamın kapısını kapayıp garaja doğru yürümeye koyuldum.

“Peki bunu nasıl anlıyorsun?” diye sordu Bethany. “Birinin doğru insan olduğunu nasıl anlarsın?”

Bunu beklemiyordum işte.

Bu konuları kiminle konuştuğumu hatırlamaya çalıştım. Sabrina olmadığından emindim. Onunla böyle bir şey konuşmaya kalksam üvey annem kafayı yerdi. Kusursuz aile imajı yerle bir olurdu ve bundan kaçınmak için elinden geleni yapardı.

Gretchen. Gülümsedim. Ashley'nin annesiyle konuştum elbette. Şimdi de kız kardeşimin Gretchen'i olacağım.

Kafamı toplayıp dürüst ama kardeşimin yaşına uygun olacak bir açıklama bulmaya çalıştım.

Aklıma gelen ilk iki sözcüğün *ateşli ve büyük bir alet* olması can sıkıcıydı. Duraksadım. *Doğru cevap bu değil ve sanırım bundan kendime bir ders çıkarmam gerekiyor.*

İkinci düşüncemse ten uyumuydu fakat bu da yeterince açık bir cevap değildi ve on dört yaşında bir çocuğa söylenecek en doğru şey sayılmazdı.

Yıllar içinde yattığım adamları düşündüm. *Küçük kız kardeşimin reşit olduğunda hangisiyle yatmasını isterdim?*

Adımlarım yavaşladı ve sırtımdan bir ürperti geçti. *Hiçbiriyle.*

"Bunu annenle konuştun mu?" diye sordum.

"Yani, kısmen." Kaşları çatıldı. "Sadece zamanı geldiğinde anlayacağımı söyleyip beni geçiştiriyor. Pek yardımcı olduğu söylenemez."

Kardeşimle kolilerimin üzerine oturup öylece birbirimize baktık. Ona ne söyleyeceğimi ya da neyin üzerime vazife olup olmadığını bilmiyordum. Sabrina'nın işine karışmak istemiyordum. Fakat Bethany'nin benimle konuşabileceğini bilmesi için ona bir cevap vermem gerekiyordu.

"Şöyle yapalım, seks yapmaya hazır olduğunda beni ara," dedim. "Arzudan ölecek gibiysen bile..."

Bethany kıkırdadı.

"...durup bana bir telefon aç." Ona gülümsedim. "Doğru kişiyle seks baş döndürücü ve inanılmaz olabilir. Öte yandan yanlış ata oynarsan başın çok ağrır ve canın yanabilir. Zamanı geldiğinde ve bunu düşünmeye başladığında bana haber ver. Manikür yaptırmaya gider, pizza eşliğinde bunu masaya yatırırız. Olur mu?"

Kardeşimin yüzü aydınlandı. "Sen gerçekten de dünyanın en iyi ablasısın."

"Seni seviyorum, ufaklık."

"Ben de seni seviyorum, Sara," dedi kollarını boynuma dolayıp bana sımsıkı sarılarak.

Keşke tüm duygular bu kadar kolay olsaydı.

"Buradasın demek." Eve açılan kapıdan Sabrina'nın sesi duyuldu. "Geldiğini duymamışım, Bethany."

"Az önce geldim."

"İçeri gir de üzerini değiştir. Bir saat içinde akşam yemeği için Washburn'de olmamız gerekiyor," dedi Sabrina.

Bethany bana döndü. "Teşekkür ederim."

Ona göz kırptım.

Kardeşim kolinin üzerinden inip içeri girdi. Sabrina hâlâ kapı eşiğindeydi.

"Ben de gidiyorum," dedim. Gardırop şekilli koliyi açıp elimе gelen ilk elbiseyi aldım. "En kısa sürede kalan eşyalarımı da alacağım."

"Acelesi yok. Bir yere gitmiyorlar."

"Teşekkür ederim, Sabrina."

"Rica ederim. Görüşürüz."

Ben garajdan dışarı adımımı atar atmaz üvey annem kapıyı açıp kapatan düğmeye bastı. Kapı betona inerek kapandı.

Arabama binip kemerimi taktım. Vitesi tutmak için başımı eğdiğimde telefonumun ekranında gözden kaçırdığım bir mesaj durduğunu fark ettim.

Banks: Geliyor musun?

Dudaklarım minik bir sırtışıla kıvrıldı.

Ben: Yoldayım.

Cevabı hemen geldi.

Banks: Tamam.

Ben: Fikrimi değiştirdiğimi mi düşündün?

Banks: Bana o kadar yalvardıktan sonra mı? Hayır.

Güldüm.

Ben: Hiç de yalvarmadım. BEN KİMSEYE YALVARMAM.

Banks: Büyük konuşma.

Banks'ten bir mesaj daha gelmesini beklerken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Fakat hiçbir şey yazmadı.

"Ne güzel," dedim bir nefes verip arabamı vitesle takarken.
"Belli ki çok eğleneceğiz."

Belki de sandığımdan daha çok.

On Bir

SARA

Belki de Banks'in evinde üstsüz dolaşacağını hesaba katmayarak aptallık ettim. Siktir. Onu böyle görmeye asla alışamayacağım galiba.

Ben arabamdan inerken Banks verandaya çıktı. Onu tanımasam benimle alay etmeye çalıştığını düşünürdüm.

Saçları kısa bir şekerlemeden yeni uyanmış gibi dağınıktı. Bir yanı ötekinden daha yukarıda duran spor şortu, gerçek hayatta ender rastlanan V şekilli çizgiyi ortaya çıkarıyordu. Bunun örnekleri sadece Yunan heykellerinde ve Henry Cavill'de görülürdü.

"Daha önce hiçbir evsahibim beni yarı çıplak karşılamamıştı," dedim arabamın kapısına sımsıkı tutunarak.

Banks sırtıttı. "Sırf benimle kalmaya başladın diye rahatlığımдан ödün verecek değilim."

"Bunu yapmanı isteyen yok zaten." *Hele de etrafta pornodan fırlamış gibi dolaşacaksan.*

"Maddox'un evinde bir şeyin kaldı mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sabrina'ya gitmeden önce neyim var neyim yoksa hepsini arabaya tıktım."

O kaldırıma inen basamakların trabzanına yaslandı, bense farkında bile olmadan arabama.

Gerçek kafama dank ederken içim bir beklenti hissiyle kıpırdandı. Banks Carmichael'la yaşayacaktım.

Banks. "Fena ateşli." Carmichael. İle.

Bu fikri dün akşam Maddox ortaya atmıştı ve ben daha konuyu düşünme fırsatı bile bulamadan Banks eve damlamıştı.

Fakat küçük tartışmamızın ardından bu planı çabucak rafa kaldırmış, kendime başka bir geçici yer aramaya koyulmuştum.

Akşamüzeri attığı mesaja şaşırmış, gelmem konusunda ısrar edene kadar ciddi olmadığını düşünmüştüm. Dükkanına gittiğimde bile bana evini açacağı, benim de bunu kabul edip akşamına buraya geleceğim aklımın ucundan geçmemiştir.

Gel gelelim yanımda eşyalarımıla kapısının önündeydim ve içeri girmeye hazırdım.

Nefes al, Sara.

Banks'in alnı kırıştı. "İyi misin?"

"Ben mi? Evet. Çok iyiyim. Neden sordun?"

Omuzlarını silkse de cevabımın tatmin edici olmadığını farkındaydım.

Çalan telefonum Banks'in sözünü ağzına tıktı. Orta konsola uzanıp cihazı aldım. Bilinmeyen numara. *Muhtemelen bir pazarlamacı.* Arayanı sesli mesaja yönlendiren tuşa bastım.

Banks basamakları koşar adım indi. Güneşin altında gerilen kaslarını izlememek için bütün irademi kullanmam gerekti.

"Eşyalarını içeri taşıyalım," dedi. "Misafir odası için yeni çarşaf aldım."

Öyle mi? "Öyle mi? Çok düşüncelisin. Hiç gereği yoktu."

Banks sırtıttı. "Eh, çok yorulmadım. Annemin hiç kullanmadığı çarşafarla dolu koca bir dolabı var."

Telefonum tekrar çaldı. Yine aynı numara arıyordu. *Ne bu böyle?*

"Hemen geliyorum," dedim. "Aynı numara üst üste iki kere aradı ve kim olduğunu bilmiyorum."

"Keyfine bak."

Arabanın önüne doğru yürüyüp, "Alo?" dedim.

"Ne yapıyorsun, Sara?"

Kulağımı dolduran sözler alay, bıkkınlık ve yersiz bir kibirle doluydu. *Joshua.*

Midem kasıldı. *Bu herifin yatmaya değer olduğunu nasıl düşündüm?*

“Ciddi misin yoksa öylesine mi soruyorsun?” dedim.

Genzinden alaycı bir ses döküldü. “Az önce bir telefon aldım. Kimin aradığını tahmin etmek ister misin?”

“Kiminle konuştuğun umurumda değil. Aslına bakarsan sen de bu konuşmayı sürdürecektir kadar umurumda değilsin.”

Banks, garaj yolunda gezinerek sinirimi kontrol altında tutma çabamı izliyordu.

Joshua neden beni arıyor? Kiminle konuştuğunu neden umursayacağını sanıyor? Neden yine sesini duymak zorundayım?

Banks tek kaşını kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sakin ona bakma. Dikkatin dağılacak.

“Myles Petterson,” dedi Joshua tükürürcesine. “Myles Patterson aradı.”

“Peki sana bunun beni ilgilendirdiğini düşündüren ne?”

“Çünkü hafta sonu düzenlenecek galaya katılacağından bahsetti.”

Ah, demek öyle. Sırıttım. “Attığım her adımı sana rapor etmem gerektiğini bilmiyordum.”

Banks’in çenesi gerildi. *Tanrım, çok çekici görünüyor.*

“Gerekıyor, *Sara* çünkü orada olmanı gerektirecek en ufak bir neden yok. Artık Eubanks ve Fields’ta çalışmıyorsun, hâliyle galaya gelmeyi de hak etmiyorsun. Nokta.”

Güldüm. “Çok haklısın, *Joshua*.”

Joshua’nın adını duymasıyla Banks’in gözleri parladı.

“Ne? Benimle kavga etmeyecek misin?”

Başımı gökyüzüne kaldırıp en tatlı sesimi takınarak, “Artık Eubanks ve Fields’ta çalışmıyorum,” dedim. Tenime vuran güneş çok iyi geliyordu. “Galaya gelmeyi de hak etmiyorum. Haklısın. Söylemek istediğin başka bir şey var mı?”

Joshua iç geçirdi. “Aklının başına gelmesine sevindim.”

“Ben de. Ama hep böyle pisliğin önde gideni miydin yoksa bu huyu yeni mi edindin diye düşünmeden edemiyorum.”

Dikkatimi gökyüzünden Banks’e çevirdim. Kollarını yanlarına indirmişti ve bahçesinde volta atmamı pürdikkat izliyordu.

Üzerimdeki bakışları içimi kıpır kıpır etti, damarlarıma bir sıcaklık karıştı. Fakat şu an bunu düşünemezdim. Önce Joshua’nın hakkından gelmem gerekiyordu.

“Aramızdaki ilişkiyi bitirmiş olmamıza üzülüğünü biliyorum, tatlım. Beni kıskandığının farkındayım,” dedi.

“Ne?” Bir kahkaha patlattım. “Seni mi *kıskanıyormuşum*?”

“Kıskanıyorsun tabii. Seni anlıyorum. Dört dörtlük bir adamım. Sen de... sensin işte.”

Kan beynime hücum etti. “Sen dört dörtlük bir adamsın, ben de... *ben* miyim? Haklı olduğun bir nokta var ama muhtemelen sandığın kısım değil.”

Banks avına yaklaşan bir avcı gibi ağır ağır yanıma gelmeye başladı. Duruşu karşısında omurgamdan bir ürperti geçti.

“Kendini paralamamaya çalış,” dedi Joshua. “İyi olacaksın. Hayatına benden daha iyi uyum sağlayan birini bulacaksın.”

Banks birkaç adım ötemde duraksadı. Kafasında dönen sorular yüzünden okunuyordu. Esintiye karışan parfümü çimenleri aşip dört bir yanıma sarmaladı. Keyfimi yerine getirdi. *Tanrım, neden bu kadar çekici olmak zorunda?*

“Aslında seni aşmak sandığın kadar zor olmadı,” dedim yeni ev arkadaşımı izlerken dudaklarımı yalayarak. Nereye varmaya çalıştığımdan emin değildim ama Joshua’nın beni alt ettiğini düşünmesine izin vermeye niyetim yoktu.

“O ne demek öyle?”

“Eski erkek arkadaşımın arayışını düzelttik. Tanrı’ya şükür aramızdaki şu saçma kaçamağı bitirmişiz. İşler ciddiye biniyor.”

Banks’in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Hâline kıkırdamaktan kendimi alamadım.

"Daha bir ay önce benimleydin," diye tısladı Joshua.

Sırıttım. *"Bir ay önce yatağındaydım. Hiç seninle olmadım, Joshua."* Hattın öteki ucuna bir sessizlik çöktüğünde sırtışım yerini keyifli bir gülümsemeye bıraktı. *Göt herif. "Her neyse, sesini duymak çok güzeldi. Kapamam gerek. Galada görüşürüz."*

"Ne?" diye bağırdı. "Hani gelmeyecektin?"

"Öyle bir şey söylemedim. Orada olmayı hak etmediğimi söyledim. Myles Petterson'ın şahsi konuğu olarak orada olacağım."

"Saçmalıyorsun."

"Derdini ona anlatırsın. Gitmem gerek. Kendine iyi bak, Joshua."

Zevkten dört köşe olmuş vaziyette çağırışı sonlandırdım.

Banks muzip bir tavırla gözlerini kısıp sırttı.

"Ne?" diye sordum sırtışına karşılık vererek.

"Bir de haberim olmayan bir erkek arkadaş mı çıktı?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır. Birkaç saniye öncesine kadar aklımdan tamamen çıkmış şu sahte nişanlı olayını yürürlüğe koymaya karar verdim. Siktir. Cumartesi akşamından önce birini bulmam gerek."

"Bunu cidden yapacak mısın?"

"Evet. Joshua'yı duydun. Daha doğrusu ona verdiğim cevapları duydun. Bana harika kapılar açabilecek o galaya gitmemem söz konusu bile olamaz. Şu işsizlik olayını bir an önce çözmem gerek."

Banks öylece bana baktı.

"Fikir senden çıktı," dedim gülerek. "İlk defa mantıklı bir şey söyledin."

Kaşlarını çatıp dilini dudaklarında gezdirdi. Kafasında ne tilkiler dolaştığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Bu planı kendi ağzıyla önerdin. Öylece durup onu izlemek yerine -tuhaf kaçmayacağını bilsem bunu seve seve yapardım- arabamın başına döndüm.

Banks peşimden geldi. "Ev tam takır kuru bakır. Yemek yapmaktan nefret ettiğimden evimde pek bir şey olmaz. Karnını doyurmak istiyorsan alışverişe gitmemiz gerek."

"Yarın sen isteyken hallederim. Bu akşamı atlatsak yeter."

Banks inledi.

"Ne?" Omzumun üzerinden arkama bir bakış attığımda caddeye dönen koca kamyoneti gördüm. "Kim o?"

"Foxx."

Kamyonet yavaşlayarak Banks'in evinin önüne yanaştı ve camı açıldı.

Tanrım. Bu aile ne yiyip ne içiyor?

Foxx'u yıllardır görmemiştim. Karşılaştığımız zamanların sayısı da bir elin parmaklarını geçmezdi. O kadar içine kapanık bir adamdı ki çoğu zaman varlığını bile unutuyordum. Fakat onu her görüşümde enfes yüzü ağzımı sulandırıyor.

Foxx, Banks'ten yaklaşık on yaş büyüktü. Erkeklerin yaşlandıkça daha çekici olduğunu her kim söylemişse gerçekten bir bildiği olmalıydı. Kardeşlerinin en iyi özelliklerini toplamış gibiydi. Jess'ten biraz daha uzundu ve gözleri onunkiler gibi yemyeşildi. Saçları kardeşlerinden daha koyuydu. *Uzun boylu, esmer ve yakışıklı.*

Foxx'un dikkati karşısında ürperdim. Garaj yoluna hızlı, üstünkörü bir bakış atmasına rağmen ruhumu gördüğünü düşünmekten kendimi alamadım. Başını belli belirsiz sallamasına bakılırsa onayını almış olmalıydım.

Banks abisine doğru yürüyerek, "N'aber?" dedi.

"Ne âlemdesiniz diye bakmaya geldim," dedi Foxx.

Banks güldü. "Sırf bunun için mi geldin? Sana şu insanların bacaklarını falan kırdıklarında kullandıkları scooterlardan mı alsak? Benzin parası cebine kalır."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kardeşinin sözleri Foxx'un hoşuna gitmemiş gibiydi.

“Foxx, bu Sara. Ashley’nin arkadaşı. Sara, bu da abim Foxx.”

“Merhaba,” dedim gülümseyerek.

Foxx bana başıyla selam verdi. Yüzü ifadesizdi. Ardından tekrar Banks’e döndü.

“Aslında marinaya gidiyordum,” dedi Foxx kaşlarını çatarak. “Az önce aradılar. Anahtarımı düşürmüşüm.”

“Ne ara marinaya gittin de anahtarını düşürdün?” dedi Banks.

“Gitmedim.”

“O zaman anahtarının orada ne işi var?”

“Bilmiyorum ama benim olmalı. Anahtarlarımın üzerine yapıştırdığım etikete kadar tarif ettiler.”

Banks bana bir bakış attı. “Anahtarlarına etiket yapıştırıyor.”

Bakışlarımı iki kardeş arasında gezdirip, “Kulağa zekice geliyor,” dedim. “Baksana, anlattıklarını düşündüğünde...”

“Burada mı kalacaksın?” diye sordu Foxx.

“Aynen. Nereden anladın?”

Çenesiyle arkamı işaret etti. “Arabanın kapısı açık ve arka koltuğun kolilerle dolu.”

Bunu nasıl fark etti? “Ah.”

“İyi şanslar,” dedi düz bir sesle. “Sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz,” diye karşılık verdi Banks, abisi gaza basıp yanımızdan uzaklaşırken.

Birlikte ağır adımlarla eve doğru yürümeye başladık.

Akşam güneşi hâlâ parlak olsa da gökyüzünde süzülen bulutlar sayesinde göz almıyordu. Carmichael mahallesinde esen hafif rüzgâr sıcak havayı çekilebilir kılıyordu.

“Eşyalarını içeri taşıyıp akşam yemeğini halledelim,” dedi Banks.

“Bana bakıcılık yapmana gerek yok. Dedğin gibi, sırf benimle kalmaya başladın diye rahatlığından ödün verme. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Bana göz ucuyla baktı. "Eh, sen olsan da olmasan da karnımı doyurmam gerek. Ailem evde olmadığına dışarıdan sipariş veririm. Bu akşam da öyle yapacaktım. Bana katılmak ister misin?"

Gülerek içine kirli çamaşırlarımı tıktırdığım çöp torbasını ona uzattım. "Çok isterim."

Ben eşyalarımın geri kalanını arabadan indirirken torbayı garaj yoluna bıraktı. Telefonunu çıkardığını ve ekrana bakıp duraksadığını fark ettim.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Gelsene."

Bir ayakkabı kutusuna doldurduğum banyo malzemelerimi bırakıp omzunun üzerinden telefonuna baktım.

Bilinmeyen Numara: Tavus kuşlarının dişilerine ve erkeklerine farklı isimler verilir.

"Bu ne böyle?" diye sordum gülerek.

Banks'in dudakları bir tebessümle ağır ağır kıvrıldı. "Ben de bilmiyorum."

"Bir hayvan barınağına bağış falan mı yaptın?"

Genzinden alaycı bir ses yükseldi. "Hadi ama. Oradan bakıldığında hayvan barınaklarına bağış yapan bir adama mı benziyorum?"

"Ne bileyim," dedim alayla. "Daha geçen gün bir düzine civciv almadın mı?"

"Ha. Bugün aldığım şeyi de görmek ister misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Öyle sorunca bilemedim."

"Jess'e üzerinde 'tavuk babası' yazan bir tişört aldım," dedi kus kus gülerek.

"Seni gebertecek," dedim gülerek.

Mesaja bir cevap yazmaya koyuldu. "Yakalarsa gebertir."

Omzunun üzerinden ekranına baktım.

Banks: Dişilere ne deniyor o hâlde? Uyuz kuşu mu?

Kıkırdayarak telefonunu cebine attı. Cihazın ağırlığı altındaki şortunu biraz daha aşağıya çekti.

Birden bir sıcaklık bastı. Suçu hemen güneşe attım. Fakat döktüğüm terin sebebi şortunun beliyle kasıkları arasında neredeyse hiç mesafe kalmamış olmasıydı.

Beni kucağına aldığı gün sağ olsun, Banks'in ne kadar kaslı olduğunu biliyordum. Sapına kadar erkekti, sadece varlığıyla bile insanın libidosunu körüklüyordu. *Ellerimi vücudunda gezdirmeyi nasıl da isterdim.*

Onunla seks yapmak aklımı başımdan alırdı. Dizlerimin üzerine çöküp...

"Beni yemeye hazır mısın?" diye sordu kutuyu alarak.

Hışımla ona döndüm. "Ne?" diye sordum dehşetle. "Seni yemeye mi?" *Aklımdan geçenleri mi okudu?*

Banks kaşlarını çatarak bana doğru eğildi. "Yemeğe hazır mısın?" diye tekrarlardı her sözcüğü ağır ağır vurgulayarak. "Akşam yemeği dedik ya?"

"Ah, doğru. Evet. Çok hazırım. İçeri girelim hadi."

Kaslı omzunun üzerinden bana bir bakış atıp sıırttı.

Nefes al, Sara. Nefes al.

On İki

BANKS

Koyunlardan nefret ediyorum.

Herkes neden uyku tutmadığında koyunları saymanı söylüyordu? Bunun faydasını gören biri var mıydı? Gecenin başından beri bunu yüz kere yapmıştım. *Asıl kaç kez koyun saymaya başladığımı saymalıyım.*

Ne zaman siyah bir çitin üzerinden atlayan minik tüy yumakları hayal etsem bana gülümsüyorlardı. Ben de onlara gülümsüyordum. Sonra isimlerinin ne olduğunu ya da neden bazılarının boynuna papyon, diğerlerinin kulaklarına kurdeleler taktığını merak ediyordum. *Sonra* onların da evlerinin öteki ucunda yatan göзалıcı bir kadın olup olmadığını düşünmeye dalıyordum.

Siktir. Yine baştan başlamam gerek.

Yumruklarımı döşeğe geçirip sinirle inledim.

Telefonuma çarpan dirseğim ekranımı aydınlattı. Saat geç olmuştu ama *o kadar da* geç değildi.

Kız kardeşime pekâlâ mesaj atabilirdim.

Ben: Selam.

Paige'in cevabı birkaç dakika sonra geldi.

Paige: Selam Banksy. Bu saatte neden ayaktasın?

Ben: Koyun saymakla meşguldüm. Dikkatin dağılmadan kaç kadar gelebiliyorsun?

Paige: *kahkaha atan emoji* Bunu birlikte battaniyelerden yaptığımız kalede yatıp yüksek sesle koyun saydığımız günden beri yapmadım. Hatırlıyor musun?

Sırıttım.

Ben: Evet. Bir şekilde kendimizi “Duvarın Üstünde 99 Şişe” söylerken bulmuştuk. * kahkaha atan emoji* Annemin hiç hoşuna gitmemişti.

Paige: O şarkıyı nereden duymuştuk ki?

Ben: Nereden olacak? JESS'TEN.

Paige: İkna oldum. Bu gece kaçınıcı koyuna kadar gelebildin?

Ben: On yedi. Birden arkadaş oluverdik. Adı Rick'miş. Yünler hakkında bir sohbete daldık ve en baştan başlamam gerekti.

Paige: *eliyle yüzünü kapatan emoji* *kahkaha atan emoji* Derdin ne senin?

Sara. Derdim Sara.

Yan dönüp odamın kapısına baktım.

Neden aynı anda hem onunla kavga etmek hem de onu güldürmek istiyordum? Nasıl oluyordu da evimde, benim yatağımda yatıyor olmasına rağmen ona dokunamıyordum? Neden başkasının ona dokunduğunu düşünmek içimde *bütün gücümle* bir şeylere vurma isteği uyandırıyor?

Cevabı biliyordum. Her şey plastik bardaklarda –görünüşe göre evimde hiç kâse yoktu– dondurma yiyip *Hız Tuzağı* izlerken kafama dank etmişti. İçimizden birinin itiraz etmediği tek film bu olmuştu. İkimiz de büyük Keanu Reeves hayranı çıkmıştık.

Sorun Sara'nın burada olmasını umursamamdı. Hatta bundan hoşlanıyor gibiydim.

Ondan hoşlanıyor gibiydim.

Eğlenceli ve komikti. Filmdeki en küçük detayların bile dikkatinden kaçmaması etkileyiciydi. Sayesinde gecem su gibi akıp geçivermişti ve her şeyi çok daha heyecanlı hâle getirmişti. *Bir de başımı döndüren güzelliği var tabii.*

Ondan hoşlanmaya başlamamın Sara'nın sinirini bozmamı zorlaştırmasını başlarda hiç mantıklı bulmamıştım ama olan buydu.

Vicdanlı bir evlat yetiştirdiğin için çok sağ ol, anne.

Bir yanımda erkekler ve ilişkiler hakkındaki baktan fikirlerine alet olmak istemiyordu. Tüm erkekler onu sadece seks için kullanmak isteyen dallamalar değildi. Onlardan biri olmaya niyetim yoktu. Olmayacaktım da.

Sara ona iyi davranacak, işleri aceleye getirmeyip güvenini kazanacak birini hak ediyordu. Onu tanıyacak, ağzından çıkan her şeyi can kulağıyla dinleyip nelerden hoşlandığını aklına kazıyacak birini. *Çaba gösterecek birini.*

Sert kız gibi görünmeye çalıştığının farkındaydım ve bunu iyi kotardığımı inkâr edemezdim. Kimse bunun ötesini görmediği için herkesi kandırabiliyordu. Gerçek Sara'yı görmek istiyorlar mıydı? Deniyorlar mıydı? Hiçbir fikrim yoktu. Fakat onunla vakit geçirdikçe sınırimi aşmamak ve oyununa ayak uydurmak zorlaşıyordu.

"Sen dört dörtlük bir adamsın, ben de... ben miyim? Haklı olduğun bir nokta var ama muhtemelen sandığın kısım değil"

Göt herif.

Ben: Misafirim olduğundan haberin var mı?

Paige: Belki. Kısmen. *göz kırpan emoji* Anlatmak ister misin?

Ben: Ne bilmek istiyorsun?

Paige: Sen ne anlatmak istersen. Bunun senin için beklenmedik bir gelişme olduğunun farkındayım. Dolayısıyla ne anlatmanı istediğimi bile bilmiyorum.

Banks: Bir süre Ash'in arkadaşı Sara'yla yaşayacağım.

Paige: TAŞ GİBİ HATUN, BANKS. Ayrıca çok komik.

Banks: *iç geçiren emoji* Evet, biliyorum.

Paige: Aranızda bir şey mi var?

Önce hayır yazdım ama sonra sildim.

Aramızda hiçbir şey yoktu. Shade House'tan söylediğimiz hamburgerlerimizi ve dondurmalarımızı birbirimizi boğazlamadan yemeyi başarmıştık. Aslında ikimizi düşünürsek fazlasıyla sakindik.

Fakat Sara bana her baktığında –ister bir hikâye anlatmak için olsun ister sinirimi bozmak için– gözlerinde göğsümdeki hisse çok benzeyen o parıltıyı görürken Paige'in sorusuna hayır demek yalan söylemek olurmuş gibi geliyordu.

Böyle patronluk taslamanın bazen beni tahrik ettiğini inkâr edemem.

“Ama sen sensin,” diye fısıldadım karanlığa. “Konu daima seksten ibaret.”

Ben: Sanırım biraz fazla hassasım.

Paige: *gülen emoji* *ağlayan emoji*

Ben: CİDDİYİM.

Paige: Affedersin. Neden öyle düşünüyorsun?

Ben: Çünkü birini öylesine becermek istemiyorum. Tamam, bazen istiyorum. Zaman zaman tek derdim bu oluyor. Ama... Ne demeye çalıştığımı bile bilmiyorum. Unut gitsin.

Paige'in cevabının gelmesi bir ömür sürdü.

Paige: Tüm o saçmalıklarına rağmen harika bir insansın, Banksy.

Ben: Bu kadarcık mı? Bu cümle için mi o kadar bekledim?

Paige: *kahkaha atan emoji* Kocaman bir kalbin var. Tanıdığım herkesinkinden daha büyük belki de. Birine değer verdiğinde ona kol kanat geriyorsun. Birinin yanında olup olmayacağından şüphe etmesine fırsat bile vermiyorsun.

Ben: Sen de Jess gibi, insanı sıkboğaz ettiğimi mi söylemeye çalışıyorsun?

Paige: *göz kırpan emoji* Sadece başka kusurunu bulamadığımız için buna takılıp kaldığımızı söylüyorum. Bu hem en sinir bozucu hem de en sevimli yanın. İki ucu boklu değnek gibi işte.

Ben: Sara'nın evimde uyuması ve benim aramızda bir şey olursa bir, bunun onun için sadece seksten ibaret olacağını, iki, buna çok fazla kafa yorduğumdan benim için öyle olmayacağını ve üç, her şey sona erdiğinde aramızın tuhaflaşacağını bile bile yatağında uzanmış onu düşünmem. Belki de üç ucu boklu değnek desem daha doğru olur.

Sırtüstü dönüp iç geçirdim.

Paige: Tavsiye ister misin?

Ben: İyi bir şeylerse isterim. Nefret edeceğim bir şey söyleyeceksen hiç zahmet etme.

Paige: *kahkaha atan emoji* Kendin ol. Bu hayattan bir şey öğrendiysem o da kimseye aldırmadan kendin olduğunda seni bulması gereken her şeyi kendine çektiğindir. İşe yarıyor. İnan bana.

Ben: Hiç tatmin olmadım. Alkış almak için yazılmış repliği okuyan bir talk show sunucusu gibi konuştun.

Paige: Sen istedin.

Ben: Çok pişmanım. *göz kırpan emoji*

Paige: Uyu artık. Nate bu akşam Landry Güvenlik için çalışıyor ve Ryder'ın ateşi çıktı. Kanepede birlikte yatıyoruz. Ben de biraz dinlenmeye çalışacağım.

Ben: O küçük serseriye geçmiş olsun dileklerimi ilet. Seni seviyorum, Paige.

Paige: Ben de seni, Banksy.

"İşemem lazım."

Yorganı üzerimden çekip telefonumu komodine bıraktım. Çıplak ayaklarımın altında serin zemini hissetmek iyi gelmişti. Esneyip odamın kapısını açtım.

Gerinerek banyoya giden köşeyi döndüğümde tiz bir cıglık sesiyle yerimden sıçradım.

"Ah!" Sara elini göğsüne götürdü. "Ödümü kopardın."

Vay be. Sen benim ödümü hiç koparmadın.

Saçları gür, dağınık bukleler hâlinde omuzlarına dökülüyordu. Yüzünde en ufak bir makyaj yoktu ve koridordaki gece lambasının loş ışığında mükemmel görünüyordu.

Üzerindeki gömleğin ucunu çekiştirdiğinde bakışlarım aşağıya kaydı.

Aletim saniyeler içinde sertleşip baksırımın kumaşını gerdi. Başının bel lastiğinin altından görünmeye başladığını hissedebiliyordum. Elimi ereksiyonuma siper edip arkama dönmeye yeltenmişim ki... *sikerler. Burası benim evim.*

Sara'nın üzerindeki de benim gömleğim.

Bana bakan gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudakları aralandı.

"Pijama getirmeyi mi unuttun?" Sırıttım. "Üzerindeki gibi bir gömleğim olduğuna yemin edebilirim."

Sara gömleğin eteklerini tekrar çekiştirdi. "Uzun hikâye."

"Eh, zamandan bol bir şeyim yok."

İnledi. "Pijamamın üzerine koca bir şişe aseton döktüm. Yanıma aldığım diğer kıyafetlerin arasında da yatarken giyilecek bir şey yoktu. Dolapta bu gömleği buldum. Ya bunu giyecektim ya da çıplak uyuyacaktım."

Aletimi düzelttim. "Hiç değilse altına bir şey giydiğini söyle."

"Ya giymediysem?"

Bu kadın. Gözlerimi kıstım. "Kurallarımıza eklemeler yapmamız gerekecek."

"Ne? Külotsuz gezmeyi mi yasaklayacaksınız?" Acımasız bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzdü. "Alınma ama senin bakışrın da hayal gücüne hiç yer bırakmıyor."

Vücudumu ateş bastı. Her bir kasım gerilip zonkladı. Onu birkaç adım ötemizdeki lavaboya domaltıp aletime boşalana kadar becermek istiyordum. Bu iyi hissettirir miydi? *Hem de nasıl.* Peki ya daha sonra? *Hayır.*

Sara'nın tadına bakmamıştım. Ona dokunmamış, dudaklarını dudaklarımda hissetmemiş, benimkine dolanmış vücudunu tecrübe etmemiştim. Yine de... onu kafamdan bir türlü atamıyordum.

Bunların hepsini öğrenmek çok mu kötü olur?

Seks yapacak olsak Sara hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam edebilirdi fakat ben ona teslim olursam aynısını yapamayacağımı biliyordum. Öyle biri değildim. O adam olmak istemiyordum.

O adam değilim.

Canı birileriyle yatmak istiyorsa etrafında bir sürü erkek bulacağına emindim. Fakat ben ona sadece bir et parçasıymış gibi bakamazdım.

Sara bundan çok daha fazlasıydı... zaman zaman onu boğazlamak istesem bile. Tamam, çoğu zaman. *Belki ona çekilmenin bir nedeni de budur...*

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

“Sor.”

“Beni çekici buluyor musun, Banks?”

Gür kirpiklerini kırpıştırarak altdudağını dişledi.

“Ciddi misin?” diye sordum kıkırdayarak.

“Sorduğuma göre öyleyim.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” İç çamaşırımdaki kabaklılığı kavrayıp hafifçe salladım. Kendi elim bile bütün vücudumun bir arzu dalgasının esiri olmasına yetti. “Sence? Oradan bakıldığında seni çekici buluyormuşum gibi görünüyor mu?”

Duvara yaslandı. “O zaman burada kalmamı neden istemedin?”

“Sen de burada kalmak istemedin.”

“Evet ama konumuz bu değil,” dedi gülümseyerek.

Yarı uykulu yarı kışkırtıcı bu gülümseme içimi bir hoş etti.

“Nereye varmaya çalışıyorsun?” diye sordum geç saatin etkisiyle boğuklaşmış sesimle.

Sara iç geçirdi. “Geceleri beynimi bir türlü susturamam.”

“Sen mi, ben mi?”

Gülümsemesi hüzünlü bir hâl aldı. “İnsanların sözlerinin kafama takılmasına izin vermekten nefret ediyorum. Keşke hepsi bir kulağımdan girip ötekenden çıksa.”

“*Sen dört dörtlük bir adamsın, ben de... ben miyim? Hakk olduğun bir nokta var ama muhtemelen sandığın kısım değil.*”

Karşısına geçtim. “Neyi düşünüp durduğunu biliyorum.”

“Öyle mi?”

Kafamdan geçenleri ona nasıl söyleyebilirim bilmiyordum. Bu konuda berbattım. Abilerim kafalarından geçenleri tutarlı cümlelere dökmekte çok iyiydi. Peki ya ben? Ben sadece saçmalayıp kendimi aptal durumuna düşürürdüm.

Fakat Sara’nın yüzünü inceleyip ilk kez duvarlarını indirdiğini fark ettiğimde bir şeyler söylemem gerektiğine karar ver-

dim. *Çuvallasam ve Sara gecenin geri kalanı boyunca bana gülmekten uyuyamasa bile.*

“Biri gerçekten dört dörtlükse bunu belirtme gereği hissetmez,” dedim. “Gün gibi ortada olan şeyi üstüne basa basa söylemene gerek olmaz.”

Sara’nın gözleri hafifçe irileşti ve dudakları içten bir tebessümle ağır ağır kıvrıldı.

“Ben mesela,” dedim. “Sana karın kaslarına bakmanı söylemiyorum. Gözlerin kendiliğinden oraya kayıyor. Harika göründüklerini hepimiz biliyoruz. Bunu belirtmeme gerek yok.”

Kıkırdayarak başını iki yana salladı. Omuzlarının biraz olsun gevşediğini görebiliyordum. Ben de aynı durumdaydım.

“Etrafında olmasına izin verdiğin herkes kendini şanslı saymalı,” dedim usulca. “Bu da apaçık ortada.”

Yüzündeki tebessüm utangaç sayılabilecek bir hâl aldı. Onu kendime çekip kollarımın arasına almak istedim... ama yapmadım.

“Eski dallamanı tanımıyorum ama kulağa kıyrık acısı çekiyormuş gibi geliyor. Seni eninde sonunda kaybedeceğini biliyordu, bu yüzden de seni aşağılamak için akıl oyunları oynamaya çalışıyor.”

“Bunu sen de yapar mısın? İnsanlarla akıl oyunları oynar mısın?”

“Hayır. Buna vaktim yok. Gerçek oyunlarım bütün zamanımı alıyor... Cıvciv almak gibi şeyler işte.”

Sara usulca güldü. “Neden abilerine eziyet ediyorsun? İzlemesi çok eğlenceli ama hiç yorulmuyor musun?”

“Böyle yaparak herkese hayatı çok da ciddiye almamaları gerektiğini hatırlatıyorum. Hayatlarımıza heyecan katıyorum.”

“Çok tatlısın, Banks.”

“Öyleyim. Tatlı adamımdır.”

Sara'nın gözleri karardı ve bana doğru bir adım attı. "Bir o kadar da sertsin."

Çünkü çok çekicisin ve karşımda duvarlarını indirip bana savunmasız yanlarını gösteriyorsun. Aklımı en çok başımdan alan da bu ya.

Tanrım, onu istiyorum.

Aletim zonkladı. Başında biriken zevk suyu damlasını hissedebiliyordum. Vücudum alev almış gibiydi. Fakat Sara'ya bakıp yüzündeki o karşı konulmaz sırıtışı gördüğümde yalnızca seks istediğini bir kez daha hatırladım.

Bu bir sorun değildi elbette. Fakat sabah uyandığımızda birbiriyle düşüp kalkan iki arkadaş olacaktık. Beni de şerefsiz eski patronuyla aynı kefeye koyacaktı.

Ben o adam değilim.

Sara'nın güzel yüzünü incelerken midem kasıldı.

Ondan hoşlanıyorum. Başımı ağrıtan, sinirlerimi bozan bu kadından hoşlanıyorum.

"Sorun ne biliyor musun?" diye sordum.

"Neymiş?"

Yüzümü onunkine doğru eğdim. Vücudumdaki her bir hücre ilgisi için yalvarıyordu.

Sara keskin bir nefes aldı. Ona yaklaşmamı izleyen gözleri fırl fırladı.

Öp onu.

Sakın öpme.

Öp gitsin.

Aptal olma, göt herif. Hayatında bir kez olsun aptallık etme, Banks.

Yüzlerimiz arasında birkaç santim kala duraksayarak kendime son bir cayma fırsatı verdim.

"Sorun neymiş?" diye fısıldadı Sara. Sıcacık nefesi tenimi okşuyordu.

Gülümsedim. “Ben senin tipin değilim.”

“Ne?”

“Şerefsizin teki değilim, Sara. Sorun bu.”

Geri çekilip odama dönerken sert bir nefes verdiğini duydum. Yaptığıma bin pişman olmadan aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu.

“Neydi bu şimdi?” diye bağırdı.

“Adı kendine hâkim olmak. En nefret ettiğim şey.” Yatak odamın kapısını çarparak kapadım.

Kısa bir süre sonra da banyo kapısının sertçe kapandığını duydum.

Tek kelimeyle harika.

On Üç

SARA

Mutfağın ortasında dans ediyordum. Saat sabahın dokuzu olmasına rağmen şaşırtıcı derecede neşeliydim. *Hem de dün gece Banks tarafından reddedilmeme rağmen.*

“Ben senin tipin değilim.”

Ne demek oluyordu bu?

Odamdan çıkmak için kamyonetini çalıştırıp garaj yoluna girmesini beklemiştim. Evin dört bir yanı duştan yeni çıkmış Banks’in kokusuyla doluydu. Bütün gün bana eziyet edebilmek için duş jelini bol keseden kullanmış, üzerine bir de parfümüyle yıkanmıştı sanki.

Kendime bir fincan kahve yapmış ve buzdolabında bulduğum kremayı içine eklemeyen önce son kullanma tarihini iki kez kontrol etmişim. Ardından da kirli çamaşırlarımı makineye atmışım. Neyse ki Sabrina’dan deterjanımı almayı akıl etmişim. Banks’inki bitmişti. Kapısından içeri çamaşır deterjanı soktuğunu varsayarsak tabii.

Dün geceki sözleri bütün sabah kafamda dönüp durmuştu. *Neden tipim olmadığını düşünüyor?*

Her şeyiyle tam benlik.

Beni çekici bulduğunu kendi ağzıyla itiraf etmişti. Gerçi bunu anlamam için yüksek sesle söylemesine ihtiyacım yoktu. Bana ne zaman baksa gözleri tenimi yakıp kavuruyordu. Yine de bunu dile getirmesinin aramızdaki buzları eriteceğini ve bizi kimsenin tutamayacağını düşünmüştüm.

Çünkü onu iç çamaşırıyla görmek içimde bir şeyleri uyandırdı.

Hayatım boyunca onun kadar donanımlı bir erkek görme-miştim ki hayatımdan hatırı sayılır miktarda adam gelip geç-mişti. Omuzları, beli, bacakları... kocaman aleti. Dün gece o mor vibratörümün eksikliğini *fena* hissetmişim.

“Neden dün gece beni becermek istemedin, Banks?” de-dim kendi kendime. Mısır şekeri şekilli yastığı alıp kanepeye fırlattım.

Tuhaf olan kendimi hiç utanmış hissetmememdi. Sabah uyandığımda bir eksiklik ya da kusur aramamıştım. Bu büyük rahatlıktı. Yataktan kalktığımda kendimi neredeyse *daha güzel* hissetmemse kafa karıştırıcıydı.

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

“Biri gerçekten dört dörtlükse bunu belirtme gereği hissetmez. Gün gibi ortada olan şeyi üstüne basa basa söylemene gerek ol-maz. Ben mesela. Sana karın kaslarıma bakmanı söylemiyorum. Gözlerin kendiliğinden oraya kayıyor. Harika göründüklerini he-pimiz biliyoruz. Bunu belirtmeme gerek yok.”

Banks akıl oyunları oynamıyordu. Gerçek neyse onu açık açık söylüyordu. Bu son derece ender görülen... çekici bir şeydi.

Öte yandan Banks Carmichael'dan neden halihazırda hoş-landığımdan daha fazla hoşlanmamam gerektiğinin bir diğer hatırlatıcısıydı.

İçeriye dolduran çamaşır makinesinin sesi eşliğinde odama girdim ve dolaptan belinde siyah bir kurdele olan gümüş renkli elbisemi çıkardım. Banks'in gömleğini de burada bulmuştum.

Sırttım.

Elbisemi yatağın üzerine serip, “Pekâlâ,” dedim. “Önce gala-ya ne giyeceğimi halledelim. Yanımda kimi götüreceğimi sonra düşünürüz.”

Gümüş en sevdiğim renk sayılmazdı ve elbise en sevdiğim kıyafetler listesinde ilk beşe girmezdi. Fakat Sabrina'nın gara-jında elime gelen ve nispeten kabul edilebilir sayılabilecek ilk

şey bu olmuştu. Komodinin üzerindeki telefonum titrediğinde altına hangi topuklularımı giyeceğime karar vermek için eşyalarımı karıştırıyordum.

Banks: Selam.

Mesajına sırtarak cevap verdim.

Ben: Selam.

Banks: İyi uyudun mu?

Ben: Mışıl mışıl.

Gülerek yatağıma oturup Banks'in cevabını bekledim. *Kimi kandırıyorum? Hiç de mışıl mışıl uyumadım.*

Banks: Ne güzel. Benim gözüme uyku girmedi.

Ben: Çok üzüldüm. *uyuyan emoji*

Banks: Tasha bugün bana çok kaba davranıyor. Dükkândan kaçmak istiyorum.

Ben: Bana gayet kibar biri gibi görünmüştü.

Banks: Öyledir. Ama tepemden ayrılmıyor. Önüme bir sürü iş yığıyor ve bugün hiç çalışma havamda değilim.

Ben: *meraklı emoji* Patron sen değil misin?

Banks: Bir de sen başlama.

Bir kahkaha attım. Bu rahat sohbetimiz hoşuma gitmişti. *Şükürler olsun ki aramıza tuhaf bir mesafe girmedi.*

Banks: Bugün için bir planın var mı?

Ben: Çalışman gerekmiyor mu?

Banks: *ağlayan emoji* Hatırlatıp durma.

Ben: *kahkaha atan emoji* Yine gömleğinle uyumamak için çamaşırlarımı yıkıyorum. Belli ki kıyafetlerini giymem seni rahatsız etti.

Banks: Aslında hiç etmedi.

Midem öyle bir kasıldı ki yerimde kıpırdandım.

Ben: Bana öyle geldi... Gözlerimle gördüm.

Ateşle oynuyordum. Söylememem gereken şeyler söylesem de konuyu oraya getirmek isteyip istemediğimden bile emin değildim. Neden arkasını dönüp gittiğini bilmek istiyor muydum?

Banks: Dün gece için bana kızgınsın yani?

Ben: Neden kızgın olacaktım ki?

Banks: *düşünen emoji*

Ben: Sadece yine aynı duruma düşmeyeceğimizden emin olmaya çalışıyorum. Eve döndüğünde gömleğini yıkanmış ve kurutulmuş vaziyette çamaşır odasında bulacaksın. *yıldız gözlü emoji*

Banks: Tüh.

Ne?

Öfkeyle bir cevap yazdım.

Ben: Akıl oyunları ile işiniz olmaz sanıyordum, Bay Carmichael?

Banks: Yok zaten.

Ben: *omuz silken emoji*

Banks: Olsaydı dün gece o gömlek koridorun bir köşesine atılırdı. Sen de yere uzanmış olurdun.

Ben: Kulağa eğlenceli geliyor.

Banks: Eğlenceli olurdu.

Ben: Öyle olmalıydı.

Banks: Ama sabah uyandığında takıldığın diğer adamlardan farkım olmadığını düşünürdün.

Ben: Yani?

Banks: Yani buna alınırdım.

“Alınır mıydın?” diye mırıldandım. Mesajım içime sinene kadar üç kez silip baştan yazdım.

Ben: Dün gece için kızgın değilim demiştim ya? Artık öyleyim.

Banks: Güzel. Gün içinde annem uğrayabilir. Sarı kâsesini bulamadığı için dolaplarımı didik didik etmeyi kafasına koymuş. Bende olmadığını söyledim ama dinleyen kim? Gelip etrafı karıştırmaya başlarsa gül geç.

“Ah,” diye inledim.

Ben: NEDEN BENDEN NEFRET EDİYORSUN?

Banks: NEDEN BU KADAR DRAMATİK DAVRANIYORSUN?

Ben: Drama ve ben ayrılmaz bir bütünüz.

Banks: Gitmem gerek. Yapılacak bir yığın işim var.

Ben: Hani çalışasın yoktu?

Banks: Yok. Akşam görüşürüz.

Ben: Belki başka yere giderim.

Banks: Kesin gidersin. *gülün emoji*

“Tam bir...”

Ön kapıdan gelen ses dikkatimi dağıttı. Yataktan yavaşça kalkıp başımı koridora uzattım. Damaris el sallayarak bana doğru gelmeye başladı. Neyse ki giyiniğim.

“Selam Sara. Günaydın,” dedi.

“Selam. Günaydın.”

“Umarım Banks’in evine bakıp anneliğimi yargılamıyordursundur.” Etrafına bakınıp başını iki yana salladı. “Evladımın bir sürü iyi yanı var ama derli toplu olmak bunlardan biri değil.”

Evin darmadağın hâline rağmen bakışlarında oğluyla gurur duyduğunu görmek kalbimi ısıttı. *Ne harika bir anne.*

“Kalktığımdan beri ortalığı topluyorum,” dedim. “Muhtemelen pek belli olmuyordur. Banks bana bir sürü katı kural koydu ve hiçbir şeyini atmama izin vermiyor. Odasına giremiyorum. Herhangi bir şeyi ilk bakışta göremeyeceğı bir yere kaldırmam da yasak. Mutfakta duran şanzımanı bile.”

Damaris güldü. “Ah, şu çocuk. Babasına çekmiş. Bunu Kix’e sakın söyleme ama kocam iki ayaklı bir felaket gibidir. Yıllar içinde kendine bir nebze çekidüzen verdi ama ilk evlendiğimizde Banks’ten farkı yoktu.”

Odama girdim. Damaris de peşimden geldi.

“Çocuklarının isimleri birbirinden güzel,” dedim. “Nerden aklına geldi?”

Köşedeki koltuğun kolçağına ilişti. “Foxy büyükbabamın adıydı ama sonunda tek x vardı. Küçüklüğümden beri doğacak ilk oğluma onun adını koymak isterdim. Neyse ki Kix sorun çıkarmadı. Kayınvalidemin anlam veremediğimiz ısrarları yüzünden de sonuna bir x daha ekledik.”

“Ne güzel.”

Damaris’in yüzünde güller açtı. “Moss da Kix’in büyükbabasının adıymış. Sonra Jess’e hamile kaldım. Hepimizin isimlerinin ya x’le ya da s’yle bittiğini fark ettik ve bunu sürdürmeye karar verdik.”

“Ne tatlı,” dedim sırıtarak. “Hiç dikkatimi çekmemişti. Öğrendiğim iyi oldu.”

“Derken Jess doğdu. Ona kardeşimin adını verdik. Sonra Maddox geliverdi. Onun adı tek x’li oldu çünkü sağlık departmanındaki memur bir hata yapıp doğum belgesine ikinciye eklemeyi unuttu. Ama değiştirme süreciyle uğraşmak istemediğimden öylece bıraktık.” İç geçirdi. “Ardından da tatlı, minik meleğimiz Banks doğdu.”

Yüzündeki gülümsemeye kıkırdamaktan kendimi alamadım.

“Bebekliğinde bile ele avuca sığmazdı. Zavallı Maddox çok çekti. Banks kardeşini görür görmez ona bağlanıverdi. Açıkçası çok sevimlilerdi. Sonra Paige’i evlat edindik ve o ikisi...” Güldü. “Banks, Paige için az kavgaya karışmadı. Muhtemelen yardıma ihtiyacı olmadığı durumlarda bile kardeşini savundu.”

“Ne güzel,” dedim. Gülümsemekten yanaklarım sızlamaya başlamıştı.

“Banks çok iyi kalplidir. Senin de görebildiğin üzere pasaklıdır. Hiç yerinde durmaz, sürekli birilerini kızdırma peşindedir. Dinlemek istemiyorsa ona tek laf anlatamazsın.” Kıkırdadı. “Ama günün birinde huzurevinde kalmaya başladığımda altı evladım arasından hangisinin ziyaretime geleceğini sor-san hiç düşünmeden Banks derim. Bu ona dair çok şey anlatıyor aslında.”

Kalbim ısındı. “Öyle.”

Damaris ellerini dizlerine vurup bakışlarını odanın içinde gezdirdi. “Ah, ne hoş bir elbise. Ne için? Özel bir yere mi gidiyorsun?”

Tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi verip yatağa döndüm. Elbiseyi askısından çıkarıp üzerime tuttum.

“Cumartesi gecesi bir galaya katılıyorum,” dedim. “Uzun, karmaşık ve biraz saçma bir hikâye ama bir önemi yok. Bu da...” İç geçirdim. “Eh, en gözülcü elbisem sayılmaz ama işimi görür. Geldiğinde altına yanımdaki ayakkabılardan hangisini giyeceğime karar vermeye çalışıyordum.”

Damaris'in iyice incelediğine emin olduktan sonra kıyafeti yatağa geri koydum.

"Çok hoşmuş. Harika görüneceğinden eminim." Gülümse-di. "Patterson Label'in düzenlediği galadan bahsetmiyorsun, değil mi?"

"Tam da ondan bahsediyorum aslında."

"Şirketimiz Laguna Homes bu yılın başlarında markanın sa-hibinin kızının evini yenilemişti. Galayı da oradan biliyorum."

"Siz de davetli misiniz?" diye sordum.

"Hayır," dedi gülerek. "O kadar önemli insanlar değiliz."

"Ben de değilim ama Myles Petterson bizzat orada olmamı istedi. Eski patronum da geleceğinden teklifini kabul etmekten başka çarem..." Yüzüm kızardı. "Gerçi neden umurunda olsun. Bana hiç kulak asma sen."

Damaris bir şaşkınlık nidasıyla ayağa kalktı. "Saçmalama, tabii ki umurumda. Gıybete bayılırım. Dökül hemen."

Birden içine ne kaçtı böyle? Kıkırdadım. "Eh, eski patronum olacak adam bana evlenilecek kadın olmadığımı söyledi."

Damaris şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

"Bunu sorun ettiğim de yok gerçi," diye ekledim. "Zaten ölsem onunla evlenmek istemezdim. Aramızda öyle bir ilişki yoktu. Üzerine bir de kalkıp Bay Petterson'a galaya katılamaya-cağımı söylemiş. Bunun üzerine Bay Petterson da bizzat benim-le iletişime geçip geceye şahsi konuğu olarak katılmamı istedi."

"Şahane olmuş bu davet işi."

Gülümsedim. "Ben de davetini kabul ettim. Patronum ola-cak pislik de nişanlısıyla orada olacak. Nedeni belki gurur belki intikam arzusu, bilmiyorum ama ona gününü göstermek istiyorum. Eminim hâlimden anlarsın."

"Anlarım tabii." Damaris başparmağını dudağına götürüp elbiseme bir bakış daha attı. "Güzel bir elbise ama... belki de fikirlerimi kendime saklamalıyım."

“Hayır, söyle,” dedim gülerek. “Biraz yardıma hayır demem.”

Bakışlarını bana çevirdi. “Onu kıskandırmak mı istiyoruz? Amacımız ne?”

“Açıkçası bana son derece kaba sözler etti ve tükürdüğü her şeyi yalamasını istiyorum. Hepsi bu. Kıskanıp kıskanmaması umurumda değil. Tek derdim yanıldığını anlaması.”

“Peki. Madem öyle, tenine ve saç rengine en çok kırmızı yakışır. Cesur bir şeyler. Güzeller güzeli bir kadınsın, bir tanem. Gecenin yıldızı ol.”

Kaşlarımı çattım. “Aslında çarpıcı bir kırmızı elbisem var. Gidip almaya çalışayım.”

“Eşyaların nerede?”

“Üvey annemde. Kiraladığım daireye taşınana kadar her şeyimi oraya istifledim. İyi bir kadındır ama... değildir de. Her gün uğrayıp onu bana yardım ettiğine pişman etmek istemiyorum.”

“Hepsini bize getir.”

“Ne? Hayır. Hiç gereği yok. Teklifin için teşekkür ederim.”

Damaris uzunca bir süre beni inceledi. “Beni yanlış anlamamı istemem ve hayır dersin hiç gücenmem. Dürüst olmaktan çekinme. Beş oğlum var. Muhtemelen istesen bile duygularımı incitemezsin.”

Bir kahkaha patlattım.

“Ama bir gardırop dolusu elbisem var. Hepsini bir, bilemedin iki kez giymişimdir. Aralarında derin yırtmaçlı, kırmızı bir elbise de var. Memeleri harika gösteriyor.” Bana göz kırptı. “Nefret edersen de hiç sorun değil. İstersen getireyim de bir bak.”

“Hiç gereği yok, Damaris.”

“Gereği olmasa da en azından bir bakmanı istiyorum.”

Nezaketi karşısında ne diyeceğimi bilemedim. *Bu çok... içten bir teklif.* Sırf laf olsun diye kibarlık etmiyordu. Gerçekten bana yardım etmek istiyordu.

Hayır. Duygu yok, Sara.

Carmichaelların cömertliklerini kimden aldığını görebiliyordum. Ama... "Zaten aileni sömürüyorum. Önce Maddox'la kalıyordum, şimdi de Banks'in evine çöktüm. Üstelik..."

"Kimseyi sömürmüyorsun. Hepimizin evinde ihtiyacı olan dostlarımıza verebileceğimiz boş odalarımız var. Sakın böyle düşünme."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerime dolan yaşları bastırmaya çalıştım.

Damaris bir şey söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti. Ardından odanın kapısına yöneldi ve bana son bir bakış attı. "Mutfakta bir yerlere tıktırıldığından adım gibi emin olduğum kâsemi bulup elbiseyi getireceğim. Dediğim gibi, giymek zorunda değilsin. Gücenmezsen sana başka elbiseler de göstermek isterim."

"Nasıl gücenebilirim, Damaris? Kibarlığınla beni mahcup ediyorsun."

"Sanırım ilk kez bu evde çamaşır makinesi sesi duyuyorum. Sana bir borcum var bence."

Güldüm.

Damaris bana el sallayarak odadan çıktı. "Hemen dönerim."
"Peki."

Köşeyi dönüp gözden kayboluşunu izledikten sonra yatağıma oturdum. Yüreğim ağzımdaydı. *Az önce ne oldu öyle?*

Bu aile gerçek olamazdı. *Hepsi nasıl bu kadar kibar, tatlı ve düşünceli olabiliyor?*

Ashley'nin bir an bile düşünmeden Maddox'la evlenmesine şaşmamalıydı. Damaris her şeyiyle bana Gretchen'i hatırlatıyordu.

Sırıttım. Bir de Banks vardı tabii. Nazik ve çekici Banks.

Şerefsizin teki değilim, Sara. Evet, değildi. Ve bu sandığımdan daha büyük bir sorun.

Avuç içlerim terledi.

“Kâseyi buldum,” diye bağırdı Damaris mutfaktan. “Banks’le konuşursan ona bana yalan söylediği için çimlerimi biçmek zorunda olduğunu söyle.”

Güldüm. “İletirim.”

Arka kapı usulca kapandı.

On Dört

BANKS

“Bu ne güzellik böyle?” Gloria’nın yanağına bir öpücük kon-
durup karşısına oturdum. “Geciktiğim ve seni alamadığım için
 zg n m. Eddie’nin bu hafta izinli olduğu aklımdan çıkmış.
Dükkân karmakarışık.”

Ve kafam hiç yerinde değil.

Gloria hafifçe elime vurdu. “Seni bütün gün seve seve bekle-
rim. şu dünyada senin gibi genç bir delikanlıyla haftada bir öğle
yemeğine çıkan kaç ihtiyaç vardır?”

Kıkırdadım. “ yle deyip durma. Kendimi tuhaf hissediyorum.”

Gloria kıs kıs güldü.

Mugger’ın açık pencerelerinden içeri deniz tarafından esen
meltem doluyordu. Gloria hava çok sıcak olmadığında buraya
gelmeye bayılıyordu ve kalabalıkla uğraşmamız gerekmiyordu.
Genellikle okyanusa bakan barda oturmayı tercih ederdi fakat
bugün yemek alanındaki bir masayı seçmişti.

Canı nasıl isterse.

“Sipariş verdin mi?” diye sordum.

“Sadece limonata söyledim. Seni bekliyordum.”

“Hanımefendiliğinden de hiç ödün vermiyorsun.”

Elimi son kez okşayıp kolunu çekti.

Arkadaşlığımızın biraz tuhaf olduğu inkâr edemezdim.
Bizi gören insanların yarısının onu büyükannem sandığından
veya onunla parası için birlikte olduğumu düşündüğünden
emindim. Fakat ikisi de doğru değildi. Gloria yalnızca İkinci
Bahar çöpçatanlık uygulamasında karşısına çıkan adama

mesaj atmış sıradan bir kadındı. *Sincaplar gibi biz de birkaç ceviz mi kırsak?*

Genzimden alaycı bir homurtu döküldü.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Hiç. Sadece aklıma uygulamadan bana gönderdiğin mesaj geldi.”

Bir kahkaha patlattı. “Çok iyiydi ama, değil mi?”

“Bununla birini tavlamaı hiç başardın mı?”

“Elbette hayır. Benim yaşımdaki adamlar ne istediğini bilen kadınlarla ne yapacaklarını bilemiyor. Aslında İkinci Bahar’da hesap açmamın nedeni kendime birini bulmak değildi, biliyor musun? Biraz eğlenmek ve vakit geçirmek istiyordum sadece. Azıcık gülmek iyi geliyordu.”

Becca elinde küçük defteriyle masamıza geldi. “Kimleri görüyorum? Nasılsınız?”

“İyiyiz,” dedi Gloria. “Pastırmalı, domatesli ve marullu bir sandviç rica edebilir miyim? Sakın mayonez olmasın.” Bana döndü. “Tadını boyaya batırılmış vajinaya benzetiyorum.”

“İğrenç,” dedi Becca yüzünü buruşturarak.

“Ömür boyu ağzıma mayonez sürmeyeceğim,” dedim. “Ben de tavuklu sandviç alayım. Turşu da olsun. Bir de soğuk çay.”

“Yanında patates kızartması?” dedi Becca.

İkimiz de onu başımızla onayladık.

Becca siparişimizi mutfağa iletmek yerine masamızın başında oyalandı.

“Her şey yolunda mı, Bec?” diye sordum.

“Nasıl gidiyor diye merak ediyordum sadece.” Sırıttı. “Aklına başka şeyler gelmesin, masumane bir merak.”

“Hı-hı.” Güldüm. “Her an kan çıkabilir ama henüz ikimiz de tek parçayız.”

Becca’nın sırtışı yerini bir gülümsemeye bıraktı ve yanımdan uzaklaştı.

Gloria parmağını masaya vurdu. "Mesele ne?"

Arkama yaslanıp bacaklarımı uzattım. Bütün sabahımı bir arabanın altına çömelerek geçirdiğimden mi yoksa dün geceden kalma cinsel gerginlik yüzünden mi ağrıdıklarından emin değildim.

Nedeni her neyse böyle ağrı olmaz olsun.

Gloria sabırsızca ona bir açıklama yapmamı bekliyordu.

"Becca'nın arkadaşı Sara bir süreliğine benimle kalıyor," dedim.

Kalemle belirginleştirdiği kaşları havalandı. "Öyle mi?"

"Öyle."

"Peki, bana ondan bahsetsene. Ateşli bir şey mi?"

Güldüm. "Evet, ateşli bir şey. Senin yakınından bile geçemez ama idare eder."

Gloria sağ eliyle saçlarını kabarttı. "Herhalde benim kadar ateşli olamaz."

Gülümsemem genişledi.

"Yatıyor musunuz?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp kıkırdadım.

"Bir soru sorduk. Cevabını duymam gerek."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bu, yatağında kurduğum fantezileri mahveder." Bana göz kırptı. "Dalga geçiyorum. Beni ilgilendirmez elbette ama merak ettim. Kendine hoş bir kız bulmanı istiyorum. Bunu hak ediyorsun."

"Aynen öyle. Ama o kız bu kız mı emin değilim."

Gloria yüzünü buruşturdu. "Neden? Bir şeyi mi var?"

"Kulaklarına inanamayacaksın ama beni isteyip istemediğinden emin değilim."

"Hadi oradan."

Bir kahkaha patlatıp Becca'nın getirdiği içeceğimi aldım. Arkadaşımla sohbetime devam edebilmek için masamızdan

uzaklaşmasını bekledim. Becca dedikoducu biri değildi ama koca Banks Carmichael'ın ihtiyar bir kadından tavsiye aldığını arkadaşına çıtlatmadan duramazdı.

“Nefes alan her kadın seni ister, Banks. Yakışıklısın. Aygır gibisin. Kendi işinin patronusun ve sıkı çalışıyorsun. Ve yaşlı kadınları haftada bir yemeğe çıkarıyorsun. Bana sorarsan fevkaladesin.”

“Yaşlı kadınları yemeğe çıkarmıyorum. Seni çıkarıyorum. Sadece seni.”

Yüzünde güller açtığını görünce yine güldüm.

“Neden sevgilim sen olmuyorsun?” diye sordum alayla. “İyi yanlarımı görüyor, kötülerini göz ardı ediyorsun. Emekli maaşın da cabası.”

Gloria kıkırdadı. “Çünkü bir çocuk yapmalısın, evlat. O genleri heba edemezsin. Ben dükkânı kapatalı çok oldu. Muhtemelen sen daha doğmamış ya da yeni doğmuştun.”

Hiç bu açıdan düşünmemiştim.

“O kızın nesi varmış?” diye yineledi. “Anlat hadi.”

“Bilmiyorum. Kafamı allak bullak ediyor.”

“E, her şeyi açıklığa kavuşturalım o zaman.”

Gözlerimi dikip baktım.

“Tavsiye için benden iyisini bulamazsın,” dedi. “Görmüş geçirmiş bir kadını ve seni tatlı yalanlarla kandırmayacak kadar yaşlıyım.”

“İyi noktalara parmak bastın.”

“Dök eteğindeki taşları. Senin hayatın benimkinden çok daha ilginç.”

Parmağımın masada ritim tuttum. “İlişki istemediğini söylüyor. Sadece benimle değil, kimseyle. Yalnızca düşüp kalkmak istiyor.”

“Onu şimdiden sevdim,” dedi Gloria. Etkilenmiş görünüyordu.

Kıkırdadım.

“Bana ondan bahset,” dedi.

“Çok güzel,” dedim. “Komik. Fena hazırcevap. Her şeye bir diyeceği var. Hemen hemen her konuda tartışıyoruz. Keçi gibi inatçı ve kimseye kulak asmıyor. Şu an muhtemelen ona bunu yapmamasını söylememe rağmen eşyalarımı karıştırdığına kalbimi basarım.”

Gloria sırtıttı.

“Ne?” diye sordum.

“Onunla yatmak istemiyor musun yani?”

“Hayır. İstiyorum. Hem de *ne* istemek.”

“Peki aynı evi paylaşmanıza rağmen hiçbir şey yapmadın mı?”

Başımı iki yana salladım.

Gloria sırtarak iç geçirdi. “Sana âşık olmaktan korkuyor. Mesele sadece seksmiş gibi davranırsa duvarlarının arasında güvenle yaşamaya devam edebileceğini düşünüyor.”

Onu başımla onayladım ve sözlerini düşündüm.

“Sen de kendine müsaade edersen ona âşık olabileceğinin farkındasın. Onunla yatarsan aranızdaki sınırların yerle bir olacağını biliyorsun. İnsan kimi sevip kimi sevmeyeceğini *seçemiyor* sonuçta. Haftalık randevularımıza da bu yüzden çıkıyoruz ya.”

Of! Arkama yaslandım. Dünya dört dönüyordu sanki.

Buna benzer bir şeyden ben de şüphelenmiştim ama üzerine pek kafa yormamıştım. Gloria’nın sözleri kulağa mantıklı geliyordu ama... Sara’ya gerçekten âşık olabilir miydim? Bana göre olmadığına çoktan karar vermemiş miydim?

Onunla yatarsan aranızdaki sınırların yerle bir olacağını biliyorsun.

Ben de bundan korkuyordum ya.

Masanın üzerinde duran telefonum titredi. Bu dikkat dağınıklığına zevkle kucak açarak cihazı önüme çektim.

Gloria ayağa kalkıp, “Burnumu pudralayıp geliyorum,” dedi. Ekranımda para transferi uygulamalarımın birinden gelmiş bir bildirim duruyordu.

Telefonu elime alırken, “Ne tuhaf,” diye mırıldandım kendi kendime.

*BabacıkKix kişisi T-ball³ kayıt ücreti, eldiven ve antrenman pantolonu masrafları için 50\$ talep ediyor.

“Ne bu şimdi?” Bildirimi tekrar okuyup mesaj uygulamamı açtım.

Ben: Benden 50 dolar mı istedin?

Babam: Başardım!

Ben: Deneme falan mı yapıyordun?

Babam: Yoo.

Ben: Kafam karıştı. Yirmi yıldır T-Ball oynamıyorum.

Babam: Biliyorum. Sıra daha güncel masraflara da gelecek. Bir yerden başlamam gerekiyordu.

Ben: AKLINI MI KAÇIRDIN SEN?

Babam: Tanrım, sakın ol biraz. Enflasyon farkını bile istemedim.

Kardeşlerimle olan sohbete girdim.

Ben: Babama şu para gönderip alma uygulamalarını kim öğretti?

Jess: Ben. Neden sordun?

Foxx kişisi bildirimleri sessize aldı.

3 T-ball ya da Tee-ball, beyzbol ve softbol'dan türetilmiş, çocuklar tarafından oynanan, daha basit kuralları olan bir oyun. —çn

Ben: Çünkü az önce benden T-ball masrafları için 50 dolar istedi.

Moss: *kahkaha atan emoji*

Ben: Gülersin tabii. Hokey sevdasına tutulduğunda kaç para harcamışlardı? Annem hâlâ aklına geldikçe söylenip duruyor.

Maddox: Şimdi de benden üçüncü sınıftaki güreş masrafları için 100 dolar istedi.

Jess: Eyvah.

Paige: Derdinize yanın. Ben o uygulamaları kullanmıyorum.

Moss: Hokey için 150 dolar. Bizimle alay ediyor olmalı.

Tekrar babama döndüm.

Ben: Zırnık ödemiyorum. Reddedildi.

Babam: Otuz günü geçirirsen üzerine faiz koyarım.

Ben: Sarhoş musun sen?

Babam: Bu ne kabalık.

Ben: Annem nerede?

Babam: Gerçekten bilmek istiyor musun? *sırtan emoji*

Tekrar kardeşlerime döndüm.

Ben: Sanırım babamın bir şeyi var.

Moss: Belli ki.

Jess: Muhtemelen şakadır.

Maddox: Avucunu yalasın. Para falan ödemiyorum.

Ben: Otuz gün içinde ödemezsek üzerine faiz koyacağını söyledi.

Moss: Daha neler!

Ben: Anneme söyleyeceğim.

Jess: Tam da senin söyleyeceğin bir şey.

Ben: *orta parmak emojisi*

Gloria inleyerek sandalyesine oturdu. “Banyoya daha düzgün bir el sabunu koymaları gerek. Bok gibi kokuyor.”

Telefonuma göz ucuyla son bir bakış atıp ekranı kilitledim. *Şu an bununla uğraşamam.*

“Kızlarla biraz beyin fırtınası yaptık,” dedi, “ağzına bir gül sıkıştırıp üstsüz vaziyette poz vermenin güzel olacağını düşündük. Biraz bayağı olduğunun farkındayım ama bizler eski kafalı insanlarız. Bu poz bir klasiktir. Açık artırmamız, hedef kitlemize hitap edecek bir şey olmalı.”

“Sence bana kaç para teklif edecekler?”

“Sana mı? O karın kaslarıyla mı? En az beş yüz dolar koparırız herhalde. Zengin kadınlar gelirse daha bile fazlasını görebiliriz.”

Gözlerimi kıstım. “Rakibim kim?”

“Rakip mi? Ne rakibi?”

“Müzayedenin en yüksek teklifini kimseye kaptıramam. Bunu hayır etkinliğiniz kadar kendi egom için de yapıyorum.”

Gloria kıkırdadı. “Eh, Shawn Daze de katılıyor.”

“Sörf hocası mı?”

Başıyla onayladı.

Kahretsin. Herif çok yakışıklı. “Başka?”

“La Pachanga’dan Miguel.”

Kahretsin. Onun da kendine ait bir hayran grubu var. “Başka?”

“Bir düşüneyim...” İç geçirdi. “Listeyi huzurevinde unuttum. Aşağı yukarı on beş kişi olacaksınız.”

“Eve dönüp sınav falan çekeceğim. Ne olur ne olmaz.”

Gloria kaşlarını hızlıca indirip kaldırdı. “Video çeksene. Tanıtım filmi niyetine kullanırız.”

Bir kahkaha patlattım. “Gelmiş geçmiş en harika fotoğrafları çekeceğim. Tüm kadınların ağzının suyunu akıtmam gerek, Glo.”

Gloria kahkahalara boğuldu. O kadar ki peçeteye gözlerini silmesi gerekti.

Telefonumdan bir bildirim sesi daha yükseldi.

Jess: Bugün sekiz kilometre koştuğumu ve formumdan hiçbir şey kaybetmediğimi bildirmek isterim. Ne zaman yarışmak isterseniz hazırım.

Maddox: Yeri ve zamanı söyle.

Banks: Ben de varım. En becerikli kardeşin kim olduğunu unutuyorsunuz sanırım.

Moss: *iç geçiren emoji*

“Abilerim akıllarını peynir ekmekle yemiş,” dedim. “Bir saniye.”

“Keyfine bak.”

Ben: Zamanı tutmak ister misin, Moss?

Maddox: Kesin hile yapar.

Moss: Pardon?

Maddox: Zoruna mı gitti?

Paige: *eliyle yüzünü kapatan emoji* İşiniz gücünüz yok mu sizin?

Moss: Öğle arasındayım.

Ben: Ben de.

Jess: Ben de.

Maddox: Bir müşteriyi bekliyorum.

Paige: Ne güzel.

Gloria’ya döndüm. “Koşu yarışlarında süre tutmanın en adil yolu nedir? Kimsenin hile yapamayacağı bir şey bulmam lazım.”

“Hımm...” Gözlerini kısıp sorumu düşündü. “Günbatımı Kıyıları’nın oradaki otoyola çıkabilirsiniz. Arabaların geçiş sürelerini tutan şu tabelalardan var. Çok hızlı koşarsan senin süreni de tutar herhalde, değil mi?”

Bir şaşkınlık nidası attım. “Sen bir dâhisin.”

Ben: Yarın akşam. Saat sekizde. Günbatımı Kıyıları’na giden otoyolun oradaki tabelalarda.

Moss: O nereden çıktı?

Ben: Yarışacağız. Tabela da süreyi tutacak. Kimse hile yapamaz.

Jess: Hoşuma gitti.

Maddox: Ben varım.

Moss: Pekâlâ. Yapalım.

Ben: Hepinize nal toplatacağım.

Paige: Biri videonuzu çeksin. Yalvarırım.

Ben: Herhalde çekeceğiz. Zaferimin unutulup gitmesine izin verir miyim hiç?

Jess: *göz deviren emoji*

“Ev arkadaşını ne yapacaksın şimdi?” diye sordu Gloria.

Başımı kaldırdığımda yemeklerimizin çoktan geldiğini fark ettim. *Ne ara getirdiler?*

Konunun tekrar açılmasıyla midem kasılırken telefonumu bıraktım. “Nasıl yani?”

“Dananın kuyruğu eninde sonunda kopacak. Planın ne?”

Omuzlarımı silkerek ağzıma bir patates kızartması attım. “Bilmem. Dün gece neredeyse üzerine atlayacaktım ama hayatımda ilk kez yetişkin gibi davrandım. Peki bundan ne öğrendim, biliyor musun Gloria? Yetişkin olmaktan nefret ettiğimi. Bütün gün pişmanlıktan kıvrandım.”

Gloria güldü. “Dertlenme. Sen akıllı ve kibar bir adamsın. Ama seni kaparsa –ki kapmalı– haftalık randevularımızdan vazgeçmeyeceğimi ona açıkça söyle. O yokken ben vardım.”

“Kimse beni senden uzak tutamaz, bebeğim.”

Bana göz kırptı. “Ha şöyle.”

Yemeklerimizi yemeye başladık. Gloria yanımıza oturan be-bekli kadınla sohbete daldı. Ben de pencereden dışarı bakıp eve döndüğümde beni neyin beklediğini düşündüm.

Dönmemeye daha kaç saat var. Yapılacak bir yığın işim var.

Yine de Gloria haklıydı. Bir plana ihtiyacım vardı çünkü Sa-ra'yla aramızdaki bu şeyin hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu.

Peki bununla, onunla nasıl başa çıkacaktım?

Hımm...

On Beş

BANKS

“Sakin ol. Sadece soğukkanlılığını koru ve kararından ödün verme,” dedim evime bakarak. “Koca adamsın, Banks. Dizginler senin elinde.”

Nefesimi tutarak sözlerimin kafama dank etmesini bekledim. *Ağzımdan çıkanlara inanmayı.* Çok geçmeden ciğerlerim acımaya başladı.

“Kahretsin. Dizginler benim elimde falan değil,” dedim kapıyı açıp kamyonetimden inerek.

“Sana âşık olmaktan korkuyor. Mesele sadece seksmiş gibi davranırsa duvarlarının arasında güvenle yaşamaya devam edebileceğini düşünüyor.”

Verandaya çıktım. Evimin kapısını açarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Normalde işten eve heyecanla dönmezdim. Bir kadına nasıl yaklaşacağım konusunda tereddüde de düşmezdim. Bu yepyeni deneyimlerle dolu bir gün olmuştu.

İçeri adım atar atmaz duraksadım.

Yastıklar kanepenin üzerindeydi. Televizyonun yanında, yerde duran içi araba parçalarıyla dolu kutu görünürde yoktu. Üst üste istiflendiğine inanmak istediğim ama gerçekte etrafa dağılan dergi yığını, sehpanın üzerinde üç düzgün kule şeklinde duruyordu.

Ne bu böyle?

Evime hırsız mı girdi? Tersine mi soyuldum? İçeri girip eşyalarımı çaldı ve işlerine yarayacak güzel şeylerim olduğu için teşekkür mahiyetinde etrafı mı topladı?

Bana doğru gelen kırmızı bir bulanıklık dikkatimi çektiğinde koridora döndüm.

Aman Tanrım.

Sara üzerinde kıpkırmızı bir elbiseyle yanıma geliyordu. Yırtmacı uyluğunun yarısına kadar uzanıyordu ve derin göğüs dekoltesi gözlerime bayram ettiriyordu.

Tam bir orta sayfa güzeli.

“Selam,” dedi gülümseyip saçını omzunun arkasına iterek. “Kapının açıldığını duyduğuma emindim.”

Nereden başlasam bilemiyordum. *Eh, aslında bal gibi biliyorum ama kendimi tutacağım.*

“Siktir,” dedim. Beş karış açılmış ağzımı kapamak için bütün gücümü ve irademi kullanmam gerekti. “Ne yapıyorsun?”

Ortadan kaldırdığı araba parçalarına laf etmeliydim. Bu gözüme son derece mantıklı ve güvenli bir konu gibi görünüyordu. Fakat ne yazık ki ağzımdan çıkan bu değildi.

Sara üzerine bir bakış atıp ellerini karnında gezdirdi. “Gala-ya hazırlanıyorum.”

“*Bunu mu giyeceksin?*”

“Belki.” Başımı tekrar kaldırdığında gözlerinde bir tereddüt vardı. “Annen nezaket göstererek kendi dolabından getirdi. Çok tatlı bir kadın.”

“Evet. Öyledir. *Bunu mu giyeceksin?*” diye tekrarladım.

Sara’nın kaşları çatıldı. “Diğer alternatifi de görmek ister misin?”

Ne demek istediğimi anlamıyordu. *Yoksa ben mi anlamıyordum?* Hiçbir fikrim yoktu.

“Dekoltesi biraz abartılı sanki.” Göğsüne bir bakış attı. “Ne dersin?”

“Sara,” dedim kafamı güç bela toplayarak. “*Mükemmel görünüyorsun.*”

Bir an öylece kalakaldı. Ardından bakışları benimkileri buldu ve elini beline koydu. Gözlerindeki savunmasızlığın yerini ihtiyata bırakmasını izledim.

“Yine gömlek meselesine mi döndük?” diye sordu konuşmayı daha rahat yönlendirebileceği bir konuya atlayarak. “Bundan bal gibi hoşlanmana rağmen ikimize de işkence mi edeceksin?”

Ne yaptığının farkındayım, Sara. Dudaklarımın uçları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

Parmağını üzerime doğrulttu. “Ufak bir sırtıyla paçayı kurtaramazsın. Bir cevap istiyorum.”

“Eh, bununla yetineceksin.”

Dört dönen zihnim ve zonklayan bedenimle mutfığa yöneldim.

Sara peşimden geldi. Elbisenin etekleri attığı her adımla yerleri süpürüyordu. “Yavaş yürü. Kadınlar elbise giydiğinde özgürce hareket edemez.”

“Peşimden gelme o zaman.”

“Sen de götlük yapma o zaman.”

Dolaptan bir bardak çıkardım –*Bu kadar temiz bardağım var mıydı?*– ve içine biraz buz koydum. Ardından da üzerini suyla tamamladım.

Pekâlâ, Banksy. Aklını başına topla.

Gloria’nın bahsettiği an gelip çatmıştı. Yüzleşmek zorundaydık. Sara bu konuşmayı yapmayı kafasına koymuştu ve ondan sonsuza dek kaçamazdım.

Yine de ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Sana seksten çok daha fazlasını sunabilirim.

Bu kafamın içinde bile kulağa aptalca geliyordu. *Kimim ben? Jess mi?*

Tezgâha yaslanıp iç geçirdim. “Sabahtan beri evin dokunmadığın bir köşesi kaldı mı?”

Sara sırtıttı. Gözleri muzip pırıltılarla doluydu. “Evet. Tek bir şey kaldı. Ne olduğunu öğrenmek ister misin?”

“Pek sayılmaz.”

“Sandığımdan çok daha sıkıcı çıktın.”

“Bunu söyleyen ilk insansın.”

Bana sert bir bakış attı. Çok tatlı görünüyordu.

“Galaya kiminle gidiyorsun?” dedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Daha kesinleşmedi.”

“Birini davet ettin mi?”

Sara yutkundu. Az önceki özgüveninin yerinde yeller esiyordu.

Ne yapmam gerektiğine karar veremiyordum. Üzerine gitmeli miydim yoksa onu kendi hâline mi bırakmalıyım? Fakat Paige’in sözleri zihnimde yankılandığında cevabı şıp diye buldum.

Kendin ol. Bu hayattan bir şey öğrendiysem o da kimseye aldırmadan kendin olduğunda seni bulması gereken her şeyi kendine çektiğindir. İşe yarıyor. İnan bana.

“Neden beni davet etmedin?” diye sordum gözlerinin içine bakarak.

“Ailen, sen ve Maddox zaten benim için bir sürü şey yaptınız. Listeye bir de annen eklendi. Kanınızı kurutan kız olarak anılmak istemiyorum.”

Sırtıttım. “Bunun için biraz geç kaldın.”

Koluma vurduğunda yıldırım çarpmışa döndüm. İçimi dolduran sıcaklık doğruca aletime hücum etti.

Sanki aynı şeyi o da hissetmişti. Gözleri parıldadı. Dudakları aralandı ve keskin bir nefes aldı.

Ona doğru bir adım attığımda sırtıtarak geriledi. Ona aynı şekilde karşılık verip bir adım daha yaklaştım. Sara çenesini kaldırıp tekrar kaçtı.

“Benimle galaya gelmek ister misin?” diye sordu flörtöz bir sesle.

“Bütün gece bu elbiseyle kollarımda mı olacaksın? Ölmem herhalde.”

Sırıttı. “Sahte nişanlım olman gerekecek. Farkındasın, değil mi?”

“Yemin etmem gerekecek mi?”

Sırtı duvara yaslandığında gözleri hafifçe açıldı. “Belki birkaç tane.”

Ellerimi iki yanına yaslayıp onu duvarla arama hapsettim. “Mesela?”

“Elimi tutacağına yemin etmen gerekebilir.”

İki yanındaki kollarımı indirip ellerini avuçlarımdan arasma aldım. Ardından onları başının üzerine kaldırıp duvara mihladım.

Sara’nın göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Mavi gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Başka?” diye sordum.

Çenesini kaldırdı. “Beni öpmen de gerekebilir.”

Yüzümü onunkine eğerken vücudumdaki her bir kas gerildi. Damarlarımda son sürat akan kanım kulaklarımda uğulduyordu.

Dudaklarım onunkileri bulduğunda Sara gevşedi. Onu nazikçe öpmeye başladım. Öpüşmemize tutku katmaya çalışınca geri çekilip onu yavaşlamaya zorladım.

Dudakları yumuşacık, ağzı sıcak ve ıslaktı. Dilimi dudaklarının arasından kaydırıp onunkine doladım. Sara ağzımın içine inledi ve benimki gibi temas isteyen bedeni yay gibi gerildi.

Bunu yapacaksak benim istediğim şekilde yapacaktık. Benimse işleri aceleye getirmeye hiç niyetim yoktu.

Geri çekilirken ellerini bıraktım ve alnımı onunkine yasladım. Birlikte derin nefesler alıp darmadağın olmuş kafalarımızı toplamaya çalıştık.

“İş görür,” dedi Sara kıkırdayarak.

Doğrulup ondan uzaklaştım. Vücudum arzu ve enerjiyle uğulduyor, beklentiyle dolup taşıyordu. *Umarım boşuna değildir.*

Sara’nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Devam etmeye can atıyordu. Ama dediğim gibi, acele etmeye hiç niyetim yoktu.

“Bunu istediğinden emin misin?” diye sordum.

“Hem de nasıl.”

“Ya birimiz diğerine âşık olursa?” diye sordum. “O zaman ne yapacağız?”

Aramızdaki mesafeyi tekrar kapadım. Üzerindeki elbiseyi çıkarıp atmak için yanıp tutuşuyordum. Fakat bir şekilde içimde kalmış bir irade kırıntısı bulmayı başarıp ona dört elle sarıldım.

Sara sırıttı. “Sana âşık olmayacağım, Banks.”

Ona gülümseyerek karşılık verdim. “*Kendimi kastediyordum.*”

Derin bir nefes aldı ve omuzları gerildi.

“İşimiz bittiğinde seni istemeye devam edeceğim için özür dilemiyorum,” dedim.

“Bunu bilemezsin.”

“Bundan adım gibi eminim.”

Yanakları al al oldu. “Orgazmın güzel yanı da bu, Banks. İçindeki bütün arzuyu söküp alıyor, hayatına kaldığın yerden devam ediyorsun.”

“Bu benim için o kadar kolay değil, Sara. Söz konusu sensen değil.”

“B-ben... ne demek istediğini anlamıyorum.”

Sırıttım. “Biliyor musun, ben de kendimi anlamıyorum. Ağzımdan çıkanlara ben bile inanamıyorum. İnan bana, bu alışık olduğum bir şey değil. Düşünmeden saçma sapan şeyler söylemek benden sorulur.”

Sara güldü. Duvarları yavaş yavaş ufalanıyordu.

“Bilmiyorum. Sende adını koyamadığım bir şey var,” dedim. “Bunun hiçbir anlamı yok elbette. Beni değil de aletimi istediğin gün gibi ortada.”

Kıkırdadığında çıkan ses kalbimi ısıttı.

Bakışları yüzümde gezindi. Bana karşı kullanabileceği, dört elle sarılabileceği bir şey arıyordu. Bu işten sıyrılmak için kullanabileceği bir çatlak. Ona bu fırsatı vermeyecektim.

Düşünmesine izin vermek için bir adım geriledim.

“Aramızdaki her şey bundan ibaret olsun istemiyorum. Bu daha büyük bir şeyin parçası olsun istiyorum,” dedim.

Dudakları bir sırtıyla kıvrıldı. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Bir şey yapmanı istemiyorum. Seni hiçbir şeye zorlamıyorum. Sahte nişanlın olacağım ama hepsi bu.”

Güldü.

“Yarın uyandığımızda senden çok ama çok hoşlanacağımı bilmeni istiyorum. Halihazırda hoşlandığımdan daha fazla.”

Parmaklarını yanaklarımdaki kirli sakalın üzerinde gezdirdi.

Neden bir cevap vermiyor? Neden sessiz kalıyor? Bunu bir şaka sanıp bana gülüyor mu?

“Yanlış anlama. Senden canımı yakacak kadar çok hoşlanıyorum.” Beni ne hâle getirdiğini hissetmesi için kalçalarımı onun kilere bastırdım. “Gerçekten canımı yakacak kadar.”

Sara’nın bakışları benimkilere kenetlendi. “Neyse ki acını dindirmenin bir yolunu biliyorum.”

Tanrım.

Ellerini kot pantolonumun düğmesine götürdü.

İstediğim şey bu muydu gerçekten? Ona âşık olabileceğimi bildiğimden bundan bilhassa kaçınmaya çalışmıyor muydum?

İçim içime sığmıyordu. Beklentiden her an patlayacakmış gibiydim. Beni mahvediyor. Aletime sürtünen parmakları bile aklımı kaçırmama yetiyordu. Aradan çok uzun zaman geçti. Elbisenin ipeksi kumaşının açıkta bıraktığı memelerini görmek

beni kontrolümü kaybetmeye bir adım daha yaklaştırdı. Çok ateşli.

Sikerler. Sonuçta ben de insanım.

“Kapıları kilitlemem gerek,” dedim inleyerek. Bir saniye daha oyalanmaya takatim yoktu.

Sara’nın parmakları duraksadı. Parmak eklemleri aletime değiyordu. “Neden?”

“Çünkü abilerimi o kadar çok iş üstünde bastım ki karmamı aynısını yaşayarak ödeyeceğim. Dünyanın düzeni böyle. Nedenini sorma.”

“Eh, elini çabuk tut o zaman.”

Gülümsedim. “Ben ön kapıyı halledeyim sen de arkayı.”

Sara arkasını dönüp koridora koşturdu. “Kaldır kışını, Dis-ko Topu.”

Bir kahkaha patlattım ve aptal aptal sırtarak ön kapıya doğru ilerledim.

Düzenleme

Ny.ozlem

On Altı

SARA

“Yarın uyandığımızda senden çok ama çok hoşlanacağımı bilmeni istiyorum. Halihazırda hoşlandığımdan daha fazla.”

Kilit bir çıt sesiyle yuvasına oturdu.

İçim alev alev yanıyor, zihnim karmaşık düşünceler ve duygulardan oluşan bir fırtına gibi çalkalanıyordu. *Sevdiğim tek duygu bu işte.*

Yerleri süpürmesin diye Damaris’in elbisesinin eteklerini toplarken Banks’in sözleri kafamda yankılandı. Ne demek istediğini hâlâ anlayamıyordum.

“Aramızdaki her şey bundan ibaret olsun istemiyorum. Bu daha büyük bir şeyin parçası olsun istiyorum.”

Bakışlarındaki yoğunluk beni cinsel bir şey kastetmediğini, birbiriyle düşüp kalkan iki arkadaştan çok daha fazlası olmak istediğini düşünmeye itiyordu.

Midem beklentiyle kasılıyordu. Klimanın duvarların dibindeki ızgaralardan içeri üflediği serin havaya rağmen tenim terden sırılsıklam olmuştu.

Şimdi buna kafa patlatmanın sırası değil, Sara. Önce tadını çıkar.

Banks köşeyi döndü. Güldüğünde yanağındaki gamze ortaya çıktı.

Hem de ne biçim çıkaracağım.

Parmağıyla beni yanma çağırdı. “Gel buraya.”

Nedeni sözleri miydi, gözlerinde yanan ateş miydi yoksa dudaklarındaki çarpıcı gülümseme miydi bilmiyordum ama içimde bir şeyler koptu. Giderek hızlanan adımlarla yanına gi-

derken sırtışı genişledi. Nihayet karşısında durduğumda nefes nefese kalmıştım.

Yanına vardığım anda kalçalarımı kavradı. Beni kucağına almak için kaldırdığında daha önce defalarca kez provasını yaptığımız bir dansın ortasındaymışız gibi üzerine zıpladım. Bacaklarımı beline doladım. Elbisenin etekleri belime toplandı, ince askıları kolumdan aşağıya kaydılar. *O da üzerimden çıkarılmak istiyor.*

İçimdeki beklenti yerini heyecana bıraktı ve Banks dudaklarımına yapıştığında kıkırdadım. Ellerimi dağınık saçlarının arasından geçirip yüzünü avuçlarımdan arasına aldım. Kirli sakalı tenimi çiziyordu.

Tam oturma odasına döneceği sırada altdudağını ısırma ile inledi. Kıcımı daha sıkı kavrayıp beni kendine bastırdı.

“Duş alsam iyiydi,” dedi öpücüklerimizin arasından. Beni kucağından indirmeden kendini koltuğa attı. “Planlamada bir hata yaptım.”

Dizlerimi iki yanına yaslayıp kadınlığımı kasıklarına sürdüm. Sadece sertleşmiş aletin hissi ve kotun pürüzlü dokusuyla bile boşalabilirdim.

“Hiç iyi bir plan yaptığın oldu mu?” diye sordum gülerek.

Ben ona sürünmeye devam ederken belimi kavradı. “Oldu herhalde. Mobilyaların yerlerini değiştirme külfetinden kaçma planlarım şahanedir.”

“Hadi oradan.”

Elbisenin askılarını indirmeye koyulduğumda inleyerek kalçasını benimkilere bastırdı. Kıyafetin üst kısmı üzerimde kalsa da memelerim tamamen ortada sayılırdı.

Saçlarımı başımın üzerinde toplayıp bileğimdeki lastik tokayla bağlarken, “Ashley’nin yardımına ihtiyacı olduğunda hemen yanına koşun,” dedim.

Banks başını mindere yaslayıp için için yanan mavi gözleriyle bana baktı. “O farklıydı.”

Duraksadım. “Öyle mi?”

Bu kez o kalçamı üzerinde yuvarlamaya başladı. “İşe bir başkası da dahil olmuştu.”

“O bir başkasından nefret ettiğini sanıyordum.”

Sırıttığında içimdeki hâlâ erimemiş her şey küle döndü. *Bir insan nasıl hem bu kadar seksi hem de bu kadar tatlı olabilir?*

Banks ellerini köprücük kemiğime çıkarıp boynumun yanlarını kavradı. Başparmaklarını kulaklarımın hemen yanına bastırarak nasırlı parmaklarıyla başımın arkasını tuttu. Onu öpmek için dizlerimin üzerine kalktığımda sırtıttı.

Kaslı omuzlarını kavradım. Banks beni tatlı tatlı, hiç acelesi yokmuş gibi öpmeye koyuldu. Dilinin her darbesi, dudaklarının her hareketi kasıtlıydı sanki. Hareketleriyle bana bunun sonuçtan çok içinde bulunduğumuz anla, deneyimle, yaptığımız şey her neyse onunla ilgili olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Çünkü bu seks değildi. Bambaşka bir şeydi ve bundan nefret etmiyor olmam ödümü koparıyordu. *Hem de hiç nefret etmiyorum.*

Kollarımdan aşağıya kaydıracağı parmak uçları tüylerimi diken diken etti. Elbisenin eteğini kaldırıp ellerini içine kaydırды. Dilini altdudağımda gezdirip tekrar kıcımlı kavradığında nefesimi tuttum.

“Siktir,” diye homurdandı dudaklarıma. Geri çekilip telaşlı gözlerini benimkilere dikti. “Söylesene. Dün gece gömleğimin altına bir şey giymiş miydin yoksa böyle çıplak mıydın?” Kıcımlı tekrar sıktı.

Dudaklarım hınzır bir sırıtışla kıvrıldı. “Çok mu merak ettin?”

Banks kıkırdadı. “Cevabımı dün gece alıp almamakla doğru mu yaptım hata mı ettim karar veremiyorum.”

“İstediğin sonuca göre değişir,” dedim ellerimi saçlarının arasından geçirerek. “Söylediklerine bakılırsa istediğini aldın. Doğru olanı yaptın sanırım. En azından kendin için doğru olanı.”

Banks gözlerini devirdi. “Doğru şeyler neden hep böyle acı verici oluyor?”

Kıkırdayarak geri çekildim.

Banks ellerini bacaklarımın arasına kaydırды ve başparmaklarını açıklığımın iki yanına yasladı.

Oda birden dönmeye başladığında dengemi kaybetmemek için omuzlarına sıkıca tutundum. “Ne gibi?”

“Mesela sipariş ettiğin pizzanın erimiş, sıcacık peynirle gelmesi. Tam olması gerektiği gibidir ama bir ısırık almaya kalkarsan ağzını yakıp kavurur.”

Bir kahkaha patlatıp bacaklarımı biraz daha açtım. “Sabırlı olup soğumasını bekleyebilirsin.”

“Beklemek çok abartılıyor.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. “Bu gece sabır taşı gibisin ama.”

“Sabır erdemdir.”

“Sabır sinir bozucudur.”

Sırıttı. “Kadınlığın yüzüme bu kadar yakınken bu sabrı nereden buluyorum ben de bilmiyorum açıkçası.”

Siktir.

Bir parmağını hafifçe ıslak kıvrımlarımın arasına kaydırдыğını belli belirsiz fark ettim.

“Ah,” dedim keskin bir nefes alarak. Bacaklarımı öyle bir ayırdım ki kaslarım yandı. “Nihayet bir yere varıyoruz.”

Banks’in dudaklarında kışkırtıcı bir gülümseme belirdi. “Pekâlâ, sana bir sorum var. *Oraya* ne kadar hızlı varmak istiyorsun?”

“Hemen olursa çok mem- ah!” diye inledim, parmağını tamamen içime kaydırıp bir diğerini klitorisime yaslayınca. “Evet. Hemen.”

Banks kıkırdayarak şişmiş çıkıntının etrafında ağır ağır daireler çizmeye koyuldu. “Ben *en çok* neyi seviyorum biliyor musun?”

Gözlerim bedenimi usul usul ele geçiren zevk dalgalarının etkisiyle kapanırken, “Hı?” diye mırıldandım.

“Yüzünün giderek pembeleşmesini izlemeyi ve amının da aynı tonda olup olmadığını düşünmeyi,” diye yanıtladı.

Yüce Tanrım. “Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.”

Banks parmağını içimden çıkardı fakat memnuniyetsizliğini dile getirmeme fırsat vermeden elbisemin üst kısmını aşağıya çekti. Sert ve telaşlı hareketi karşısında dikişler çıtırdadı.

“Sakın yırtma,” diye bağırdım o bir mememi ağzına alırken. “Elbise annenin.”

Meme ucumu dişlerinin arasına alıp bana sırtıttı. “Endişelenme. Hiçbir şeyin tek parça hâlinde dönmesini beklemez. Güven bana. Geçen yıllar ona bunu öğretti.”

Attığım kahkaha yerini hızlıca keskin bir nefese bıraktı. “*Banks.*”

Ağzındaki meme ucuma diliyle darbeler indirirken diğerini parmaklarının arasında yuvarlamaya başladı. Bacaklarımdan aşağı damlayan zevk suları uyluklarımı yapış yapış ediyordu.

Bana. Daha. Doğru. Düzgün. Dokunmadı. Bile.

Bunu nasıl yapıyor?

Kafamdaki düşüncelerin hızına yetişemiyordum. Bu alışık olmadığım bir şeydi. Sakin ve... tatlıydı. Ne zamandır bu hâl-deydik emin değildim ama Banks kendini sadece *bana* zevk vermeye adanmış gibiydi.

Tuhaf ama bir o kadar da mükemmel.

Başımı geriye atıp memelerimi ona bastırdım. Banks gide-
rek daha sert ve hızlı hareketlerle meme ucumu yalamaya, ısır-
maya devam ediyor, bir yandan da biraz rahatlamak için can
atıyormuş gibi kalçasını vücuduma bastırıyordu.

Geri çekilip eteklerimi topladı. Gözleri alev alev yanıyordu.

Yüzünde edepsiz bir sırıtışla kıpırdanıp kanepeye uzandı.
Kaşlarım çatıldı. Bir an için ne yaptığına anlam veremedim.

Beni kendine, yüzüne doğru çektiğinde dudaklarımdan bir
şaşkınlık nidası döküldü. Hâlâ üzerinde olduğumdan bedenimi
kucağından *başının üzerine* ilerletmem pek zor olmadı.

Banks girişimi ağzına hizaladı. *Aman. Tanrım.*

Ona –*Yoksa kendime mi?*– bir iyilik yapmaya karar verip
kalçamda tuttuğu eteğimi kavradım. Banks sırttı.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nabzımı kadınlığımda his-
sedebiliyordum. Banks beni yüzüne çektiğinde ona karşı koy-
madım.

Gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan parmağını
yavaşça ıslak kıvrımlarımda gezdirdi. Sırılsıklamdım. Onun
için hazırdım.

“İstediğin her şeyi yapmam tek sözüne bakar,” dedi boğuk
bir sesle. “Sana verilenle yetinmek zorunda değilsin. Bunu bili-
yorsun, değil mi?”

Sözlerini duyunca göğsüm, midem, *kalbim* sıkıştı.

İçinde bulunduğumuz âna dair her şey nefesimi kesti.
Banks’in gözlerindeki tatlı, savunmasız bakış. Sözlerinin altın-
da yatan sert, içten tını. Usul usul içime girip çıkan parmak-
larının hissi. *Üstelik tüm bunların ağzıyla kadınlığım arasında*
yalnızca birkaç santim varken olması.

Bu adam hiç beklediğim gibi biri çıkmamıştı. Her yönüyle
hayal edip edebileceğimin ötesindeydi.

Açıkçası bu da biraz korkutucuydu.

“Bir adam sana dokunma lütfuna erişebildiği için ne kadar şanslı olduğunun farkında değilse sana elini bile sürmesine izin verme,” dedi parmağını büküp içimden çıkarırken. “Ama ben hepsinin farkındayım. Bana izin ver.”

Güldüm. Göğsüm öyle sıkışmıştı ki nefes almak bile canımı yakıyordu.

“Gerçi sen de az şanslı değilsin,” dedi göz kırparak.

Bilmez miyim... Off.

Dili klitorisimi bulduğunda vücudum pelteye döndü. Dilini zonklayan çıkıntının etrafında gezdirip ağzına aldı.

“Banks!”

Yoğun zevk beni gerçeklikten koparırken oda kaybolup gitti.

Diliyle tekrar klitorisimi dürtüp, “Hoşuna gitti mi?” diye sordu.

“Evet,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından.

Önce bir sonra ikinci parmağını içime kaydırarak başta yavaşça, ardından hızlı bir hareketlerle beni becermeye başladı. Dokunuşları hem nazik hem de sert ve acımasızdı. Kalçalarımı eline itip boştaki elimle başını bacaklarımın arasına bastırdım. Onu devam etmeye teşvik ettim. *Daha fazlası için yalvardım.*

Banks bu işi biliyordu.

Bir tempo tutturmaya çalışmadan içimdeki arzuyu körüklemeye devam etti. Beni delirtiyor, orgazmın kıyısında, darma-duman olmaya hazır vaziyette tutuyordu. Ağzı kadınlığımı bir saniye bile terk etmemişti. İçeriye dolduran ağız ve öpücük sesleri bile beni boşaltmaya yeterdi.

Terli avucumun içindeki elbiseyi sıktım. Bacaklarım kasıldı. Kadınlığım öyle şiddetli zonkluyordu ki yüzümü buruşturdum.

Ona bir bakış attığımda pürdikkat beni izlediğini gördüm. Gözlerindeki saf şehvet beni inletti.

“Çok,” deyip klitorisime bir öpücük kondurdu. “Güzelsin.” Bir öpücük daha.

Kendimi tutma umuduyla gözlerimi yumdum ama nafileydi.

Eğip büküğü parmakları en derinlerime ulaşıyor, vücudu-mu ona fiziksel tepki vermeye zorlayan her noktaya sürtünü-yordu. Aynı anda bir sürü şey hissetmekten başım dönüyordu. Hiçbirine odaklanamıyordum.

Banks nihayet parmaklarını sertçe içime itip dişlerini hassas çıkıntıma sürttü. *Siktir.*

Başım bir haykırıyla geriye düştü. Bütün bedenimi ele geçi-ren orgazmın şiddeti karşısında gözlerim kapandı.

Bacaklarım, bütün vücudum titredi. Banks'in yüzünün ba-caklarımın arasında olduğunu her hatırlayışım da her bir zer-rem yepyeni bir zevk dalgasının esiri oldu.

"Dayanamıyorum," dedim eteğimi bırakarak. Kumaş üzeri-ne kapandı. Kanepenin kolçağını kavrayıp inleyerek geri çekil-meye çalıştım. "*Lütfen. Daha fazla dayanamayacağım.*"

Banks parmaklarını içimden çıkarıp elbisenin eteğini üze-rinden çekti.

Zevk sularım la sıırıslıkla olmuş suratı parıldıyordu. Şişmiş dudakları hayatının en muhteşem orgazmını yaşayan oymuş gibi tatmin olmuş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Aklım başıma gelirken memnuniyetle gülümsedim ve geri-ye kayarak tekrar kucağına oturdum.

"İnsan karşındakine yaptıklarının hoşuna gidip gitmediğini sormalı. Doğru olan budur. Asla varsayım da bulunmamalı." Sı-ırttı. "Ama seni mest ettiğime oldukça eminim."

Göğsüm bir kıkırtıyla sarsıldı. "İyi ki abilerin bu hâlini asla görmeyecek."

Tek kaşı havalandı. "Neden?"

"Suratın... Disko Topu lakabın yepyeni bir anlam kazandı."

Banks gülerek doğruldu. Üzerinden kalktım ama bu ayrılık sadece birkaç saniye sürdü. Banks oturur vaziyete geçer geçmez beni tekrar kucağına alıp ayağa kalktı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum. Üzerime ansızın bir ağırlık çökmüştü.

“Benim duşa, senin de temizlenmeye ihtiyacın var.”

Koridora yöneldik.

“Ama iyiliğinin karşılığını ödemem gerek,” dedim gülümseyerek.

Banks kapı eşiğinde duraksayıp sırtıtlı. “Endişelenme. Ödeyeceksin.”

Beni etkileyen ettiği sözler değildi. Sırtışı bile değildi. Bunları söyleme, herhangi bir şeyi yapma şekliydi. Sesindeki muzipliğin ardında başka şeyler de saklıydı. Özgüven. Dürüstlük. Çekiciliğin ve eğlencenin bir karışımı.

Tipik Banks. Her hareketiyle, her sözüyle insana göründüğünden çok daha fazlası olduğunu kanıtlıyordu.

Pes edip çekincelerimi bir kenara bırakarak, “Sabırsızlanıyorum,” dedim.

Banks göz kırptı ve beni küvete taşıdı.

On Yedi

BANKS

Elimdeki havluyu açarak, “Buyurun, leydim,” dedim.

Sara gülerek kollarımın arasına girince havluyu etrafına sardım. Hayatım boyunca unutamayacağım kırmızı elbise, kapının yanındaki askıda duruyordu. İş kıyafetlerimse banyonun dört bir yana saçılmış, botlarım kot pantolonumun paçalarına sıkışmıştı. İçinde bir saat geçirdiğimiz küvetten sıçrayan sular fayans zeminde ufak birikintiler oluşturmuştu.

Dolaptan bir havlu daha çıkarıp Sara’nın saçlarına sardım. Elimden geleni yaptığım hâlde bir haltı beceremediğimi görünce kıkırdadı.

“Eh,” dedim bir adım geri çekilerek. “Biraz Rahibe Teresa’ya benzedin ama hiç değilse yerleri sırlıslam etmeyeceksin.”

Sara sırıttı. “Çabana sağlık.”

Gözlerimi kıstım.

“Gösterdiğin *bütün* çabaya,” diye düzeltti göz kırparak. “Etkilendiğimi itiraf etmem gerek, Disko Topu.”

İnledim. “Sen de başlama.”

Karnıma dirsek attı. Onu etkilemeye devam etmek için son saniye karın kaslarımı sıktım. “Ama ben simleri kastetmiyorum.”

“Beni ne zaman istersen parlatabilirsin.”

Kıkırdayarak peşimden koridora çıktı. Yatak odama yaklaştığımda arkamdan gelmediğini fark ettim. Kapı eşiğinde duraksayıp omzumun üzerinden ona bir bakış attığımda midem kasıldı.

Sara altdudağını dişliyordu. Gözleri tereddüt doluydu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum cevabı gayet iyi bilmeme rağmen.

“Seks istiyorum ama bunun beraberinde getirdiği dertlerle uğraşmak istemiyorum. Onlara katlanacak gücüm yok.”

“Gel hadi,” dedim içeriye girerek.

“Sonra görüşürüz.”

Köşeden başımı uzattım. Sara hâlâ olduğu yerde dikiliyordu ve bu bana aslında onun da içeri gelmek istediğini söylüyordu. Yalnızca gergindi.

“Evet, üç saniye içinde. Buraya geldiğinde.”

Şifoniyerimi karıştırıp temiz bir şort çıkardım.

“Pijamalarım öteki odada,” dedi. “Üzerime bir şeyler giymem gerek.”

Üst üste istiflenmiş tişörtlerden –Pippa’yla ayrı oldukları sırada Jess’ten aldıklarından biri olmasını umursamadan– birini çıkarıp koridora çıktım. Katlı kumaşı Sara’ya attım.

Sara tişörtü yakalayıp sanki bir bombaymış gibi ellerinde tuttu. “Ne bu?”

“Tişört.”

“Ne için?”

Gözlerimi devirdim. “Uyurken giymen için.”

Gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Neyse ki başının üzerindeki havlu gevşeyip düştü de yüzünü dudaklarındaki sırıtışı silmesine yetecek kadar gizledi.

Kendin ol. Bu hayattan bir şey öğrendiysem o da kimseye aldırmadan kendin olduğunda seni bulması gereken her şeyi kendine çektiğindir. İşe yarıyor. İnan bana.

Peki... Normal şartlarda ne yapardım?

İç geçirdim. Sorun şuydu ki *normalde ne yapardım bilmiyordum*. Bir kız arkadaşım olmasının üzerinden... uzun zaman geçmişti. Arada bir kadınlarla düşüp kalkar, biraz eğlenirdim

ama üzerlerine giymeleri için onlara bir tişört bulmak... Bunu hiç yapmış mıydım?

Fakat karşımdaki kişi Sara'ydı. Rahat etmesini *istiyordum*. Mutlu olmasını. Yani...

"Dışarıdan bir şeyler söyleyeceğiz," dedim. "Jess'in evine gizlice girmek istemiyorsan tabii. Garajındaki dondurucuda hep pizza olur. Pepperoniliyi geçen hafta sonu yürütmüştüm, yani markete gitmediyse sosisli ve mantarlıyla idare etmek zorundayız."

Sara güldü. "Sürekli dışarıdan söyleyemeyiz."

"Nedenmiş o?"

"Çok masraflı. Meteliğe kurşun attığımı biliyorsun. Bu yüzden yanında kalıyorum ya."

Sırıttım. "Öyle mi? Ben de maharetli ağzım için buradasın sanıyordum."

Başını iki yana sallasa da keyfinin yerinde olduğunu görebiliyordum.

"Her neyse, yine Shade House'tan hamburger mi yesek?" dedim.

İç geçirdi. "Sen ısmarlayacaksın."

"Herhalde."

Havlumu yere atıp şortumu giydim. Kumaşı kalçalarım geçirene kadar Sara'nın gözleri benimkilere kenetlendi. Kafası meşguldü. Muhtemelen hoşuma gitmeyecek bir şeyle. Bunu anlayabiliyordum. Buna fazlasıyla aşinaydım.

"İşleri karmaşıklaştırmayı hiç istemiyorum, Banks."

"Güzel. İyi ki karmaşık bir adam değilim."

Sara dudaklarını birbirine bastırdı. "İşim bittiğinde erkeklerle kalmam."

"Harika. Ben de kadınlardan benimle kalmalarını istemem."

Gözlerinde minik bir ışık belirdi. *Ne tatlı*.

Mutfağa doğru ilerlemeye koyuldum ve yanından geçerken duraksayıp alnına bir öpücük kondurdum. “İçecek bir şeyler ister misin?”

Sara yenilgiyle iç geçirdi. Ah...

“Telefonumu alayım da sipariş verelim,” diye seslendim omzumun üzerinden. “Döndüğümde tişörtümü giyip yatağıma girmiş ol.”

“Ya sözünü dinlemezsem?”

Oyalanmadan ona cevap verdim. “Sözümü dinlemezsen seni zorla yatağıma götürürüm. İkimizi de yorma ve dediğimi yap.”

Sara sırf yiğitliğe bok sürdürmemek adına ofladı. Ne var ki yeri döven ayak seslerinin giderek azalması bana odama gittiğini söylüyordu.

Bir nefes verip telefonumu aldım. Ardından iki bardak su ve pazar günü annemden ödünç aldığım bir kutu kurabiyeyle odaya döndüm.

İçimdeki tuhaf kıpırtıyı başarıyla sakladığımı, dışarıya kendimden emin bir hava yaydığımı umdum. Normalde bu kadar otoriter biri değildim. *Hayatını yaşa ve başkalarının da kendi hayatlarını yaşamasına müsaade et.* Fakat net konuşmaz ve Sara’yı çok rahat bırakırsam kendi bildiğini okumaya devam edeceğini, aramızda daha derin bir ilişki kurma ihtimalinden arkasına bakmadan kaçacağını biliyordum. Ya da... herhangi bir ilişki kurma ihtimalinden mi demeliydim?

Kaçmak.

İstediği gerçekten buysa elbette ona engel olmazdım. Ona yardım bile ederdim. Fakat durumun böyle olduğunu düşünmüyordum.

Bana kalırsa istenmek hoşuna gidiyordu.

“Al bakalım,” dedim kurabiye kutusunu yatağa atarak. “Yemeğimiz gelene kadar altlık yap.”

Onu yatağımın ortasında, yorganımın altında yatarken görmenin kalbimi nasıl yerinden çıkacakmış gibi attırdığını görmezden gelmeye, karşımdaki manzaraya hayran hayran bakmamaya çalıştım. Sularımızı komodinin üzerine bırakıp yanına, yorganın üzerine uzandım.

Sara bana bir kurabiye uzattı. “Yatağında yatmak çok tuhaf.”
“Neden?”

“Bilmem.”

Uzattığı kurabiyeyi aldım. “Eh, artık sahte nişanlınım. Bunlara alışsan iyi edersin.”

Yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. Bu hâline bayılıyordum.

Kurabiyesinin ucunu tırtıklayarak, “Benimle oraya gelmeyi gerçekten istiyor musun?” diye sordu.

“Evet. Özellikle de o elbiseyi giyeceksen.”

Kıkırdadı. “Ya diğer elbisemi giyeceğim ya da onu temizlemeye vereceğim. Gerçi iki türlü de kuru temizlemeciye gitmem gerek.”

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii. Sanırım yani. Cevap vereceğime söz veremem ama sorunu sorabilirsin.”

Gayet makul. Yastıklara yaslandım. “O dallamanın sözleri seni neden bu kadar rahatsız etti?”

“Nasıl yani?”

Omuzlarımı silktim. “Ne bileyim. Geçen gün Maddox’a bir köpek sahiplenmeyi düşündüğümü söylediğimde bana kendime bile zar zor baktığımı söylemişti.”

Sara güldü.

“Haklı olsa da sözlerinin beni incitmeyeceğini bildiği için böyle söyledi. Bunu biliyordu çünkü beni iyi tanıyor.”

“Peki...”

Bir nefes verdim. “Demem o ki neden onun ‘evlenilecek kadın’ olmadığını söylemesi seni bu kadar sinirlendirdi?”

“Ne önemi var?”

“Çünkü seni anlamak istiyorum ve bu iyi bir başlangıç gibi görünüyor.”

Nefesimi tuttum. Kalkıp gideceğinden ya da bana siktirip gitmemi söyleyeceğinden emindim. Fakat Sara ikisini de yapmayarak beni şaşırttı.

Kurabiyesinden küçük bir ısırık alıp bakışlarını odanın öteki ucuna dikti.

“İstemiyorsan bana cevap vermek zorunda değilsin,” dedim. “Merak ettim sadece.”

“Ben neyi merak ediyorum biliyor musun?”

“Neyi?”

Başını bana doğru çevirdi. “Bunu neden hiç düşünmediğimi. O lafı ettiğinde kan beynime sıçradı ama nedenine hiç kafa yormadım.”

Cevabını tatmin edici bulmamıştım ve üzerine gitmek istiyordum ama kafasını toplayabilmesi için onu rahat bırakmaya karar verdim. Sık sık başvurduğum, istediğimi alana kadar insanların yakasına yapışma taktiğim şu an bir işime yaramayacaktı. Ne tuhaftır ki ben de işe yaramasını istemiyordum.

Sara nihayet derin bir nefes verdi. “Öncelikle bunun nedeni edebileceği en alçakça lafı etmiş olmasıydı sanırım.”

“Katılıyorum.”

“Bir de...” Kaşları çatıldı. “Sanırım hakkımda hiçbir şey bilmemesine rağmen bam telime dokunabilmesiydi. Beni korkuttu. Bunu bilerek mi yaptı yoksa şansı mı yaver gitti bilmiyorum.”

Yapayalnız görünüyordu. *Benden gerçekten uzaklaşıyor mu? Bilerek mi yapıyor yoksa bu artık bir tür alışkanlık hâline mi gelmiş?*

Elimi onunkinin yanına koyup serçeparmağımla onunkini dürttüm. Sara da kendininkini uzattığında serçeparmaklarımızı birbirine doladım. *Böylesi daha iyi.*

“Neden korkuyorsun?” Şansımı zorladığının farkındaydım ama ya şimdi ya da hiçti.

Uzun, derin bir nefes aldı. “Haklı olabileceğinden.”

“Nasıl yani?”

Hüzünlü bir tebessümle bana baktı. “Bunu tam olarak nasıl anlatabilirim bilmiyorum.”

“Ağzını açacaksın ve sözcüklerin öylece dilinden dökülmesine izin vereceksin. Benim hep yaptığım şey. Bazen işe yarar bazen yaramaz.” Ona göz kırptım. “Ama etraflıca düşünmeden bir düzine civciv almaya kalkmanı hiç tavsiye etmem.”

Sara’nın dudaklarından kaçan kahkaha kısa ve alçak sesli olsa da hiç yoktan iyiydi.

Bir nefes verdi. “Her konuda bir fikri olan biri için pek çok konuda kararsızım.”

“Ne gibi mesela?”

“Mesela... Tanrım, bunları birine anlattığıma inanamıyorum,” diye mırıldandı.

Serçeparmağını okşadım. Sara sanki bundan güç buluyormuş gibi ellerimize baktı.

“İnsanlarla nasıl bağ kuracağımı bilmiyorum,” dedi usulca. “Annemle bağ kurup kuramadığımdan bile emin olamıyorum ve bu düşünce beni her gün delirtiyor. Ona dair hiçbir şey hatırlamıyorum. İnsanlar toplandıklarında annelerine dair en sevdikleri hikâyeyi anlatırken ben söyleyecek tek kelime bulamıyorum.”

Ah, Sara. Onu kollarımın arasına alıp öpmek istiyordum ama bunu yaparsam konuşmayı bırakacaktı. Yaralarını sarmayı her şeyden çok istesem de önce ona eteğindeki tüm taşları dökme fırsatı vermek istiyordum. *Hepsini anlat. Bırak geçmişin yüklerini ben omuzlayayım.*

“Babam iyi bir adamdı,” dedi. “Ama bir askerdi. Sımsıkı kucaklamaları ya da sevgi sözcüklerini pek bilmezdi. Bu olağan

bir şeydi tabii. Mesleği gereği böyle bir adam olmuştu. Ama sonra Sabrina'yla evlendi ve birden ikisini de yapabildiğini gördüm."

Kaşları çatıldı. Çok... çok hüzünlü görünüyordu. Bakışları tekrar parmaklarımıza kayarken sessizce devam etmesini bekledim. Daha anlatacak bir sürü şeyi olduğunu hissediyordum.

"Önce Sabrina'ya, sonra da Bethany'ye benden esirgediği bütün sıcaklığı gösterdi. Görsen sevgi dolu bir adam olduğunu bile düşünebilirdin. Ama bana hiç o yanını göstermedi."

Her şeyin nedeni buydu demek. *Siktir.*

Kolumu omuzlarına atıp onu kendime çektim. Sara çekilmeye kalkmadı. Hatta elini göğsüme koydu.

Ailem kucaklaşmaya bayılırdı. Foxx hariç hepimiz sıcak ve duygularını göstermekten çekinmeyen insanlardık. Bazen işin bokunu çıkardığımız da oluyordu elbette. Fakat Sara benim kıymetini bilmediğim bu sevgiyi hiç görmemişti.

Göğsüm onun için sızladı. Keşke her şeyi düzeltmenin bir yolunu bilseydim. Hiç düşünmez, yapardım.

"Arkadaşlarımı çok seviyorum," dedi. "Ashley'nin annesi Gretchen'i da öyle. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Elini üzerimden hiç çekmedi." Kıkırdadı. "Ona haber vermediysem ya da evine gelmediysem gecenin ikisi demeden üzerinde geceliğiyle partiye gelip beni bulurdu."

Gretchen'a şükürler olsun.

Sara yutkundu. "Bunun nasıl bir şey olduğunu hiç bilmediğimden kendi ailemi kuramayacağımdan ya da birisine bağlanamayacağımdan korkuyorum. Ama diğer yandan bunu denemeye kalkmak da ödümü koparıyor. Ya deneyip de başarısız olursam? Ya korkularımda haklı olduğumu kendime kanıtlarsam ve..." Bana baktı. "Evlenilecek kadın olmadığımı görürsem? Ya etrafımdaki herkes bunu zaten biliyorsa?"

Başının üzerine bir öpücük kondurdum. "Eh, içini rahatlatır

mı bilmem ama sahte müstakbel karım olarak harika iş çıkarıyorsun.”

Sara'nın bütün vücudu gevşedi. Yanağını tekrar göğsüne yasladı.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu işte berbatım. Üzerime kara bulutlar çöktüğünde sokağın karşısına geçer ailemin geri kalanına uğrayarak kafamı dağıtırdım. Ama Sara'nın böyle bir lüksü yoktu.

Bunca zamandır böyle mi yaşıyor? Ne büyük bir yalnızlık bu.

“Neden bunları kimseyle konuşmuyorsun?” diye sordum. “Ashley ya da Becca'yla dertleştin mi hiç?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. İkisinin de beni sevdiğini biliyorum. Ben de onları çok seviyorum ama birinin bunları umursayacağını hayal bile edemiyorum.”

“Umursuyorlar. İnan bana umursuyorlar.” Omzunu sıktım. “Ben de umursuyorum.”

Beni geçiştirmeye çalışıyormuş gibi güldü.

“Annem de umursayacak,” diye homurdandım. “Kolları sıvayıp bütün hayatını düzeltmeyi kendine görev edinmesini istemiyorsan bunları sakın ona anlatma. Bu uyarımı kafana kazı.”

Sara doğrulup yorganı göğsüne çekti. Gözleri pırıl pırıldı. “Ah, bu arada, annen sarı kâsesini çaldığın için çimlerini biçmen gerektiğini söyledi.”

Başımı yastığa gömüp inledim. “Gerçekten bende değil sanıyordum.”

“Gerçekten sendeymiş.”

“Off. Tamam.” Bir nefes verip bakışlarımı tekrar Sara'ya çevirdim. “Ama sen de bana yardım edeceksin.”

“Ben mi? *Nedenmiş o?*”

“Çünkü ona kapıyı sen açtın.”

Güldü. “Ben olmasam da yapacağını yapacaktı. Ayrıca ona kapıyı ben açmadım. Kendisi girdi.”

Şu kapı kilitlememe mevzusu artık pek de hoşuma gitmiyor.

“Yemek söylemeyecek miydık?” dedi Sara.

Telefonumu ona attım. “Hamburger ve patates kızartması istiyorum.”

“Dün de aynısını yedin.”

“Seviyorum.”

Gözleri hafifçe kısıldı. “Sevdiğin şeylerden sıkılma gibi bir huyun yok demek.”

“Hiç yok.”

“Bildiğim iyi oldu. Artık sahte nişanlımsın sonuçta.”

“Sen de benim yeni en yakın arkadaşımsın.”

Sözcükler ben ne olduğunu bile anlamadan dudaklarımdan dökülüverdi. *Yine.*

Kahretsin, ağzıma geleni söylemeye bir son vermem gerekiyor.

Ama üzerine düşündükçe daha çok hoşuma gidiyordu. Gözüme daha mantıklı görünüyordu. Bununla sadece yeni bir en yakın arkadaşına ihtiyacımı –*Çok sağ ol, Ashley*– gidermekle kalmayacak, aynı zamanda Sara’nın bana güvenmesini sağlayacaktım.

Sara gözlerini bir kez kırıştırdı. Sonra bir kez daha.

“Eh, bu işler böyle,” dedim. “Hoşuna gitsin ya da gitmesin.”

Dudakları muzır bir sırıtışla hafifçe kıvrıldı. “Düşüp kalkmaya devam edecek miyiz?”

Onu tekrar kendime çektim. “İstedğin kadar.”

“Anlaştık.”

Attığı kahkaha dudaklarına yapışmamla kesildi ve akşam yemeği aklımdan uçup gitti.

On Sekiz

SARA

Ben: Geldim.

Banks: Yan kapından gir.

Ben: Peki.

Carmichael Classics binasının etrafından dolandığımda Banks'i kapıda beni beklerken buldum. Yüzündeki beni gördüğüne sevindiğini gösteren kocaman gülümseme karşısında benim ağzım da kulaklarıma vardı.

Aramızdaki bu şey tam bir delilikti. Üç saat uykuyla duruyordum çünkü bütün gecemizi eski filmler izleyerek geçirmiş, gece yarısına doğru Banks'in Jess'in garajından çaldığı donmuş pizzayı mideye indirmiş ve kanepe aktivitelerimizi tekrarlamıştık.

Hiç bu kadar eğlenmemiştim sanırım. Bu bile başlı başına bir mutluluk kaynağı olsa da biraz korktuğumu inkâr edemedim. Daha doğrusu onu görene kadar korktuğumu. Banks karşımda dururken midemdeki tuhaf kıpırtılar geri dönmüştü.

"Saatler geçmek bilmedi," dedi dudaklarını bükerek.

Yanına ulaştığımda çattığı kaşları gevşedi ve dudakları tutkulu ama yumuşak bir öpücükle benimkileri buldu.

Elimi göğsüne yaslayıp kirli gömleğini yumruğumun arasına sıkıştırdım. Beni sonsuza dek öpecek olsa gıkım çıkmazdı.

Banks en sonunda geri çekildi.

"Artık öylece öpüşüyoruz, ha?" dedim sırtarak. "Sokak ortalarında?"

Onun da dudakları bir sırtışla kıvrıldı. “Durmamı mı istersin, canım kankam?”

Hayır. Hiç istemem.

“Günün nasıl geçti?” diye sordum. “Tasha tatile çıkmaya hazır mı?”

Banks inledi. “*Tatil* deyip durma. Artık o sözcükten nefret ediyorum.”

Güldü. “Onsuz ölmeyeceksin.”

Pek ikna olmadığı yüzünden okunsa da ben ona güveniyordum. Banks’in isterse her sıkıntının üstesinden geleceğinden emindim.

Peşinden dükkâna girdim. Birlikte küçük bir kemerin altından geçip esas kata çıktık. İçerisi geniş ve aydınlıktı. Duvarlar beyaza boyanmıştı. Tepemizde büyük aydınlatmalar vardı. Bazıları zeminde, bazıları liftin üzerinde bir sürü araba duruyordu. Etraf, evinin aksine, şaşırtıcı derecede temiz ve düzenliydi.

“Burayı kim temizliyorsa evine de gelmeli,” dedim gülerek. “Etraf bal dök yala. Yerden yemek bile yiyebilirsin. Evindeki tabakları kullanasım gelmiyor.”

Banks’ten bir şaşkınlık nidası yükseldi. “Etrafı ben temizliyorum.”

Aynı şaşkınlık nidası bu kez benden yükseldi.

“Gerçekten,” dedi. “Tabii çocuklar da arkalarını toplayıp çalıştıkları alanı temiz tutmaya özen gösteriyor. Ama her gün mesai sonrası içeride dolanıp her şeyin yerine konduğundan emin oluyorum.”

Bir rafa doğru doğru ilerledi. Kırmızı yüzeyin üzerine içi farklı vida ve cıvatarla dolu bir sürü cam kavanoz sıralanmıştı. Her birinin üzerine içinde ne olduğunu belirten siyah yazılı beyaz etiketler yapıştırılmıştı.

“Hepsi benim eserim,” dedi gururla. “Sadece bakmak bile içini bir hoş etmiyor mu?”

“Hayır ama seninkini ettiğine sevindim.”

Bana ters bir bakış attı. “Bazen pazar sabahları erkenden gelip annemlerdeki yemek saati gelene kadar sık kullanılan alanları silip süpürüyorum.”

“Ben...” Kaşları çatıldı. “Madem işyerinde böyle birisin evinin günahı ne?”

Banks omuz silkti. “Bilmem. Evim burasıymış gibi geliyor. Çalışanlarım ailem gibi. Her ay toplanıp burada akşam yemeği yiyoruz. Mesaiye kalıp teslim tarihlerine iş yetiştirmeye çalışıyoruz, birbirimize bağırıp çağırıyoruz, ağlamanın eşiğine geliyoruz...” Kıkırdadı. “Evde benden başka kimse yok”

Enteresan.

Arabalardan zerre kadar anlamasam da Banks için önemli olduğundan işine ilgi göstermem gerekiyordu. Dün bana sorduğu sorulardan rahatsız olmuştum ama bunu kafamdaki sorulara bir cevap bulmam gerektiğini düşündüğünden yaptığını biliyordum. *Bundan emindim. Yoksa üzerime hiç gelmezdi.*

Banks’e dair öğrendiğim şeylerden biri de buydu. Kimse ne kadar iyi bir gözlemci olduğunu bilmiyordu.

Dükkânın iç kısımlarına doğru ilerledim. *Kulağa saçma gelmeyecek bir soru bul, Sara.* Çok geçmeden liftteki zümrüt yeşili araba gözüme takıldı.

Parmağımla aracı işaret edip, “Bu araba ne?” diye sordum.

Banks gülümsedi. “Bir Camaro. En sevdiğim gövde tasarımı bu modelde.” Yüzünü buruşturdu. “Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum. Betsy’nin üzerine gül kokluyormuşum gibi geliyor.”

“Kendi araban mı?” diye sordum neşeyle.

“Arabam değil, bebeğim. Camaro’yu beğendimi ona sakın söyleme. Perişan olur.”

“Söz veriyorum ağzımı bile açmayacağım. Camaroları gizli-den gizliye Betsy’den daha çok sevdiğin aramızda kalacak.”

Banks beni tutup göğsüne çekti. Ellerini belime doladı. Kalbim ilk kez erkek arkadaşı olmuş bir genç kız gibi son sürat atıyordu ama buna fazla kafa yorarsam kendimden iğrenebilirdim.

Kafamın onunla meşgul olması ne kötü. Buraya bir amaç uğruna gelmem de tabii.

“Fotoğraf çekimine başlayacak mıyız yoksa oyalanmaya devam mı edeceğiz?” diye sordum parmağımınla çene hattını takip ederek. “Çünkü bana böyle sarılmaya devam edersen fotoğrafçılık hevesimi kaybedeceğim.”

“Neye hevesleneceksin peki?”

Kıs kıs güldüm. “Pornografiye.”

Banks bir kahkaha patlatıp beni bıraktı. Telefonunu cebinden çıkarıp ekranına bir bakış attı.

“Aklım almıyor,” dedi. “Şuna bak.”

Omzunun üzerinden ekranına baktım.

Bilinmeyen Numara: Dişi tavus kuşları en uzun kuyruklu ve en gösterişli tüylü erkekleri tercih eder. Çarpıcı renkler, yanardönerli “göz” sayısı ve desenlerin simetrik olması büyük artıdır.

“Kimden geliyor bu mesajlar?” diye sordum.

Banks omuzlarını silkti. “Abilerim de benzer mesajlar alıyor. Maddox’a flamingo düşerken bana tavus kuşları kaldı elbette.”

Alaycı bir kahkaha attım.

“Aslan ya da kaplan istiyordum,” dedi. “Havalı bir şeyler. Ama şansına çıka çıka yanardönerli tüyleri olan bir kuş çıktı.”

Bakışlarımız birbirine kenetlendi.

“*Disko topu* gibi ıslıl ıslıl bir kuş mu?” dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Bu bir tesadüf olamaz. Bu lakap aklıma direkt Jess’i getiriyor ama o da aynı mesajlardan mustarip. Abilerim dışında

kimse Disko Topu olayını bilmiyor ve onlar da tuhaf mesajlar alıyor.”

“Foxx da mı?”

Banks’in gözleri kısıldı. “Bu hiç Foxx’un yapacağı türden bir şey değil. Onun için fazla... matrak”

Bir kahkaha patlattım.

Banks başını iki yana salladı. “Belki odur. Anahtarını marinada düşürmesi de hiç onun yapacağı türden bir şey değildi. Yaşlanmaya başladı sanırım.”

“Akla gelen ilk açıklama bu.”

Bir kuş yakalamış kedi gibi sırttı. “O piç kurusunu enseleyeceğim. Bir süredir türlü türlü planlar yapıyordum. Bir tane-sinde karar kıldım kılmasına da benim için bile biraz... aşırı bir şey. Ama şu tavus kuşu meselesi son damla oldu.”

“Neymiş şu plan?”

“Söyleyemem.”

Dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü. “Nedenmiş o?”

“Çünkü harika bir plan. Fena bir şey. *Elinden sağ kurtulamayabilirim* diye düşüneceğim kadar fena. İşe koyulmadan önce kendime bir kaçış planı yapmam gerek. Hayat sigortamın kapsamını artırsam da iyi olabilir.”

Kıkırdadım. “Hepsine değer mi?”

Banks’in gözleri parıldadı. “Hem de nasıl. Vârisim olmak ister misin? Harika bir poliçem var. Babam on sekiz yaşına girdiğimde zorla yaptırtmıştı. Aklımı başıma toplamazsam uzun süre yaşamayacağımı falan söylemişti.”

“Paranı istemiyorum.” Ona doğru eğildim. “Foxx’a ne yapacağını bilmek istiyorum.”

Banks kıs kıs güldü.

“Söyle hadi. *Lütfen*.”

Başını iki yana salladı. “Planımı riske atamam. Zaten parçaları bir araya getirmek için çok uğraşmam gerekecek.”

“Parçaları bir araya getirmek mi dedin sen?”

Yanımdan geçerken kıcıma bir tane patlattığında ciyakladım. **“Şu fotoğrafları çekelim de seni bir an önce eve götüreyim.”**

Ev. Evine değil. Sadece... eve.

Bunu öylece söylemesi ruhumda bir yerlere dokunuyordu. Hoş karşılandığımı, istendiğimi hissettiriyordu. Sanki orada bir yerim varmış gibi konuşuyordu.

Banks’le aramda ne olduğundan emin değilim. Yaptıklarımızı mantık çerçevesine oturtamıyordum. Ama birinin yanında bu kadar rahat olmanın harika bir şey olduğunu inkâr edemezdim. Hem arkadaş hem de sevgili olduğumuzu hissetmenin. Burada, biricik dükkânında ve evinde olmamı istemesinin.

Yatağında olmamı istemesinin.

Banks gömleğini çıkarıp bir taburenin üzerine fırlattı.

Cebimden telefonumu çıkarırken, **“Geçen seferki fotoğrafları kim çekmişti?”** diye sordum.

“Tasha.”

Midem kasıldı.

Banks sırtıttı. **“Kıskanma. Mutlu mesut bir evliliği var ve beni çocuğu gibi gördüğünden eminim.”**

“Kıskanmadım zaten.”

Yanıma gelip dudaklarıma sert ve tutkulu bir öpücük kondurdu. **“Kıskanman için bir sebep de yok zaten.”**

Ne? Banks ofisine girip gözden kaybolurken kafam allak bullaktı. Kıskanmam için bir sebep yok mu? Neden? Ne demek bu şimdi? Beynim bu bilmeceyi çözemesi de geri kalanım bunu pek umursamıyordu.

Banks elinde bir gülle geri döndü. **“Pekâlâ, Gloria ağzımda gülle bir kare istemişti.”**

Bir kahkaha patlattım.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi. “Ama hayranlarımin isteklerini yerine getirmem gerek.”

“Yaşlı kadınlardan oluşan bir hayran kulübünün olması çok tuhaf.”

Omuzlarını silkti. “Benim için turta pişirip evime yemekler gönderiyorlar. Bana ne kadar yakışıklı olduğumu söyleyip duruyorlar. Üstelik sen çıkıp gelene kadar hepsi beni torunlarına ayarlamak için ellerinden geleni yapıyordu.”

“Ben çıkıp gelmeden önce mi?”

“Evet.” Bana göz kırptı. “Tek eşliliğe yürekten inanırım. Sah-te karımı aldatmam söz konusu bile olamaz.”

Bir de sahte karı koca mı olduk?

Kalbim. Sırıtmaktan yanaklarım ağrıyor.

“Kaslarımı daha gözülcü göstermek için yanımda biraz zeytinyağı getirmeyi düşündüm ama artık beni parlak gösterecek her şeyden korkuyorum.”

Genzimden alaycı bir hırıltı döküldü. “Fotoğraf filtreleri benden sorulur. Seni pasparlak gösterebilirim.”

Banks’in gözleri karardı. “En sevdiğim, senin beni parlatman.”

İçimi bir heyecan sardı.

“Fotoğrafçılık konusunda biraz gergin ve tecrübesiz görünüyorsun,” dedi. “Ben kadınların sevdiği pozları vereceğim sen de tuşa basacaksın. Hepsi bu.”

“Peki,” dedim gülerek.

“Yüzümün güzel tarafım çekmeye özen göster. İyi bir açı yakalarsan söyle ki ona ağırlık verelim.”

“Anlaşıldı.”

Banks gülü dişlerinin arasına sıkıştırıp hafifçe bacaklarını açtı. Başını yana doğru çevirerek keskin çene hattını ortaya çıkardı. Ben ekrana dokundukça çenesini kaldırdı, indirdi ve yavaş, dramatik adımlarla etrafında döndü.

“Ah, sakın bozma,” dedim onu gazlamak için. “Poz ver. Göster maharetlerini.”

Gülü ağzından çıkarıp odanın öteki ucuna fırlattı. Attığım kahkahalardan telefonu elimde zar zor tutuyordum.

“Fotoğraflarım için onlardan para talep etmeliyim,” dedi. “Bu kaliteyi zor bulurlar.”

“Asıl ben bu çekim için senden para talep etmeliyim. Emegi mi sömürüyorsun.”

Banks duraksadı. “Ödemeyi dün peşin yaptım sanıyordum.” Yanaklarım kızardı. “Öyle mi dersin?”

“Böyle devam edersen huzurevindekiler istediklerinden çok daha fazlasını alacak.” Kot pantolonunun üzerinden aletini kavradı. “Aletimi taş gibi yapıyorsun, Sara.”

“Bana ne yaptığını söylemeyeceğim çünkü halletmemiz gereken bir işimiz var.” *Ayrıca fotoğraflarını çekerken ıslanmak istemiyorum.*

Eline bir İngiliz anahtarı aldı. Ardından bir tamirci kızıağının üzerine uzanıp beni tepesine dikerek farklı açılardan fotoğraflarını çekmemi istedi. Gömleğini tekrar üzerine geçirip önünü açık bıraktı ve kot pantolonunun düğmesini açıp bir arabanın önüne çömeldi.

Bir itfaiyeci gibi direktten aşağı kaydığında kahkahalarla güldük. Birden ciddileşip kameraya bakmaya başladığında içim bir hoş oldu. Bakışlarını kameradan benim gözlerime çevirip dudaklarını yaladığında dizlerimin bağı çözülecek sandım.

“Sanırım bu kadar yeter,” dedim. Her yanım uğulduyordu. “Kaç kare istediler?”

“Bilmem. On tane yeter mi?”

“Pekâlâ. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama gerisi bu çekimin karşılığı olarak bende kalacak.”

Çekimin başında fırlattığı çiçeği almak için arkamı döndüğümde Banks’in elleri belimi kavradı. Teması karşısında kasıklarım sızladı ve içim arzuyla doldu.

Bakışlarımı önümdeki duvardan ayırmadan, “Bana böyle dokunacaksan sonuna kadar gitmeye hazırlıklı olmalısın.”

Saçlarımı omzumun arkasına atıp kulağımın arkasına bir öpücük kondurdu. “Seni burada becermek istediğimi söylesem bana itiraz eder misin?”

Kadınlığımı zonkladı. “Hayır.”

Beni telaşla kendisine doğru çevirdi ve yüz yüze geldiğimiz an işe koyuldu.

Ellerimiz vücutlarımızda gezinmeye başladı. Birbirimizin dudaklarına yapıştık ve dillerimiz birbirine dolandı. Bu vahşilikti. Fena hâlde ateşliydi.

Ben gömleğini omuzlarından aşağı iterken o da benim üzerimi hızla çıkardı. Nefes alıp verişlerimiz hızlı, öpücüklerimiz baş döndürücüydü. Banks şortumu indirip altına külot giymediğimi fark ettiğinde keskin bir nefes aldı. Beni kucağına aldığı anda ayağımdaki parmak arası terlikleri ve şortumu henüz çıkarmıştım.

Bacaklarımı beline kenetledim, ıslaklığım karnına yaslanmıştı. Banks dilini dudaklarımın üzerinde gezdirip ağzımın içine kaydırды.

Beni dükkânın öteki ucuna taşırken çoktan nefes nefese kalmıştım. Parmaklarım yumuşacık saçlarını çekiştiriyor, boynuna rahatça erişebilmem için başını geriye doğru eğiyordu.

Sırtım soğuk ve sert bir şeye yaslandı. Omzumun üzerinden arkama baktığımda bir Volkswagen’in sarı boyasını gördüm.

Banks tek eliyle beni metal yüzeye mıhlayıp diğeriyle pantolonunun fermuarını açtı. Nefeslerim öyle hızlı, içimdeki arzu o kadar şiddetliydi ki yapmak üzere olduğumuz şeyin arabaya ne tür zararlar verebileceği umurumda bile değildi.

Banks cebine uzandı, bir prezervatif çıkarıp ağzına götürdü. Bakışlarını benimkilerden bir an bile ayırmadan dişleriyle paketi yırttı.

Güldüm. “Bu kadar emindin demek.”

“Umutluydum diyelim.” Lateksi aletine geçirdi. “Dün gece keyfin yerinde gibiydi.”

“Fena deği- ah!”

Hiçbir uyarı olmaksızın içime girdi. Tüm kaslarımı geren aletin kalınlığı enfesti. Başımı arabaya yaslayıp kalçalarımı ona doğru eğdim.

Sırtıma sert ve keskin bir şey batıyordu ama Banks’in aletine boşalmaya bu kadar yakinken bunu düşünecek vaktim yoktu.

İkimizin de hoşuna giden bir ritim tutturarak, “Bütün gün bunu düşündüm,” dedi. “Seni unutmak imkânsız.”

İçime tekrar girdiğinde ona gülümsedim. Metale sürtünen sırtımın çıkardığı gıcırtilar içime girip çıkmasıyla yükselen ıslak seslere karışıyordu.

“Planım buydu,” dedim alayla. “Banks’in aklına kazınmak.”

“Amacına ulaştın.”

O bayıldığım noktaya sürtündüğünde inledim. “Senin planın neydi?”

“Kafamda birkaç şey vardı.”

Gözlerimi kapayıp vücudumu dolduran zevkin tadını çıkardım. “Ne gibi?”

Banks kalçalarımı daha sıkı kavradı. “Sana kendini iyi hissettirmek.”

“O tamam.”

“Ne kadar güzel olduğunu kafana sokmak.”

Sırıttım. “Ona biraz daha var.”

“Benim olmak istemeni sağlamak.”

Kalbim patlayacak gibi oldu. Vücudum titremeye başladığından son sözlerini idrak edemedim. Banks’in sert darbeleriyle kaymamak için ellerimi arabanın yüzeyine yasladım.

Bacaklarımın arasındaki görüntüsünden asla bıkmayacağım. Bu uzun boylu, gözalıcı, tatlı adam sanki gününün en

güzel kısmı benmişim gibi davranıyordu. Bundan daha iyisi olamazdı.

“Boşalacağım,” dedim. Bacaklarım zangır zangır titriyordu.

“Güzel. Ben de kendime hâkim olmak için tavus kuşlarını düşünüyordum.”

Yüksek sesli, neşeli bir kahkaha patlattım. Fakat orgazmımın ilk dalgaları vücudumu ele geçirirken duraksadım.

Gözlerimi sımsıkı yumarak damarlarıma karışan saf mutluluğun tadını çıkardım.

Aletin etrafında kasılırken, “Harikasın, Banks,” dedim.

Kalçası benimkine çarparken parmak uçları tenime battı.

Önce dudaklarından dökülen inilti, ardından da keskin nefesinin sesi kulaklarımı doldurdu.

Öpücüğünün tadı hâlâ dudaklarımdaydı.

Benim yüzümden darmaduman olmasını izledim.

Nefes almakta zorlanıyordum.

“Bütün gün bunu düşündüm. Seni unutmak imkânsız.”

Bu farklı bir şeydi. Hatırlanması gereken bir andı. Seksti... ama aynı zamanda değildi.

Kalbim öyle şiddetli duygularla dolup taşıyordu ki patlayacağından korktum.

Seni unutmak da imkânsız olacak, Banks.

Umarım bunu başarırım.

Düzenleme

Ny.ozlem

On Dokuz

BANKS

“Yakala.” Elimdeki portakalı sebze meyve reyonunun muzlara ayrılmış kısmının üzerinden fırlattım. Sara tam zamanında dönüp meyveyi yakalamayı başardı. “Of. Sonu kötü bitecek sandım.”

Portakalı alışveriş arabasına bıraktı.

Arabaya doğru yürüyüp meyveyi geri alarak, “Niyetim onu almak değildi,” dedim.

Sara portakalı elimden kapıp bana sert bir bakış atarak onu gerisingeri arabaya bıraktı. “Artık almak zorundasın. Meyveleri mıncıklayıp yerine bırakamazsın.”

“Off. Hiç eğlenceli değilsin. Sanki annemle alışverişe çıktım.”

Sara bana gözlerini devirerek arabayı reyonun ilerisine itti. Ben de kıcını izleyebilmek için peşine takıldım.

Abilerime sevgilileri uğruna beni bir kenara attıkları için çok –çok– söylenmişim. Sözlerimin arkasındaydım. Çünkü bunun nasıl bir şey olduğundan bihaberdim. Fakat artık... onları anlıyordum.

Maddox’la takılmak güzeldi, tamam ama Sara’yla olmak... Dişlerimin arasından bir ıslık çaldım.

Sara omzunun üzerinden bana bir bakış atıp sıırttı. “Ne yapıyorsun?”

Elime bir salatalık aldım. “İçinde olmayı ne kadar çok istediğimi düşünüyordum.” Elimdeki sebzeye baktım. “Marketin bu kadar kışkırtıcı bir yer olduğunu hiç fark etmemiştim.”

Sara başını iki yana sallayarak alışveriş arabamızla ilerlemeye devam etti.

“Bunu da alsak mı?” diye sordum. “İçimden bir ses işimize çok yarayabileceğini söylüyor.”

“Bırak onu, Banks.”

İç geçirdim. “Evdeyken çok daha eğlenceli biriydin.”

Domateslerin başında duraksadı. “Çünkü insan içindeyken kendine hâkim olman gerek.”

“Toplumun en büyük sorunu da bu ya. Herkes örnek vatandaş olmaya çalışıyor. Eğlenceye ne oldu?” Yüzümü boynuna gömdüm. “Bir erkeğin kadınımı meyve ve sebzelerin arasında öpmesine ne oldu?”

Sara başını hafifçe yana eğdi. “Buna itirazım olmazdı.”

Boynuyla omzunun birleştiği noktaya bir öpücük kondurdum. “Sana kadını dememe bir itirazın var mı peki?”

“Şansını zorlama.”

Gülümsediğini çaktırmamak için yanımdan uzaklaşmaya çalışsa da nafileydi. Gözümünden kaçmamıştı. Ve sadece bu bile aletimi taş gibi sertleştirmeye yeterliydi.

Market son gelişimdeki kadar kalabalık değildi. Elmaların başına bir trafik lambası dikilmesi gerektiğini düşünmüyorum, peynir reyonunda bir veli toplantısı düzenlendiğinden şüphelenmiyordum. Etrafta kimse yokken alışverişe çıkmanın o kadar da kötü bir şey olmadığına ikna olmaya bile başlamıştım.

Sara et reyonuna şöyle bir bakıp, “Ne yiyeceğiz?” diye sordu.

“Bak. Jess’in civcivlerinin kuzeni de buradaymış.”

Koluma vurdu. “Çok kötüsün.”

“Komikti. Kabul et.”

“Hiç komik değildi. Öyle dersen ağzıma bir daha et süremem.”

Siktir. Kaşlarımı çatıp kutunun içindeki sevimli civcivleri düşündüm. “Evet, tavuk yemiyoruz.”

Sara kıkırdadı.

O pastırmalara bakarken telefonumdan bildirim sesi yükseldi. Pürdikkat onu izlemek yerine gelen mesajı okuyarak dik-

katimi dağıtmaya karar verdim. Az önceki konuşmamızı düşünemezdim. Pastırmayı çok seviyordum. Vazgeçmem mümkün değildi.

Foxx: Annem markete gittiğini söyledi.

Ben: Doğru söylemiş.

Foxx: Görevliye haber versem anahtarımı alır mısın?

Ne? Parmaklarım hızlıca klavyenin tuşlarında gezindi.

Ben: Yine mi anahtarını kaybettin? *şaşkın emoji* Bu ne sorumsuzluk böyle? Kendine bir çekidüzen vermek gerek.

Foxx: Bu evet demek mi?

Ben: Aklını başına toplayacağıma dair bana söz vermeni istiyorum. Arkanı toplayıp duramam, Foxx. Bazılarımızın kendi hayatları var. Seninki kadar gizemli olmamaları onları değersiz kılmaz.

Foxx: Unut gitsin.

Ben: ANAHTARINI ALACAĞIM. Kahretsin. *göz deviren emoji*

Foxx: Sağ ol.

Foxx kişisi bildirimleri sessize aldı.

“Çok ilginç,” dedim peynir reyonuna girdiğimiz sırada. Raf-tan bir paket Münster, çedar, ıssız provolone, Colby Jack ve havarti alıp arabaya attım. “Foxx yine anahtarını kaybetmiş.”

“Yine mi?”

“Söylediğine göre evet. Unutturma da görevliyi bulalım, olur mu?”

Sara beni başıyla onayladı. “Olur da bu kadar peyniri ne yapacaksın? Çok fazla değil mi?”

“Yiyeceğim.”

“Neyle?”

Ona dünyanın en ahmakça sorusunu sormuş gibi baktım. “Genelde gecenin ikisinde elimle ama bazen biraz jambonla birlikte ekmeğin üzerine koyduğum da oluyor.” Yüzümü buruşturdum. “Ama hindi jambon değil. Kaç çeşit hindi var biliyor musun?”

Aniden kafama dank eden bilgiyle dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü.

“Ne oldu?” diye sordu Sara arabayı durdurarak.

“Hindiler ve tavuklar akraba sayılır. *Kahretsin*. Artık ikisini de ağzıma süremeyeceğim.”

Başını yine iki yana salladı.

“O ufaklıklarla Jess’in başını yakacağımı sanıyordum ama kendi başımı yaktım sanırım,” dedim.

“Hayır, *ben* seninle taşak geçiyordum. Gerçi çok uğraşmama gerek kalmadı.”

Muzip bir gülümsemeyle ona döndüm. “Bu yanını seviyorum.”

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. “Ben de taşaklarını seviyorum.”

Hırladığımda bir kahkaha patlattı.

Dondurulmuş gıdalara doğru ilerleyip gerekli olanları arabaya attık. Peynir yığının yanına tost makinesinde hazırlanan strudellar, pizzalar ve patates kroketler ekledik. Sara ise donmuş somon, brokoli ve dondurma gibi şeyler aldı.

Görünüşe göre ayrı dünyaların insanlarıydık.

“Bütün paran buraya gidiyor işte,” dedim.

“Nereye?”

“Bunlara. Fiyatlarına baktın mı? Patates kroketler çok daha ucuz.”

“Kısa vadede belki. Ama tansiyon ilaçları ve hastane faturaları birkaç somonu mumla aratır.”

Alaycı bir kıkırtıyla karşılık verdim. “Buna bir çözüm bulmamız gerekecek.”

“Nasıl yani?”

“Önce beni tavuk etinden soğuttun, şimdi de patates kroketleri kötüledin. Lütfen daha fazla zevkimi mahvetme.” Reyona döndüm. “Karamelli patlamış mısır mı? Doğruca arabaya.” İki kutu kapıp arabaya attım. “Sakın ağzını açma. Diyabete dair tek kelime duymak istemiyorum.”

Sara güldü. “Çok tuhafsın.”

Markette sessizce gezinmeye devam ettik. İkimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık. Sara’nın aklından ne geçtiğini bilmiyordum ama canı sıkılıyormuş gibi görünmüyordu. Aksine, benimle olmaktan gayet mutlu gibiydi.

Bu beni çok mutlu ediyor.

Önünden geçtiğimiz tavuk yemlerinin fotoğrafını çekip Jess’e gönderdim.

Ben: Evlatlarının yemeğe ihtiyacı var mı?

Jess: Yarın bize uğra.

Ben: İşim var.

Jess: Gel de eserini gör.

Ben: Fotoğrafını atsan olmaz mı?

Fotoğrafın gelmesi birkaç dakika sürdü. Görüntü yüklendiğine bir kahkaha patlattım.

Jess’in arka bahçesinde üç kişilik bir ailenin rahatlıkla sığabileceği büyüklükte bir kümes duruyordu. Dikilmeyi bekleyen çitler ve direkler etrafa dağılmıştı.

Ben: Onları bağrına basacağını biliyordum.

Bir fotoğraf daha geldi. Bu seferki üzerinde **Başa Gelen Çe-**
kilir yazan bir levhaydı.

Jess: Bunu asıl senin evinin önüne asmalıyım.

Ben: İtirazım olmazdı.

Jess: *göz deviren emoji* Tabelayı Pippa bugün almış. Civ-
civlere isim koymaya başladı.

Ben: İçlerinden birine amcasının adını vermeyi unutmayın.

Jess: Unutur muyuz hiç? Birinin adını Sim koyduk. Duvar-
ları gagalayıp duruyor.

Ben: Muhtemelen kendi parıltısından gözleri kamaştığı
içindir. Ben de aynı dertten mustaribim.

“Lazanya yapmayı biliyor musun?” diye sordum.

“Evet. O kadar zor bir yemek değil.”

“Bu hafta içinde bir gün yapabilir miyiz?”

Sara sırtıttı. “*Yapabilir* misin demek istedin sanırım.”

“Yardım ederim.”

“Bence etmesen daha iyi olur.”

Jess: Neredesin sen?

Ben: Markette. Bir şey lazım mı?

Jess: Dondurucumdan yürüttüğün pizzalar.

Ben: ONU NEREDEN BİLİYORSUN?

Jess: İndirimden on tane alıp içlerinden birini almaya gitti-
ğimde karşımda iki tane bulunca anlamak pek zor olmadı.

Ben: Ah...

Sara’ya döndüm. “Jess’e pizza almamız gerek.”

Arabayı işaret etti.

Ben: Şanslı günündeymişsin. Pizzaları çoktan arabaya atmışsınız.

Jess: Sara'ya teşekkürlerimi ilet.

Ben: İletirim.

“Gala için kravata ihtiyacım var,” dedim.

“O nereden çıktı şimdi?”

“Hangi elbiseyi giyeceksin? Birbirimize uyumlu olmamız gerek sanırım.”

Sara sorumu düşündü. “Dükkâna gelmeden annenin elbisesini kuru temizlemeciye bıraktım. Ya onu ya da aldığım gümüş rengi olanı giyeceğim. Sence hangisi?”

“Bence şu gümüş elbiseyi bir üzerinde görmeliyim.” Kaşlarını hızlıca indirip kaldırdım. “Sonra onu sınava tabii tutup hangisiyle yaptığımız seksin daha iyi olduğuna göre karar veririz.”

“O hâlde partiye üzerimdekilerle gideceğim. Dükkândakinin üzerine çıkabileceğini sanmıyorum.”

Meydan okuma kabul edildi.

Arabaya su ve kola attık. Sara lazanya ve sosu da unutmadı. Beni hamburger köftesi almaya gönderdi. Bakışlarımı tavuklardan uzak tutmaya özen göstererek reyona girdim ve işimi çabucak halledip yanına döndüm.

Zavallı tavuklar.

Köftelerle yanma döndüğümde, “Kahvaltıda ne yemeyi seversin?” diye sordu Sara. “Mısır gevreği mi? Çörek mi? Pankek mi?”

“Genelde kahvaltı için acele etmem. Önce kafeinime doymak için en az üç bardak kahve içerim. Ya sen?”

“Yabanmersinli keke bayılırım. Ama yapmakla uğraşmam. Fırından bir tane alır geçerim. Sadece ihtiyaç duyduğun her şeyi aldığımızdan emin olmak istedim.”

Kıçına vurdum. “İhtiyacım olan her şey sende.”

Sara raftaki agave şurubuna uzanmak için parmak uçlarına yükseldi. Ondan önce davranıp şişeyi ona uzattım.

“Benden bu yüzden hoşlanıyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Uzun boylu olduğun için mi? Hayır. Üzgünüm.”

Aradığım mesajı bulanı kadar gelen kutumu kaydardım.

“Hayır. Onu demiyorum. *Uzun bir kuyruğum ve gösterişli tüylerim* olduğu için.”

Sara güldü. “Yanardönerli parıltını da unutma.”

“Gayet simetrigim de.” Çenemi kaldırıp başımı bir sağa bir sola çevirdim. “Gördün mü? Neredeyse tıpatıp aynı.”

“Sen resmen tavus kuşusun!”

“Sıradan bir tavus kuşu değil ama. Tüm dişileri ayartan o tavus kuşu.” Duraksadım. “Bu mesajlar kesin Foxx’un başının altından çıkıyor.”

Telefonumu tekrar çıkardım.

Ben: Tavus kuşları iyi bir tercih olmuş.

Ben: Az önce fark ettim ki gerçekten onlara benziyordum. İltifatların için teşekkürler.

Ben: Bir ara takılmak ister misin? Kafa birine benziyorsun.

Ben: Şu an marketteyim, abimin anahtarını alacağım. Çok sorumsuz biridir. Bir de yaşını başını almış, olgun kardeş olacak. Hepsi numara.

Ben: Sen de takılmak istersen haber ver. Yarın işten sonra müsaitim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Sara. Çoktan kasa sırasına girmişti.

“Foxx’un bir anlık boşluğa gelip bildirimlerini kapatıp kapatmayacağını görmeye çalışıyorum. Mesajlaşmaktan nefret eder ve grup sohbetimizi sürekli sessize alır. Ben de sırf başını ütülemek için şu tavus kuşu mesajlarını atan numaraya cevap gönderiyorum.

Kasiyer taşıma bandını çalıştırdı. “Aradığınız her şeyi buldunuz mu?”

Aldıklarımızı banda yerleştirmeye başladım. “Evet. Nasılsınız?”

“Yorgunum. Eve gitmek için sabırsızlanıyorum. Sabah dokuzdan beri buradayım.”

Sara bana doğru eğildi. “Aldıklarımızı poşetle de onu yorma. Kalanları ben hallederim.”

Tanrım, bu kadını seviyorum.

Yiyeceklerimizi poşetlemeye başladığımı gören kasiyer, “Ne tatlısın,” dedi. “Çok teşekkür ederim. Yardımına minnettarım.”

“Eşimin fikriydi.”

Sara duraksadı, ağzı beş karış açıldı.

Sırıttım. “Çok iyi kalplidir.”

Az önce içimden onu sevdiğimi mi söyledim ben? Siktir.

“Çok tatlı bir çiftsiniz,” dedi kasiyer. “Demin bir çift daha gelmişti. Kedi köpek gibi birbirlerini yiyorlardı. Neredeyse birbirlerinin boğazına sarılacaklardı. Neden hâlâ evliler ki diye düşünmeden edememiştim. Nefret ettiğiniz biriyle olmak korkunç olmaz mıydı sizce de? Birbirlerini hiç sevmedikleri gün gibi ortadaydı.”

Onu başımla onayladım. “Olurdu sanırım. Neyse ki ben hayatımın aşkını buldum da bunun için endişelenmeme hiç gerek yok.”

Sara usulca güldü. “Böyle devam edersen endişelenmene gerek olacak,” dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle.

“Ne zamandır birliktesiniz?” diye sordu kasiyer.

“Ne kadar oldu, Sara? Üç ay mı?”

Suratıma bön bön baktı. “Neyin peşindesin?”

“Hikâyemizi paylaşıyorum, bebeğim. İnsanları aşka inandırmayalım mı?” *Hem gala gecesi için kafamda bir senaryo yazmam gerekiyor.*

Kasiyer kadın eski erkek arkadaşıyla yaşadıklarına, onu nasıl hayatının aşkı zannettiğine dair bir şeyler anlatmaya başladı. İşimiz bittiğinde Sara'yla birbirimize bir bakış attık. Şaşkın olduğu kadar keyifli de görünüyor.

Güzel. Tedbiri elden bırakmasını istemeyiz. Foyamızı açık etmemiz gerek.

Sara'nın bakışlarını görmezden gelerek kartımı pos cihazına okuttum ve fişi aldım.

"Foxx'un anahtarını unutma," dedi Sara.

Müşteri hizmetleri masasına uğrayıp anahtarı aldık. Bu seferkinin üzerinde *Dosya Dolabı* ve Foxx'un telefon numarası yazıyordu.

"Hepsini ödemen çok yersizdi," dedi kamyonetime ilerlediğimiz sırada. "Aldığım onca şey yüzünden kendimi berbat hissediyorum."

Sırıttım. "Eh, bana olan borcunu ödemenin bir yolunu bulmak gerekecek, canım *kankam*."

Sara'nın gözleri karardı. "Bir şekilde çözeceğimize eminim." Ben de öyle.

Yirmi

SARA

“Bu gece için gergin misin?” Ojeleri kururken Becca aramızdaki boş sandalyenin üzerinden bana bir bakış attı. “Açıkçası ben senin adına biraz gerginim.”

Tırnakçıya, “Evet, şu. Nude olan. Teşekkür ederim,” deyip Becca’ya döndüm. “Tuhaf bir şey söyleyeyim mi?”

“Söyle.”

Kendimi şöyle bir yokladım. *Gergin miyim?* Midemin kasılmasını ya da nabzımın kulaklarımda uğuldamasını bekledim. Beklediğim olsa da gerginlikten değil içimi kıpır kıpır eden heyecandan kaynaklıydı. *Gözalıcı bir elbise giyeceğim ve bütün gece Banks’le olacağım.*

“Biraz bile gergin değilim.” Omuzlarımı silktilim. “Aslında gergin olurum sanmıştım. İş konusunda bana çok yardımcı olabilecek bir sürü insanla tanışacağım. Özgeçmişimi gönderdiğim hiçbir yerden ses çıkmadığını biliyorsun. Ama nedense üzerimde tuhaf bir sakinlik var.”

Becca’nın tek kaşı havalandı. “Joshua’yı da unutma.”

“Ne yapayım yani?”

Becca irkildi, eski patronuma gösterdiğim kayıtsızlığa şaşır-mıştı. Ben bile kendime şaşır-mıştım.

Joshua’nın da orada olacağı günlerdir aklıma gelmemişti. Başta galaya katılmak istememin asıl nedeni oydu. Sinirimi bozmuştu ve sözlerini ona yedirmeyi kafaya koymuştum. Şimdiyse hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değildi. Varlığını dahi unutmuştum.

Bir hafta önce hayatımın en dip noktasındaydım. Joshua tarafından bir kenara atılmış, hem işimden hem de evimden olmuştum. Her şeyin üstesinden gelebilmek için arkadaşlarıma bel bağlıyordum. Sudan çıkmış balığa dönmüştüm. Hayatımı bir nebze olsun düzene sokmak için sürekli çırpınıp duruyormuşum gibi hissediyordum.

Açıkçası bu hissi bir yetişkin olup kendi ayaklarım üzerinde durmaya başladığımdan beri üzerimden atamamıştım. Hiçbir zaman büyüüp gelişebileceğim sağlam temeller attığımı düşünmemiştim. Ne zaman bir şeyler başarmışım gibi hissetsem arkamı dönüyor ve hepsini yerle bir olmuş vaziyette buluyordum.

Kabahatin çoğu bendeydi. Hayatımdaki boşluğu, ruhumdaki yalnızlığı, geçip giden saatleri insanlarla, mekânlarla ve maddi şeylerle doldurmaya çalışmıştım. Biraz durup nefeslenmek dışında her şeyi yapmıştım. Çünkü durduğum an tüm duygularımın, düşüncelerimin ve korkularımın su yüzüne çıkıp beni bunaltacağından endişelenmiştim. Peki darmadağın olursam beni kim toplayacaktı? *Hiç kimse.*

Fakat şu sıralar kendimi hiç olmadığım kadar dingin hissediyordum. Hayatımın her yönüyle sallantıda olduğu ve içime dert olan sorunların hiçbirini hâlâ çözemediğim göz önüne alınırsa bu çok tuhaftı. Ne var ki bu günlerde hayatım gözüme öncekinden biraz daha aydınlık görünüyordu. Bundan yakıncak değildim.

“O kadar mı?” dedi Becca. “Hakkında atıp tutmayacak, arkasından söylenmeyecek misin? Sen kimsin ve en yakın arkadaşına ne yaptın?”

“Hangi şekli istersiniz?” diye sordu tırnakçı.

“Badem lütfen,” diye yanıtladım.

“Badem. Tamamdır.”

Ona gülümseyip tekrar Becca’ya döndüm. “Ben de bilmiyorum.”

Becca'nın dudakları seğirdi. "Benim bir fikrim var aslında."
"Öyle mi?"

"Banks Carmichael'ın yatağıyla bir ilgisi olabilir mi?"

Güldüm. "Harika bir dikkat dağınıcı olduğunu inkâr edemem."

Becca duraksayıp mürdüm rengi ojelerini inceledi. "Harika görünüyorlar. Teşekkür ederim." İş bitince aramızdaki boş sandalyeye geçti. "Her şeyi anlat. İşle o kadar meşguldüm ki ev arkadaşlığınızın nasıl gittiğini sormaya fırsat bulamadım."

Sırıttım. "Yuvarlanıp gidiyoruz işte."

Gözleri parıldadı. "O kadar iyi demek, ha?"

"Hayal bile edemezsin, Becca. *O kadar iyi.*"

Tırnakçıya bir bakış attı. "Bir zamanlar elimizde margaritalarımızla oturup hayalini kurduğumuz şey bu mu yani?"

"Onun da ötesinde. Çok daha iyi." Banks'in sabrını ve tatlı tavırlarını –istediğinde saniyeler içinde nasıl edepsizleşebildiğini– düşündüğümde içim eridi. "Bir o kadar da farklı."

"Nasıl yani?"

Tırnakçıya diğer elimi uzattım. "Ne bileyim. Kafamdaki tüm düşünceleri alıp götürüyor sanki."

"Ah, eminim götürüyordur."

Güldüm. "Aynen öyle. Ama sadece onu kastetmiyorum." *Bunu nasıl açıklayabilirim? Banks Carmichael'ı ona nasıl anlatabilirim?* "Hani bazen biriyle yemeğe çıkarsın da o kendi yemeğini sen kendi yemeğini yersin ya? Aynı mekânda, aynı masadasınızdır. Karşılıklı oturuyorsunuzdur. Ama sen makarnana, o da bifteğine ya da her ne söylemişse ona bakıyordur."

"Evet. İyi bir örnek aslında. Smokey'ye gelen ama birbiriyle iki çift laf etmeden yemeğini yiyen insanlar görüyorum. Ya da masalarına her uğrayışında aynı şeyden bahseden çiftler. Hava durumu, Cane'i alıp almayacağımız veya trafiğin ne kadar berbat olduğu gibi yüzeysel şeyler tartışanlar."

“Banks’le öyle değil işte. Onunlayken yaptığın her şeyi *birlikte* yapıyorsun. Gerçekten her an kucunda.”

Becca’nın kaşları havaya fırladı.

“Öyle değil,” dedim gülerek. “Diyelim ki yemek yapıyorsun. Hemen yanına gelip doğrayacağı bir şeyler olup olmadığını soruyor. Çamaşır katlarken yanına oturup havluları bok gibi katlıyor ve gittiğinde hepsini sil baştan yapmak zorunda kalıyorsun. Önüme gelen her şirkete özgeçmişimi gönderdiğimi biliyorsun. Beni yalnız bırakmak yerine yanımda oturup film falan izliyor. Sürekli... *yanımda* oluyor.”

“Kımıldamayın,” dedi tırnakçı.

“Affedersiniz.”

“Önemli değil.”

Becca’ya döndüm. “Küçük tuhaflıkları eskiden beni çileden çıkarırdı ve bunları sırf beni rahatsız etmek için yaptığını düşünürdüm. Ailesine yapıp durduğu şakalar mesela. Hepsini aslında hayatı ciddiye almamaları için yaptığımı kendi ağzıyla söyledi. Biraz gülüşüp onlarla vakit geçirmek için yaptığını. İnsanların günlerinin, hayatlarının bir parçası olmayı canıgönülünden istiyor.” *Benim hayatımın bir parçası olmayı.*

“Kulağa çok tatlı geliyor.”

“Biliyorum.” Yüzümdeki gülümseme muzip bir hâl aldı. “Sonra birden soyunuveriyor ve o tatlılıktan eser kalmıyor.”

Becca sandalyesinde kıpırdandı. “Ah, bu arada, daha müstehcen konulara kaymadan, Teksas’a dönmemeye karar verdim.”

“Hadi be!” diye ciyakladım. “Yaşasın!”

“Henüz buna hazır değilim. Kafamda şüphe olmasın istiyorum ve daha o noktada değilim.”

“Konuşmak ister misin?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. İstemem. Yine de sorduğun için teşekkür ederim.”

“Ne zaman konuşmak istersen ben buradayım. Seninle göz-yaşı dökmem ama anlatacağım her şeyi can kulağıyla dinlerim. Hem birinin arabasına midye atmaya ya da bir ceset gömmeye her daim hazırım.”

“Olmaz,” dedi tırnakçı. “Önce ojelerin kuruması gerek.”
Becca’yla hep bir ağızdan güldük.

BANKS

Ben: Selam, bir hâlini hatırlını sorayım dedim.

Ben: Biraz araştırma yaptım. Merakımı fena kabarttın.

Ben: Charles Darwin’i “cinsel seçilim” kavramını düşünmeye iten şeyin tavus kuşlarının kuyrukları olduğunu biliyor muydun?

Ben: Beni tavus kuşlarıyla özdeşleştirmen gözüme giderek daha mantıklı görünüyor. Helal sana.

Bekledim ama hiç cevap gelmedi.

“Hadi, Foxx. Sinirlen artık,” deyip telefonumu cebime attım. Fudge çatalımı alıp antepfıstıklı fudge’ımdan bir lokma daha aldım.

“Ne işin var burada?” Annem mutfığa girdi. “Bu gece galaya gitmiyor muydunuz?”

“Gidiyoruz. Kravata ihtiyacım vardı.”

“Ne renk?”

“Kırmızı elbisenle hangi renk gider sence?”

Annemin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Onu mu giyecek?”

“Evet. İçinde nefis görünüyor.”

Annem gözlerini devirse de gülümsemesi silinmedi. Sadece kendi çocuklarına değil, herkese *annelik etmeye* bayılıyordu. *Sara haklı. Gerçekten de harika bir anne.*

“Ben de bu sabah Paige’e elbiseyi giyip giymeyeceğini merak ettiğimi söylüyordum. Harika bir vücudu var. Üzerine oturacağından eminim.”

Sırıttım.

Annem parmağını üzerime doğrulttu. “Aklından her ne geçiyorsa, bilmek istemiyorum. Hey!” Elimdeki çatalı kaptı. “Ben de bunu arıyordum. Nereden buldun?”

“Bu benim fudge çatalım.”

“Neyin?”

Çatalı geri aldım. “Canım ne zaman fudge istese ev değiştirmek zorunda kalmayayım diye burada saklıyorum.”

“Kendine başka bir fudge çatalı bu o zaman. O gerçek gümüşten.”

“O zaman neden bir yere kaldırmıyorsun?” Elimdeki çatala bir bakış attım. “Taş çatlasın elli dolardır.”

“Çünkü ara sıra kullanıyorum. Oğlumun onu yürütüp fudge yemek için kullanacağı aklımın ucundan geçmedi.”

Ofladım. “Beni hiç tanıımıyorsun.”

Annem peşinden yatak odasına gelmemi işaret etti. Çatalı her zamanki yerine, çekmeceye geri koydum. *Çok istiyorsa arayıp bulsun.*

Kravat takmamı gerektiren bir etkinlik için bu kadar heyecanlandığım hiç olmamıştı. Dürüst olmak gerekirse şık giyinmeyi gerektiren pek çok etkinlikten kaçardım. Böyle ortamlar benlik değildi. Fakat Sara öyle istiyorsa bundan sonra böyle ortamların adamı olacaktım.

Kendimi şimdiden kılıbık hissetmeye başlamıştım. *Jess de böyle hiss ediyor olmalı.* Fakat Sara’yla vakit geçirdikçe onu daha beter istiyordum.

Yaptığım şakalara gülüyor, maskaralıklarına ayak uyduruyordu. Neyi neden yaptığımı her zaman anlamasa da beni de-

ğıştirmeye çalıştırmıyordu. Karbüratörün masada, botlarımın lavaboda durabileceğini kabulleniyordu.

Kendi dairesine taşınacağı gün şimdiden ödümü koparıyordu.

“Yazıcı kartuşu sipariş ettin mi?” diye sordu annem koridor-da ilerlerken.

“Geldiler mi? Ne çabuk. İşyerindeki yazıcımın kartuşları bit-mek üzereydi.”

“Neden dükkâna söylemedin?”

“Çünkü Tasha *tatilde*,” diye tısladım. Bu sözcükten nefret eder olmuştum. “Onları nereye koyacağımı bilemedim ve dön-düğünde hiçbir şeyin yerinde olmadığını görüp bana kızmasını istemedim. Kısacası o dönene kadar hiçbir şeye el sürmemeye çalışıyorum.”

Yarın kartuşları yanımda götürüp yazıcıya takacaktım. Böylece ofis malzemelerini nereye soktuğunu bilmediğim ya da kurduğu düzeni bozduğum için Tasha’yla didişmeyecektim. *Bir taşla iki kuş.*

Annem yatak odasının ışığını yakıp babamın dolabını açtı.

“Bu arada yeni Amazon şifreni tahmin etmek çok kolay oldu,” dedim. “Rydercoktatli4 zaten başından beri denediğim şifreler arasındaydı. Biraz gayret göster.”

Başını iki yana salladı. “Mat siyah mı olsun yoksa daha par-lak bir kumaş mı istersin?”

“Niyetin bir Disko Topu şakası patlatmak mı?”

Güldü. “Hayır ama patlatmalıydım. Fırsat ayağıma gelmişti.”

“Mat siyah olsun. Çok fazla parıldayıp dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum. Gecenin yıldızı Sara olmalı.”

Annem elinde bir kravat ve yüzünde bir gülümsemeyle geri döndü. “Çok tatlısın.”

“Biliyorum.” Yanağına bir öpücük kondurdum. “Teşekkür ederim.”

“Ceketin, ayakkabın var mı?”

Onu başımla onayladım. "Takım elbisem var zaten. Ama sadece sarı, lavanta rengi ve şu nefret ettiğim çizgili kravatım vardı. Hiçbiri kırmızıyla gitmezdi."

"Haklısın, gitmezdi. Ama bu harika olacak." Kravatı bana uzattı. "Gelip fotoğrafınızı çekmemi ister misin?"

"Okul balosuna gitmiyoruz, anne."

"Bu anı sonsuza dek saklamak, hatırlamak istemez misin?"

Sırıttım. "Bence asıl sen hatırlamak istiyorsun. Çünkü benim sonsuza dek aklıma kazınacak zaten."

Tam mutfağa dönecektik ki pencerenin dışındaki bir şey dikkatimi çekti. Cama doğru ilerleyip bir kahkaha patlattım.

"Ne oldu?" diye sordu annem.

Jess civcivler için olduğunu düşündüğüm alana diktiği direklerin etrafına ağ gibi bir şey geriyordu. Kulağında bir kalem, kalçasında bir şerit metre duruyordu. Bir an duraksayıp eğildi ve civcivlerden birinin kutudan çıkmasına yardım etti. Gülmüseyerek dudaklarını bir bebekle konuşuyormuş gibi büzdü. *Civcivlere babalık etmeye çoktan başladı demek. Bunu herkese anlatmam lazım!*

"Şu Tavuk Babası'na bak." Pencereyi açtım. "*Babalık nasıl gidiyor, Jess?*" diye bağırdım.

Bana dönüp ortaparmağını gösterdi.

Pencereyi kapayıp mutfağa, annemin yanına döndüm.

"Fotoğraf istemiyor musun yani?" diye sordu.

"Hayatta olmaz."

"Ne zaman çıkıyorsunuz?"

"Söylemeyeceğim. Çat kapı gelip bildiğini okuyacaksın."

Annem gülerek gamzeli yanağını sıktı. "Yakışıklı oğlum benim."

"Sağ ol, anne. Sen de güzel kadınsın."

Omzuma hafifçe vurdu. "İyi eğlenceler. Kolundaki kadının tadını çıkar."

“Çıkaracağım. Kravat ve elbise konusunda yardımımıza koştüğün için teşekkür ederiz.”

“Teşekkürünüzü fotoğraf çekmeme izin vererek etmelisiniz.”

“Abartma,” dedim ona göz kırparak.

“Zevzek.”

Kapıya yöneldim. “Beş buçukta çıkacağız. Fotoğraf çekmek için beş dakikan olacak.”

“Pes edeceğini biliyordum.”

“Şansını zorlama.”

Güldü. “Seni seviyorum, canım.”

“Ben de seni, anne.”

Kapı arkamdan kapandı.

Yirmi Bir

SARA

Betsy kükreyen motoruyla galanın düzenlendiği mekâna yanaştı. Takım elbiseli adamlar kapılarımızı açıp bizi karşıladı.

Bana uzatılan eldivenli eli tutup, "Teşekkür ederim," diyerek kaldırıma indim.

Banks yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Corvette'in etrafından dolandı. Kapının önünde duran üç kadın sohbetlerine ara verip onu izlemeye başladı. Banks sadece yürüyerek bile tüm dikkatleri üzerine çekmeyi başarıyordu ve bundan bihaber olması onu daha da çekici kılıyordu.

Üzerindeki ilginin umurunda olduğunu bile sanmıyordum.

Evden çıkmadan önce Banks'in parmağıma taktığı gözalıcı, sahte tek taş bir bakış attım.

"Nereden buldun bunu?" diye sordum gülerek.

Yüzüğü parmağıma geçirdi. "Pippa'dan. Galanın ardından ona geri vermemiz gerek. Denyo heriflerin bir tek taşın bile olmadığı düşünmesine müsaade edemem. İmkânı yok."

Zihnimi dolduran anı beni gülümsetti.

Midemdeki çalkantıyı bastıracağını umarak, "Selam," dedim usulca.

Banks elimi tutup parmaklarını benimkilere kenetledi. *Bu çok yardımcı oldu.*

"O kadar da geç kalmadık," dedi saatine bir bakış atarak. "Yirmi beş dakika kadar sadece."

Güldüm. "Annenin ani fotoğraf çekimine hayır diyemedim."

Banks inledi. "Ona bunun mezuniyet balosu olmadığını söyledim. Kadın hayırdan anlamıyor."

“Ona çekmişsin demek.”

“Belki.” Yanağıma tatlı bir öpücük kondurdu. “Bu gece ne kadar harika görüldüğünü söylemiş miydim? Gözlerimi üzerinden alamıyorum, Sara.”

Yanaklarım kızardı. “Söyledin ama tekrarlamaktan hiç çekinme.”

Gülerek bana kolunu uzattı. “İçeri girmeye hazır mısınız?”

Koluna girip beni girişe götürmesine izin verirken Banks’in üzerine atlamaya hazır bekleyen üç kadını görmezden geldim. Birkaç mermer basamağı aşip sahanlığa çıktık. Duvarın öteki ucunda önünde iki iriyarı adamın durduğu büyük bir çift kanatlı kapı yer alıyordu.

“Bu gece ne kadar ateşli görüldüğünü söylemiş miydim?” dedim geniş salona uzanan koridorda ilerlerken.

“Sanmıyorum.”

Gülerek onu hafifçe dürttüm. “Hadi oradan. Yüz kere söylemişimdir.”

“Söylemeye devam et. Hoşuma gidiyor.”

“Modern klasik, dar kesim takım elbisenizin içinde çok yakışıklı ve şık görünüyorsunuz, Bay Carmichael.” Ona doğru eğilip fısıldadım. “Fermuarını açıp aletini çıkararak üzerine oturmadan başka bir şey düşünemiyorum.”

Sözlerim karşısında inlediğinde kıkırdadım.

“İyi akşamlar,” dedim elinde bir tabletle girişte duran irikıyım adama. “Adım Sara Willis. Bay Petterson’ın konukuyum.”

Adam ekrana dokunup bana döndü. “İyi eğlenceler.”

Banks, “Teşekkür ederiz,” diyerek beni şaşaalı balo salonuna soktu.

“Vay canına,” diye fısıldayarak duraksayıp etrafımızdaki gözâlıcı dekorasyonu inceledim.

Salon uzun ve geniş olsa da içeriye samimi bir hava hâkimdi. Öteki uçta yer alan şömine, yüksek tavanlar ve uzun pencere-

ler buram buram ihtişam kokuyordu. Tavandan kristal avizeler sarkıyordu. Parlak yüzeyinden yansıyan ışık mekâna sıcak, zarif bir ambiyans katıyordu. *Gözlerim kamaştı.*

Etrafımız birbirinden şık insanlarla doluydu. Bazıları ellerindeki koyu renkli bir içkiyle dolu kadehleriyle küçük gruplar hâlinde toplanmıştı. Sohbet eden konukların uğultusu, dekorun arasına gizlenmiş hoparlörlerden süzülen alçak sesli orkestra müziğini bastırıyordu. *Herkesin davet edilmek için neden kışını yırttığını şimdi anlıyorum. Bir grup insan böyle bir hayat yaşıyor.*

“Ee, ne düşünüyorsun?” diye sordu Banks.

“Olmamam gereken bir yerdeymiş gibi hissediyorum sanırım. Şu insanlara bak. Mücevherlerine, elbiselerine bak. Olağanüstü.”

Elimi tutup beni kendisine doğru çevirdi. Gözleri parlıyordu. “Bir de diğer kadınların seni gördüklerinde hissedeceklerini düşün. Çekip gitmezlerse şaşarım.”

Dudaklarında beliren utangaç tebessüm içimi eritti.

“Merhaba Sara.” Altın renkli, gösterişli bir elbise giymiş kadın yanımıza geldi. Nude ruju ve gür kirpikleriyle gözalıcı görünüyordu. “Adım Jennifer McKay, Bay Petterson’ın asistanıyım. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de öyle. Bu da nişanlım Banks Carmichael.”

Banks sırtını dikleştirdi. “Davetiniz için teşekkür ederiz, Bayan McKay.”

“Jennifer deyin lütfen,” dedi geniş bir gülümsemeyle. “Bay Petterson sizi bulup bizzat karşılamamı istedi. Gelebilmenize çok sevindi.”

“Bizi davet etmesi büyük incelikti. Gerçekten onur duydum.”

“Davetiye konusunda çıkan aksaklık için özür dileriz.”

Sırıttım. “Rica ederim, hiç gereği yok. Bana ulaşmak için bunca zahmete girdiğiniz için asıl ben özür dilerim. Ben olsam hiç uğraşmazdım.”

“Bay Petterson sektördeki en saygıdeğer insanlardan biridir. Sıkı çalışmanın ve özverinin ödüllendirilmesi gerektiğine inanır. Burada olmayı hak ediyordun. E-postanı bulup sana ulaşana kadar masamın başından kalkmama müsaade etmedi.”

O gülünce Banks’le ben de ona katıldık.

Jennifer ellerini önünde kavuşturdu. “Geldiğinizi kendisine haber vereyim. Keyfinize bakın lütfen. İçecekler ve atıştırma-
lıklar hemen sağınızda.”

“Teşekkür ederiz,” dedim.

Kadın bana başıyla selam vererek kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Banks elimi sıkı. “Myles Petterson’ı fena etkilemişsin. Harika bir müşteri temsilcisi olduğun gün gibi ortada, Sara.”

Ona gülümsedim. *En son ne zaman birisi iş ahlakımı övmüş, beni ben olduğum için takdir etmişti?*

“Gel hadi, biraz etrafta dolaşıp insanlarla kaynaşalım. Burada durursak az önceki konuşmanızı sözcük sözcük analiz edip kafayı yiyeceksin.”

Gülerek beni kalabalığın arasına sürüklemesine izin verdim.

Ryan isimli güler yüzlü bir garsondan kendimize birer kadeh şampanya aldık. Banks adamla beyzbol hakkında hem bilgilendirici hem de eğlenceli bir sohbete girişti. *Tipik Banks. Gittiği her yerde arkadaş ediniyor.*

Şampanyamı yudumlayarak Banks’in karşımıza çıkmış rastgele birini kolayca kendine hayran bırakmasını izledim. Bunu bilerek yapıp yapmadığını bile kestiremiyordum. Yeni dostumuz Ryan şampanyalarımızı bize uzatırken biraz gergin görünüyordu ve Banks onu rahatlatmak için gülünç bir laf etmişti. Şimdiyse onu her pazar Damarislerde yedikleri akşam yemeğine davet ediyordu.

Bunu ne sıklıkla yaptığını merak ediyorum.

Bakışlarım odanın içinde, gelecekteki evim için aklımın bir köşesine yazdığım mimari detaylarda gezindi. Fakat bakışlarım

bana bakan bir çift koyu renk göze takıldığında ilham alma sürecim bıçak gibi kesildi.

İçim alev alev yanan bir öfkeyle dolmamış gibi umursamazca arkamı dönüp tekrar Banks'in koluna girdim. Bu küçük teması yeterli bulmayan Banks, kolunu belime doladı.

“Joshua burada,” dedim Ryan yanımdan ayrıldığında.

Bakışlarını bana çevirdi. “Farkındayım.”

“Nasıl? Onu tanıımıyorsun sanıyordum.”

“İnsanın yanında önemseydiği bir kadın olunca neler fark ettiğini bilsen şaşarsın.”

Dudaklarım minik bir tebessümle ağır ağır kıvrıldı. Midemde kelebekler uçuştı. Öylece yüzüne baktım. Benimle dalga mı geçiyor –bana sırılısıklam âşık nişanlı rolünü mü oynuyor– yoksa ciddi mi emin olamıyordum.

Ciddi olabilir mi?

Kafamda bu ihtimali tartarken nefesimi tuttum. *Öyle olsa ne hissederim?*

Birden aklıma Banks'in beni gecenin ikisinde gülme krizine sokan berbat şakalarından biri geldi. Herhalde onun gibi bir şey hissederdim.

Sevilmiş. Güvende. Ve deliler gibi mutlu.

Yüzüne bakabilmek için ona dönerken, “Önemseydiğin bir kadın, ha?” diye sordum. Nabzım hızlandı. “Ne demek o?”

Yüzündeki sırıtış göz kamaştırıcıydı. “Seni önemsiyorum demek. Hem de çok. Kör değilsen bunun zaten farkında olman gerek.”

“Belki kör değilimdir,” dedim kravatını düzelterek. “Ama bana takıldığını sanmışımdır.”

“Bebeğim.” Kıkırdadı. “Böyle konular hakkında asla şaka yapmam.”

Dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu.

“Merhaba Bayan Willis.” Gri saçlı bir adam yüzünde baba-can bir gülümsemeyle yanımıza geldi. “Ben Myles Petterson, nihayet yüz yüze tanışabildiğimize çok memnun oldum.”

Boğazımı temizleyerek elini nazikçe sıktım. “Ben de öyle, Bay Petterson. Davetiniz için çok teşekkür ederim. Çok ince-siniz.” Odanın öteki tarafından üzerime dikilmiş sert bakışları görmezden gelerek Banks’e döndüm. “Bu da nişanlım Banks Carmichael.”

Bay Petterson’ın gür kaşları çatıldı. “Banks Carmichael mı? Kix’le bir bağın var mı? Oğullarından biri misin?”

“Evet, efendim.”

Bay Petterson ona elini uzattı. “Baban ve kardeşin Moss’la bir süre önce çalışmıştık. Harika iş çıkarmışlardı. Onlarla çalış-mak büyük zevkti.”

“Övgülerinizi iletirim.” Banks gülümsedi. “Onlar da çıkar-dıkları işle gurur duyar.”

“Bunu ortaya çıkan sonuçtan görmek mümkün. Sen ne işle meşgulsün?”

“Arabalarla ilgileniyorum. Klasiklerle.”

Bay Petterson onu başıyla onayladı. “Öyle mi? Birkaç yıl önce bir Dodge Charger almıştım. Eve geldiği günden beri ga-rajımda, bir örtünün altında çürüyor. Bir ton bakım istiyor ama nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

“Arzu ederseniz arabanıza göz atıp birkaç öneride buluna-bilirim.”

Bay Petterson’ın yüzü aydınlandı. “Harika olur.”

Banks güldü. “Başteknisyenim de asistanım da bu hafta izin-li. Bana birkaç hafta müsaade edersiniz çok iyi olur.”

“Zor zamanlar mı geçiriyorsun?”

“Hayır, sadece onlarsız hiçbir şey yapamıyorum.” Güldü. “İkisi de canla başla çalışıyor ve uzun zamandır aileleriyle doğ-ru düzgün vakit geçirememeleri canımı sıktı. Yoklukları iş ve

şahsi sağlığı için iyi olmasa da idare ediyorum. Üstelik mutlulukları çok daha önemli.”

Bay Petterson, Banks’in omzuna vurup hafifçe sıktı. Ardından bana döndü.

“Sen nasılsın, Sara? Yeni bir iş bulabildin mi?” diye sordu.

Göğsüm sıkıştı. “Henüz değil. Bir yandan da taşınma işleriyle uğraşıyorum. Her şey üst üste geldi,” dedim gergin bir tebessümle. “Önümüzdeki hafta başvuru yapmaya devam edeceğim.”

“Neden beni aramıyorsun?”

İrkildim. “Ciddi misiniz?”

Bay Petterson gülümsedi. “Zeki, yetenekli ve yaratıcı bir kadınsın.”

Banks elimi sıktağında vücuduma bir enerji dalgası hücum etti.

“Birlikte harika işlere imza atabileceğimizi düşünüyorum,” dedi Bay Petterson.

Ensemdeki tüyler diken diken olurken Banks’in elini sımsıkı kavradım. Aklımı başıma toplayıp içgüdülerimin bana ne söylemeye çalıştığını anlamaya fırsat bulamadan onun sesini duydum.

“İyi akşamlar Sara ve yanındaki beyefendi,” dedi Joshua. Gözlerini üzerime dikmişti.

Bay Petterson kısa bir tereddüdün ardından derin bir nefes aldı. “Merhaba Bay Eubanks. Gelebilmeniz sevindim.”

“Elbette,” dedi Joshua gözlerini benden ayırmadan. “Burada olduğum için çok mutluyum.” Dikkati Banks’e kaydı. “Ya sen?”

“Banks Carmichael,” diye yanıtladı sakince. “Sara’nın nişanlısıyım. Affedersin, adım ne demiştin?”

Gülümsememi basturmaya çalıştım.

Bay Petterson elini havada sallayarak dikkatlerimizi üzerine çekti. “İzninizi rica edeceğim. Banks, Jennifer’a sana numaramı iletmesini söyleyeceğim. Önümüzdeki ayın başında görüşürüz. Olur mu?”

“Harika olur. Görüşmek üzere.”

“Sara, senin de e-postanı bekliyor olacağım,” diye ekledi gülümseyerek. “Sizi görmek çok güzeldi. Partinin tadını çıkarın.”

Bay Petterson’ın bizimle vedalaşırken Joshua’yı görmezden gelmesine içten içe kıkırdadım. *Gerçekten de saygıdeğer bir adammış.*

Bay Petterson’ın ayrılmasıyla aramıza gergin bir hava çöktü. Banks kolunu tekrar belime dolayıp beni yakınına çekti.

“Dans etmek ister misin, Sara?” diye sordu ne hissettiğime dair bir ipucu bulma umuduyla gözlerimin içine bakarak.

“Evet.”

“Bir saniye.” Joshua’nın yapmacık sesi midemi bulandırdı. “Hâlini hatırlını soracaktım, Sara.”

Banks’e bir bakış attım. “Harikayım.”

Tam yanından uzaklaşmaya başlamıştık ki Joshua kolumu kavradı. Durup ona ters bir bakış attım.

Banks hışımla arkasını dönüp omuzlarını dikleştirdi. “Ona bir daha elini sürmemeni *şiddetle* tavsiye ederim,” dedi buz gibi, alçak bir sesle.

Joshua gülümseyerek viskisini bardağında döndürdü. “Oynadığınız bu küçük oyun neyin nesi böyle? Çok eğlenceli görünüyor.”

“İzninle,” dedim gözlerimi kısarak. Elimi Banks’in göğsüne koyarak hiç değilse onu uzaklaştırmaya çalıştım. Fakat gözlerini Joshua’nın üzerine dikmiş vaziyette olduğu yerde durmaya devam etti.

“Haberin var mı?” dedi Joshua. Ağzından çıkan her sözcük kibirle dolup taşıyordu. “Senden boşalan pozisyona birini arıyoruz. Muhtemelen sana bir mülakat ayarlayabilirim.”

Banks gerilse de bir terslik çıkarmadı.

İçimden partideki herkesin gözü önünde Joshua’nın elini bir yerlerine sokmak gelse de bu profesyonelliğe sığmazdı. *Zaten muhtemelen Joshua da böyle bir rezillik çıkarmamı istiyor.*

“Umarım birini bulursunuz,” dedim.

Joshua’nın suratı domates gibi kızardı. Boştaki yumruğunu sıkıp Banks’e pis bir bakış attı. Elindeki viski ve planının hiç de beklediği gibi gitmemesi soğukkanlılığını giderek kaybetmesine neden oluyor gibiydi.

Sanki sana istediğini verecektim. Göt herif.

“İki hafta öncesine kadar nişanlını becerdiğimi biliyor musun? Yılın başından beri. Görünüşe göre ağzında benim aletimle sana iş atıyormuş. Haberin olsun istedim.”

Onu alt ettiğini düşünerek zevkle sırttı.

Banks’in gözleri öfkeyle parlarsa da sakinliğini koruyup beni yanma çekti.

“O sen miydin?” Bir kahkaha patlatıp bana döndü. “Aklından ne geçiyordu, bebeğim? Bu herifle mi beraberdin? Adam senin tipin bile değil.” Bana göz kırptı. “Gerçi kendini hayır işlerine verdiğini söylemiştin. Öyle düşününce gözüme mantıklı görünüyor.”

Ben de güldüm. Böyle umursamaz davranması beni keyiflendiriyordu. Gerçi... işin aslı pek öyle değildi. Joshua’yı gırtlaklamak istediğini görebiliyordum.

İsteddiği tepkiyi alamayan Joshua çıtayı daha indirip, “Nişanlın orospunun teki,” dedi tükürürcesine.

Banks’in dudakları tehditkâr bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Benden bir tepki koparmak için bundan daha fazlasını yapman, biraz daha seviyeli bir şeyler bulman gerek. Yanlış anlama. Yumruğumu burnuna geçirmek çok hoşuma gider. Bunun için bir gün belirlemek istersen sana seve seve zaman ayırırım. Kartvizitimi ister misin?”

“Siktir git,” dedi Joshua.

Banks tam Joshua’yla arasındaki mesafeyi kapatmaya yeltenmişti ki içeri girerken gördüğümüz iki iriyarı adam yanıma geldi. Olan biteni izlerken yüreğim ağzıma geldi.

Banks'in kolunu sımsıkı kavradım. *Ne oluyor?*

"Bay Petterson'ın talebiyle buradayız, Bay Eubanks," dedi bıyıklı olan.

Joshua sırtını dikleştirdi. "Beni mi görmek istiyor? Nerede?"

"Size dışarıya kadar eşlik etmemizi istedi. Tatsızlık çıkarmamızı rica etti ama bu size bağlı elbette," dedi öteki.

Gözleri fal taşı gibi açılan Joshua, "Ne?" dedi şaşkınlıkla.

"Bu taraftan," dedi bıyıklı, Joshua'yı kapıya yönlendirerek.

Banks pişmiş kelle gibi sırtarak, "Aramayı unutma," dedi.

Bay Petterson'ı bulmak için etrafıma bakındım. Bir grup adamla birlikte şöminenin yanındaydı ve göz göze geldiğimizde hafifçe başını sallayıp sohbetine geri döndü.

Rahat bir nefes verip Banks'e yaslandım.

"Görünüşe göre buradaki işim bitti," dedi. Sesine neşeli bir tını katmaya çalışsa da sözlerinin ardındaki tereddüdü hissediyordum.

Kalbim sızladı. "Buradaki işiniz daha yeni başladı, Bay Carmichael."

Sırıttı. "Öyle mi?"

"Benimle dans eder misin?"

Sırıtsı yerini tatlı bir gülümsemeye bıraktı. Sadece bana sakladığı gülümsemeye. "Seve seve."

Yirmi İki

SARA

“Görünüşe göre buradaki işim bitti.”

Karanlık yolda sessizce ilerliyorduk. Radyo kapalıydı. Sohbet etmiyorduk. Sessizliği bozan tek şey Betsy’nin Banks gaza bastıkça kükreyen motoruydu. Başımı kafalığa yaslayıp gökyüzündeki ayı izlemeye koyuldum. Banks’in eli bacağımdaydı.

Partideki sözleri zihnimde çınlayıp duruyordu. Ona karşı çıkıp işinin daha yeni başladığını söylememe rağmen mavi gözlerindeki tereddüt geçmemişti. Gece boyunca yaptığı tüm şakalarda, tüm gülümsemelerinde bir çekince saklıydı. Sanki haklıymış da sahte nişanlılık oyunumuz sona ermiş gibi davranıyordu.

Elini tutup başparmağımla tenini okşadım. O da bacağıma hafifçe sıkarak bana karşılık verdi.

“Senin planın neydi?”

“Benim olmak istemeni sağlamak.”

En çok ödümü koparan da ona inanmamdı.

Bana duyduğu inançla ne yapacağımı bilmemem utanç vericiydi.

Neden benimle olmak istesin ki? Karakterimi doğru değerlendirdiğinden, duygusal açıdan bir ilişkiyi yürütebilecek kapasitede olduğumdan nasıl bu kadar emin olabiliyor?

Çünkü ben hiçbirinden emin değilim.

Belli ki Banks baktığında kusurlarımı ya görmüyor ya da görmezden gelmeyi tercih ediyordu. Bu da beni geriyor, bir hata yapıp ona yanlış olduğunu kanıtlayacağımdan endişelenmeme neden oluyordu.

Ona yanıldığını kanıtlamak istemiyorum.

Sadece bir haftadır dünyasının bir parçası olsam da oraya ait olmak istiyordum. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse... Ashley'nin sahip olduğu şeyi istiyordum. Carmichaelları istiyordum.

Carmichael ailesine layık olmak istiyorum.

Beni Noel fotoğraflarına dahil etmelerini, arkadaşlarıyla tanıştırmaktan gurur duymalarını istiyordum. Aralarındaki sırlara ve şakalara dahil olmayı, maskaralıklarının hedefi olmayı istiyordum. Ailelerinin bir parçası olmayı bir sonraki nefesimden bile daha çok istiyordum.

"Yarın büyük gün," dedi Banks sessizliği bozarak.

"Öyle mi? Neden ki?"

Sırıttı. "Abilerimle yarışacağız."

Kaşlarım çatıldı. "Araba yarışı mı yapacaksınız? Betsy'yi mi kullanacaksın?"

Banks güldü. "Hayır. Erkek erkeğe koşacağız. Şehir dışına çıkan yolda arabaların hızlarını ölçen bir tabela var. Hangimizin en hızlı olduğunu görmek için orada buluşuyoruz."

"Bu koşu nereden çıktı?"

"Çünkü Maddox'la Jess sidik yarıştıyordu." Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Yanıldıklarını görecekler."

"Ah, kazanacaksın yani?" diye takıldım.

"Kazanacağım tabii. Jess beni az da olsa endişelendiriyor ama o da eski formunu kaybetti. Kondisyon diye bir şeyi kalmadı."

Sırıttım. "Senin kondisyonuna kefil olabilirim."

Banks kıkırdarak bacağıma sıkıp elini geri çekti.

"Bu gece harikaydın," dedim usulca. "Benimle gelmeyi kabul ettiğin ve geceyi atlatmama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Banks oturduğu yerde dikleşti.

“Joshua’ya ağzının payını çok iyi verdin. Neyin peşinde olduğunu biliyordun ve ona istediğini vermeyi reddettin sanki.”

Çenesi kasıldı. “İnan bana, onu oracıkta paramparça etmek istedim. Ama öyle bir şey yaparsam ceremesini sen çekerdin ve seni incitmek için beni kullanmasına müsaade edemezdim.”

Sesindeki saf samimiyet yüreğimi sızlattı. *Ne harika, ne düşünceli, ne zeki bir adam.* Üstelik... sanırım onun olmamı istiyordu. *Umarım haklıyım.*

“Banks...”

“Efendim, bebeğim?”

Derin, titrek bir nefes aldım. “Başardın.”

Dönüp bana baktı. Kafa karışıklığı yakışıklı yüzünden okunuyordu. “Neyi başardım?”

“Seni istememi sağladın.”

Dudakları bir gülümsemeyle ağır ağır kıvrıldı ve elini tekrar bacağıma koydu. “Ciddi misin sen?”

“Evet. Gergin olduğumu itiraf edebilir miyim?”

“Hislerini söylemekten sakın çekinme. Ama neden gergin-sin ki?”

İç geçirdim. “Sen ve ailen kusursuz bir yapboz gibisiniz. Pür-rüzsüz kenarları olan birer parçasısınız.”

Güldü.

“Hiç yapboz yaptın mı? Çünkü yaptıysan bunun ne kadar önemli olduğunu bilirsin.”

“Yapmadım ama öyle diyorsan öyledir.”

“Öyle. Parçaların kesimi her şeyi değiştirir. Bense senin hayatına eğri büğrü, yamuk yumuk, ne idüğü belirsiz kenarlarla geliyorum.” Duraksadım. “Yanlış anlama. Yine de dört dörtlük bir parçayım. Hatta köşe parçasıyım.”

Bu kez daha yüksek sesli bir kahkaha patlattı.

“Ama ya sizin yapbozunuza uymazsam?” diye sordum. “Ya resmin bütününe hiçbir zaman olması gerektiği gibi uyum sağ-

layamazsam ve sen kusursuz bir meyve bahçesi görmeyi beklerken ben yerinden fırlayıp her şeyi bozan elma olursam?”

Sözlerimi düşündü. “Pekâlâ. İki seçeneğimiz var. Bir, biraz yapıştırıcı yardımıyla seni yerine oturup fırlayıp durma diye üzerine ağır bir şey koyarız.”

“Kulağa acı verici geliyor.”

“Olabilir. Bunun üzerine biraz düşünmemiz gerek. Ama kim bilir? Belki böyle bir fetişin olduğunu keşfedersin.”

Kıkırdadım.

“İki, bir çerçeve bulup yapbozu içine koyarız. Böylece elma yerinden fırlayıp düşse bile onu tutacak bir şey olur. Çünkü aile dediğin böyle yapar.” Omuzlarını silkti.

Aile dediğin böyle yapar. Yüzünde en tatlı gülümsemesiyle bana döndüğünde nefesimi tuttum. Seni hak etmiyorum, Disko Topu.

Honeysuckle Yolu’na dönüp garaj yoluna girdi. Garaj kapısını açıp Betsy’yi yerine yanaştırdı. İkimiz de inmeye yeltenmedik. Öylece oturup soğumaya başlayan motordan yükselen alçak sesli tıkırtıları dinleyip deri döşemelerin kokusunu içimize çektik.

“Bir süredir aklımda bir şey var,” dedi Banks.

“Neymiş?”

Konu yapboz çerçevesi mi? Beni Carmichael yapbozunun bir parçası olmaya mı davet edecek yoksa?

Koltuğunda döndü. “Tavuk istiyorum.”

Yüksek sesli, şiddetli bir kahkaha patlattım. “Ne?”

“O kadar çok değil. Otuz tane falan.”

“Otuz tane tavuk mu istiyorsun? Banks.” Gözlerimde biriken yaşları sildim. “Otuz tavukla ne yapacaksın?”

“Onları kesilmekten kurtaracağım elbette. Bir de hepsine tavuk salıncağı alacağım. Böyle bir şey ürettiklerinden haberin var mıydı? Aklına gelebilecek her türlü tavuk oyuncağını

yapıyorlarmış. Gezintiye çıkarken onları içine koyabileceğin arabalar bile var. Söylediklerine göre *güzel mi güzel piliçlerle bir gezintiye çıkmak için idealmiş. Kelimenin tam anlamıyla. Güzel mi güzel piliçlerimiz olabilir.*

Göğsüm attığım kahkahalarla sarsılıyordu. “Sana inanamıyorum.”

“Jess’inkilerle kuzen olurlar. Arada bir hepsini otlamaları için onun bahçesine götürürüz. O da kendisininkileri bize getirir.”

Orta konsolda titreyen telefonunu alıp ekranı görebilmem için bana uzattı.

Foxx: Bu akşam Shade House’a giden var mı? Varsa anahtarımı alabilir mi?

Jess: YİNE Mİ ANAHTARINI KAYBETTİN?

Moss: Neyin var, Foxx?

Paige: Kaçınıcı oldu bu? Üç mü? Dört mü?

Banks kişisi bildirimleri sessize aldı.

“O da sürekli bize aynısını yapıyor,” dedi sırtarak.

“Ne bu anahtar meselesi?”

“Bir bilsem. Şehrin her yanında anahtarını düşürüyor herhalde. Yine de çok tuhaf. Foxx için bile.”

“Aklının yerinde olup olmadığından emin olmak için ona bir baksanız mı?”

Banks önerimi düşündü. “Evet ama yarınki yarışı bir atlatalım da. Önce *kondisyonunun* yerinde olmadığını kanıtlayayım istiyorum.”

“Gerçekten Foxx’un sizinle yarışacağını düşünüyor musun? Kulağa hiç de onluk bir şey gibi gelmiyor.” İç geçirdim. “Ama ben ne bilirim ki? Onu pek iyi tanıdığım söylenemez.”

Banks kapısını açtı. "Değil zaten. Ama bir tür yarışla ona meydan okursan Foxx yiğitliğe bok sürdürmemek için geri adım atmaz. Evin En Büyük Evladı Sendromu gibi bir şeyi var. Daima birilerine bir şeyler kanıtlama peşinde."

Tepemizdeki ışıkların altında gözalıcı görünüyordu. Sivri çenesi. Karayip okyanuslarını andıran mavi gözleri. Kalın boyundan sarkan gevşetilmiş kravatı ve gece için tıraş olmasına rağmen uzamaya başlayan kirli sakalı.

Dükkândaki arabanın üzerinde yaptıklarımızı düşündükçe içimdeki arzu körükleniyordu. Dudaklarımdaki dudaklarını hatırlamak bile ıslanmama yetiyordu. Bay Pettersson'ı etkilediğini, Joshua'ya haddini bildirdiğini ve bütün gece bana ne kadar güzel olduğumu söyleyip durduğunu anımsamak kalbime fazla geliyordu.

Ansızın müthiş bir istek, sonsuz bir ihtiyaçla doldum. *Bu adama benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyorum.*

"İnme," dedim kapımı açarak.

Arabasının önünden dolaşırken bacaklarım titriyordu. Banks ona yaklaşmamı meraklı gözlerle izledi.

Kapısının başına geldiğimde uzanıp elini tuttum ve onu koltuğunda yan döndürüp ayaklarını garaj zeminine bastırdım. Bakışlarımı onunkilere kenetleyerek pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirdim.

Elbisemin eteklerini toplayıp bacaklarının arasında diz çökmeme kararımı gözleriyle izledi.

Aletini çıkarmama yardım edip geriye eğilerek beni izlemeye koyuldu. Kaşları çatıktı.

"Ne oldu?" diye sordum ereksiyonunu sıvazlayarak. Taş gibi sertleşmiş olsa da teni yumuşacıktı. "Ne düşünüyorsun?"

Başının üzerinde beliren zevk suyu damlasını yaladığımda tıslar gibi bir ses çıkardı.

“Profesyonel atletlerin enerjilerini ve testosteron seviyelerini korumak için yarıştan birkaç gün önce her türlü cinsel aktiviteyi bıraktığını düşünüyordum,” dedi.

Geri çekilip bir kahkaha patlattım. “Gecenin başından beri büyüleyici görüldüğünü söylediğin kadın önünde dizlerinin üzerine çöküyor... seni ağzına almak üzere... ve sen testosteron seviyenin düşeceğinden mi endişeleniyorsun?”

“Jess’i yenmek zorundayım.” Hırladı. “Hayır, siktir et. Yani siktir et derken, al beni ağzına.”

Bu adam. Gülerek ağzımı kasıklarına yaklaştırdım. “Dura-bilirim.” Dilimi sertliğinin altında gezdirdim. “Yarın kaldığımız yerden devam ederiz.”

“Hayır. Genetik açıdan hepsinden üstün olduğuma güvenip bu riski almaya razıyım.”

Boştaki elimle hayalarını kavrayarak kirpiklerimin arasından ona baktım. “Emin misin?”

“Evet,” dedi. Ben ardımda öpücükler bırakarak kasıklarına ilerlemeye başladığımdaysa keskin bir nefes aldı. “Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

Dilimi aletin gövdesine yaslayıp başına geri kaydırdım. Başını emip alt kısmını tekrar tekrar yaladım. Dilimi bir yukarı bir aşağı, bir sağa bir sola ilerletip daireler çizdim. Ağzımla bütün vücuduna zevk dalgaları gönderirken gözkapaklarının ağırlaşmasını izledim.

“Aklımı başımdan alıyorsun,” dedim dilimi başının etrafında gezdirerek. “Ben de senin aklını başından almak istiyorum.”

“Sanırım bana ne yap– siktir!”

Parmaklarımı aletin dibine sarıp onu boğazımın en derinlerine aldım. Geri çekildiğimde Banks’in vücudu kasıldı.

“Hayatımın doruk noktası bu,” dedi elini dikkatlice saçları arasına geçirerek. “Öldüğümde hayatımın en güzel anları bir film şeridi gibi gözümün önünden geçecekse ben Betsy’de

otururken önümde diz çöküp aletimi ağzına alman kesinlikle orada olacak.”

Tenine doğru güldüm. Banks sert, aceleci tavırlarla saçımı çekiştirdi. Bacaklarımın ıslanmaya başladığını hissedebiliyordum.

İnleyerek kasıklarımı sıktım ve uzun aletini emmeye devam ettim. Sertliğinin gövdesinde biriken tükürüklerim elimin etrafına toplandı. Çıkan ıslak sesler garajda yankılanıyor, onu boşaltma ihtiyacımı körüklüyordu.

Banks boştaki eliyle mememi kavrayıp elbisenin içinden çıkardı. Tıpkı benim hayalarına yaptığım gibi sert, muhtaç hareketlerle onu sıkıp masaj yapmaya başladı.

“Sadece memelerine dokunarak bile boşalabilirim,” dedi sıkı sıkı dişlerinin arasından.

Aletini bir şapırtıyla ağzımdan çıkardım. Banks üzerine tükürüp sıvıyı gövdesine yaymamı ve ona bir bakış atıp sırtıtmamı izledi.

“Ağzıma boşalacaksın.”

Vücudu gerildi. “İçine girmeme izin vermeyecek misin?”

Siktir. Aynı gün içinde beni ikinci kez domaltıp becerdiğini düşündüğümde klitorisim zonkladı. Fakat kendime hâkim oldum. “Tadına bakmak istiyorum. Ağzıma boşalmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.”

Banks onu boşaltmam için gözleriyle bana yalvarıyordu. Başımı neredeyse beni öğürtene kadar aletine tekrar tekrar bastırduğunda görüşüm bulanıklaştı.

“Harikasın,” diye inledi. Avucumun arasındaki hayaları gerildi. “Böyle giderse daha fazla dayanamayacağım.”

Övgüsünden aldığım cesaretle gözlerim sulanmaya başlana kadar onu emip yalamaya devam ettim. Dudaklarından dökülen memnuniyet dolu inilti ve mememi giderek daha sıkı kavraması karşısında kadınlığım zonkladı.

“Sara,” diye inledi aleti şişerken.

Bacakları kasıldı ve vücudu titredi. Darmaduman oluşunu izlemek için kendimi zorlayarak gözlerimi açtım.

Harcadığım çabaya değdi.

Ağzım sıcak, tuzlu tatla dolarken Banks bir kez daha inleyerek adımı söyledi. Şimdiye dek duyduğum en ateşli şeydi bu. Başımı iki eliyle kavrayıp yukarı aşağı hareket ettirerek kalçasını ağzıma doğru itti.

Vücudu gevşeyene kadar bana verdiği her şeyi yalayıp yuttum. Aletin başına son bir öpücük kondurup topuklarımın üzerine oturduğumda Banks hâlâ titriyordu.

Her hareketimi pürdikkat izliyordu.

“Yarışı kaybetmek bile buna değer,” dedi sınıtarak.

“Bunu duyduğuma sevindim.” Gülerek arabadan güç alıp ayağa kalktım. “Keyfin yerindeymiş gibi görünüyordu.”

Banks arabadan inip aletini pantolonun içine geri soktu. Ardından beni kendine çekip dudaklarıma yapıştı. Yavaş ve metodikti. Dilinin ve dudaklarının her hareketi kasıtlıydı.

Geri çekildiğinde nefes nefese kalmıştım.

“İçeri girelim hadi,” dedi usulca. “Aklını başından alma sırası bende.”

Elimi tutmasına izin verdim. Nedense kendimi onun kadar tatmin olmuş hissediyordum. *Yine de...* “Lütfen.”

Beni kucağına alıp içeriye taşıdı.

“Yarışı kaybedersem sorumlusu sensin,” dediğinde kıkırdadım.

“Ama değer demiştin.”

Kapıyı açarken dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. “Hem de ne değmek.”

Yirmi Üç

BANKS

“Kavgaya gelmişiz gibi hissediyorum,” dedi Sara etrafına bir bakış atarak.

Abilerimin arabaları ve kamyonetleri otoyolun kenarına sıra sıra park etmişti. Brooke, Ashley, Pippa ve ebeveynlerimiz hız ölçen tabelanın yanında toplanmıştı. V-8 motoruyla ortalığı inleten Betsy’nin sesini duymalarıyla hepsi bize dönmüştü.

“Vay canına, Foxx da gelmiş,” dedi Sara şaşkınlıkla.

Ben de şaşkındım. Foxx son zamanlarda kendinde değil gibiydi. Anahtarlarını kaybedip duruyordu, geçen gün bize selam vermek için uğramıştı ve şimdi de yarışımıza katılıyordu. Belki gerçekten de birimizin ciddi ciddi onun iyi olup olmadığını kontrol etmesi gerekiyordu. Neredeyse... iyi birine dönüşmüştü.

“Jess’in heyheyleri de tepesindeymiş gibi görünüyor,” diye ekledi Sara.

“Jess’in heyheyleri *sürekli* tepesinde.”

Arabayı otoyolun kenarına, Moss’un kamyonetinin arkasına park ettim.

Batmaya yüz tutmuş güneş gökyüzünü morun, kırmızının ve sarının tonlarına boyuyordu. Birkaç birayla Maddox’un evine lak lak yapmaya gitmek için harika bir akşamdı.

Sara’ya bir bakış attım.

Ya da harika bir akşam olurdu mu demeliydim? Son günlerde her şey değişmişti. İyi anlamda.

Sara emniyet kemerini açarken gülümsedi. “Muhtemelen on beş dakika geç kalman yüzündendir.”

“Bilerek oyalandım.”

“Neden?”

“Onları bekletmek ve *bana* uymalarını sağlamak için. Üzerlerinde üstünlük kuruyorum.”

Sara’nın genzinden alaycı bir ses döküldü. Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Hiç futbol maçı izledin mi?” diye sordum.

“Kendi hür irademle izlemedim.”

Öğrenmesi gereken bir sürü şey var.

Gözlerimi devirerek konsoldan telefonumu aldım. “Al. Yarış başlamadan Paige’i görüntülü aramayı unutma. Numarasını rehberimdeki favorilerin altında bulabilirsin. Hepsine nal toplattığımı görmek istiyor.”

“Şifreni bilmiyorum ki.”

“Altmış dokuz, altmış dokuz, altmış dokuz.”

“Çok şaşırdım,” dedi telefonumu alırken. “Mesaj geldi.”

Önce bir kolumu, ardından da diğerini başımın üzerine kaldırıp gerindim. Kardeşlerime katılmadan ısınmam gerekiyordu. Evde yaptığım antrenmanla kaslarımı esnetmiştim ama arabadan inmeden önce aradan geçen vakti telafi etmem gerekiyordu.

“Kimdenmiş?” diye sordum.

“Bakmamı mı istiyorsun?”

Sırıttım. “Eh, münecim değilsen başka çaren yok.”

Gözlerini kıstı. *Çok tatlı görünüyor.* “Biri Tasha’dan gelmiş. ‘Eşimi işten aradılar. Tatilimiz erken bitecek. Yarın öğleden sonra ofise uğrayıp pazartesiden önce etrafa çekidüzen vereceğim. Lütfen yokluğumda bir şeyleri küle çevirmiş olmayın,’ diyor.”

“Yaşasın!” Yumruklarımı muzaffer bir edayla havaya kaldırdım. “Gördün mü? Hayat böyledir işte. İnsanlara iyilik yaparsan evren seni ödüllendirir.”

“Diğeryse, ‘Tavus kuşları saatte on altı kilometrelik hızlarıyla en hızlı koşan kuş türlerinden biridir,’ diyor.” Kaşları ça-

tıldı. “Tam da yarışınız başlamak üzereyken tavus kuşlarının hızlarına dair bir mesaj alman bir tesadüf mü sence?”

Arkama yaslandım. *Ne bileyim...*

Şu mesaj meselesine akıl sır erdiremiyordum. İçgüdülerim bana her şeyin Foxx’un başının altından çıktığını söylese de onu görebiliyordum ve elinde telefon falan yoktu. Sadece o değil, diğer kardeşlerim de telefonlarıyla meşgul değildi. *Kim atıyor bu mesajları o zaman?*

Hem hepimizi tanıyan hem de bize hayvanlarla ilgili tuhaf mesajlar atmakla uğraşacak kim var? Paige? Belki ama bu onun yapacağı bir şey değil gibi. Nate ve Ryder’dan başını kaşıyacak vakit bulamaması da cabası. Annem? Ya babam? İhtimalleri tarttım. Babam işle ve kanepa mevzusuyla meşgul. Annemin de hayvanlara dair tuhaf bilgiler araştırmaktan daha önemli işleri var. Onun tarzı da değil zaten.

Düşüncelerimden sıyrıldığımda Jess’in bize gelmemizi işaret ettiğini gördüm.

“Bu bir tesadüf mü?” dedim kapımı açarak. “Bilmiyorum. Tesadüflere inanır mısınız?”

Sara, Betsy’nin önünde bana katılırken omuzlarını silkti. Birlikte sürüye doğru ilerledik. *Jess’in gözünde kurt sürüsü olmayan sürüye.*

“Tanrı aşkına, Disko Topu,” dedi Moss. “Korkak bir tavuk gibi kaçtığını düşünmeye başlamıştık.”

Jess’e dönüp sıırttım. “Selam Tavuk Babası.”

“Siktir git, Banks.”

Herkes hep bir ağızdan güldü.

“İlkyardım çantası getirdiniz mi?” diye sordu annem etrafına bakınarak.

Hepimiz omuzlarımızı silkip o kadarını akıl edemediğimiz için özür diledik.

“Düşmemeye özen gösterin,” dedi annem. “Ve lütfen bir yerinizi kırmayın.”

“Hadi ama,” dedim. “Hepimiz sporcuyuz. Kimlerle konuştuğunu unutuyor musun?”

Babamın genzinden alaycı bir hırıltı yükseldi. “Bunu hatırlatmaktan nefret ediyorum ama son on on beş yıldır sporcu sayılmazsınız.”

“Ayıp ediyorsun. Çok gücendim,” dedim.

Moss inledi. “Elbette gücenirsin.”

“Belki artık sporcu sayılmayız ama şu an isteseniz tek elimi arkaya bağlasam bile hepinizle güreşip sizi yenebilirim. Kısacası içinizden biri şampiyonu tahtından edene kadar bir sporcuyum,” dedim.

“Başlayın hadi!” diye bağırdı Paige telefondan. “İşe dönmem gerekiyor ama bunu kaçırmak istemiyorum.”

Babam تنها otoyola çıktı. “Otuz metreyi çoktan ölçtüm. Buradan başlayıp oraya koşacaksınız.” Tabelayı işaret etti. “Tepedeki koca oğlan da hızınızı ölçecek. En hızlı olan kazanır. Unutmayın, tabela saatlik hızı ölçüyor. En hızlı derken en hızlı koşam kastediyorum, otuz metreyi en hızlı katedeni değil.”

Dizlerimi ısıtmak için birkaç kez çömelip kalktım. “Neden otuz metre koşuyoruz? Foxx elli metre için çok mu yaşlı?”

“Seni yenmek büyük zevk olacak, Banks.” Foxx başını iki yana salladı. “Yapacak başka işlerim var. Başlayabilir miyiz artık?”

“Anahtarlarının peşine mi düşeceksin?” diye sordum kıs kıs gülerек.

Foxx bir elini beline koyup bakışlarını üzerime dikti. “Onu sonra konuşacağız.”

“Neden?”

Öylece bana bakmaya devam etti. İçimi bir endişe dolduracak kadar uzun süreliğine. *Neden benimle bu konu hakkında konuşmak istiyor?*

“Anahtarlarını marketten aldım,” dedim. “Annem sana vermedi mi?”

Foxx dikkatini babama çevirdi. “Başlayalım hadi.”

Anneme bir bakış attım.

“Verdim,” dedi omuzlarını silkerek.

Ne bu şimdi? Ne var ki şu an buna kafa yoramazdım. Kazanamam gereken bir yarış vardı.

Güneş hâlâ sıcaktı ve tenime işliyordu. Üzerimdeki tişörtü çıkarırken alnımda boncuk boncuk ter birikmişti bile. Kıyafeti kadınıma fırlattım, beni gözleriyle yemesi hoşuma gidiyordu.

“Dediğim gibi, buradan başlayacaksınız,” dedi babam, yerdeki tebeşirle çizilmiş çizgiyi ayağıyla işaret ederek. “Önce kim başlıyor?”

“En büyükten en küçüğe?” diye önerdi Maddox. “Yoksa en küçükten en büyüğe mi? Ya da alfabetik sırayla mı gitse?”

Annem bir şapkayla yanımıza geldi. “Kavga çıkmasın diye isimlerinizi yazıp içine attım. Biri kâğıtları çekip sırayı belirlesin.” Etrafına bakındı. “Pippa? Bu onura nail olmak ister misin?”

“Olur.”

“Bahse falan girdiniz mi?” diye sordu Paige telefondan. “Yoksa sırf böbürlenmek için mi koşacaksınız?”

“Egoları için,” diye yanıtladı babam.

“Anladım,” dedi Paige.

Pippa elini şapkaya daldırırken Sara’nın yanına geçtim.

“Çek bakalım, Tavuk Annesi,” diyerek kolumu Sara’nın beline doladım. O da başını koluma yasladı.

Pippa boştaki elinin parmağını bana doğrulttu. “Beni böyle kızdıracağını mı sanıyorsun? O civcivler için ölürüm.”

Bakışlarımı Jess’e çevirdim. “Ah, ne beklenmedik ama.”

Abim bana bir cevap veremedi Pippa çektiği ilk ismi açıkladı.

“Maddox,” dedi. “Önce sen başlıyorsun.”

Ashley ellerini çırpı ve kocasının omuzlarını kavrayarak onu sarstı. “Başarabilirsin. Tabana kuvvet!”

Maddox çizginin başına geçti. “Merak etme, Ash. Çantada keklik.”

Paige tıpkı annemiz gibi konuşarak, “Umarım kimse bacağını kırmaz,” dedi.

Dört bir yanıma sarmış aileme baktım. Buraya saçma sapan bir nedenden toplanmış olsak da –*Bizim yaşımıza gelmiş hangi insan böyle bir yarışa kalkıştı ki?*– herkesin keyfi yerindeydi.

Hele galip geldiğimde keyfime diyecek olmayacaktı.

Foxx’a bir bakış attım. *Anneme söyleyeyim de ona kalsiyum takviyesi almasını öğütlesin.*

Babam Maddox’un yolundan çekilerek, “Hazır olduğunda başla, Mad,” dedi.

Maddox çömeli boynunu esnetti. Ardından ayak parmaklarını çizgiye dayayıp son sürat ileri atıldı. Ayakkabıları asfaltı dövmeye, kolları iki yanında gayretle savrulmaya başladı.

“Bastır, Maddox!” diye bağırdı Ashley.

Hepimiz bakışlarımızı tabelanın üzerinde yanıp sönmeye başlayan sayılara kenetledik. Yirmi ikide duraksadı.

Moss’la birbirimize bakıp bakışlarımızı sallarken, “Fena değil,” dedim.

Pippa sıradaki ismi çekti. “Çizgiye, Tavuk Babası.”

Jess parmağını Pippa’ya doğrulttu. “Bunun bedelini sonra ödeyeceksin.”

“Sabırsızlanıyorum,” dedi Pippa göz kırparak.

Jess çizgiye geçip koşmaya başladı. Tabelaya koşarken yüzü domates gibi kızardı.

“Hâlâ tek araba bile geçmediğine inanamıyorum,” dedi annem.

Tabelanın ekranında on sekiz sayısı belirdi.

Maddox üzerindeki tişörtü çekiştirip bıraktı. “Birincilik bende, beyler.”

“Sıra sende, Moss,” dedi Pippa.

Moss çizgideki yerini alırken Jess yanımıza döndü.

“Ne oldu?” diye takıldım. “Civcivler uyutmadı mı?”

Maddox’un genzinden alaycı bir ses döküldü ve güldüğünü Jess’e çaktırmamak için arkasını döndü.

Pippa sevgilisinin yanağına bir öpücük kondurdu. “Harikaydın.”

“Hiç havaya girme,” dedi Jess ellerini dizlerine koyup nefesini toplamaya çalışırken. “Kötü çıkış yaptım.”

“Hep öyle derler,” dedi Maddox.

Moss yerini alırken Sara, Paige’in yarışı daha net izleyebilmesi için telefonu kaldırdı. Kadınımın arkasına geçip kollarımı beline doladım.

Sara’nın ailemize bu kadar iyi uyum sağlamış olmasına şaşır-mamıştım. Abilerim Brooke ve Ashley’yle çıkageldiğinde onlar da sorunsuzca bizden biri olmuştu. Sanki ikisinin de kaderinde başından beri ailemizin bir parçası olmak vardı. Sanki yerleri ayrılmıştı ve hepimiz sadece gelip aramıza katılmalarını bekliyorduk.

Sara, Brooke’un söylediği bir şeye güldü.

Sara’nın da yeri onun gelmesini bekliyordu.

Bunun ne anlama geldiğini düşünürken midem kasıldı.

“Hadi, Moss,” diye bağırdı Brooke.

Düşüncelerimden sıyrılıp tabelaya baktım. *On dokuz.*

Moss iki büklüm olup ellerini dizlerine koydu. Nefes nefese kalmıştı.

Jess annemize dönerek, “Benimki kaçtı?” diye sordu.

“On sekiz.”

Jess’in ağzı beş karış açıldı. “Beni yenmiş olamaz,” dedi. “Bu işte bir bokluk var.”

Babam elini havaya kaldırdı. “En adil ölçümün bu olduğu konusunda hemfikir olduk. Yenildin işte.”

Jess ellerini hışımla havaya savurup yanımızdan uzaklaştı.

“Foxx mu Banksy mi?” diye mırıldandı babam, Pippa’nın şapkadan son ismi çekmesini izlerken.

Pippa sırttı. “Göster marifetini, Banks.”

Bu kadar gerilmemeliydim. Neden gerildiğimi bile bilmiyordum. Sürekli atıp tuttuğum ve şimdi sözlerimi icraata dökmemin zamanı geldiği içindi muhtemelen.

Otoyolun ortasında ter dökmek yerine Sara’yla ter atıyor olabilirdim.

“Başarabilirsin, Disko Topu,” dedi Sara.

Ona bakıp sırtıduğumda bana göz kırptı.

Hayır, hayır. Odaklan, Banks. Önümde uzanan asfalta bakıp kollarımı silkeledim. Tabela o kadar da uzak değil. Hepsine bu işin nasıl yapılacağını gösterme vakti.

Yere çöküp öne fırladım. Bakışlarımı önüme dikip sırtımı dikleştirerek başımla omurgamı aynı hizaya getirdim. Beklediğimden daha çabuk hızlanmıştım ve tabelanın ekranı aydınlandığında hızımın zirvesine ulaştım. Yirmi üç sayısı sönüp yerine yirmi dörde bırakırken yanından geçtim.

Tanrım, hamlamışım.

Derin bir nefes alıp iki büklüm olma dürtüsüne direndim.

Hepinize kapak olsun, beyler.

Aileme dönerken yüzüm alev alev yanıyordu. “Neydi o? Yirmi dört gibi bir şey gördüm sanki?” Derin bir nefes aldım. “Bana mı öyle geldi yoksa?”

Yanma döndüğümde Sara’nın ağzı kulaklarındaydı. Kollarını boynuma dolayıp yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Çok ateşliydin,” diye fısıldadı kulağıma.

“Eve dönene kadar sabret.”

“Sizi duyabiliyorum!” diye bağırdı Paige. “Ayrıca gökyüzünden başka bir şey göremiyorum.”

Sara kıkırdadı. “Affedersin.” Kollarını boynumdan çekip telefonu yola doğrulttu.

Foxx çoktan yerini almıştı.

Otoyol durduğumuz noktadan biraz daha yüksekti. Foxx'un bu kadar... iri görünmesinin nedeni de bu olmalıydı. *Belki de onu ilk kez basketbol şortuyla gördüğümüdür.*

"Dizini sakatlama," diye bağırdım dikkatini dağıtmak için. Fakat abim her zamanki gibi beni umursamadı. Sanki ben yokmuşum gibi pürdikkat önündeki yola odaklandı.

Belki de dünyasında gerçekten yokumdur. Ah...

Bütün gücüyle öne atılıp sahici bir atlet gibi havayı yararak koşmaya başladı. *Yoksa gerçek bir atlet mi?*

Tabelaya yaklaştıkça kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Lütfen yirmi üç yazsın. Lütfen yirmi üç yazsın.

Herkes yanacak numarayı görmek için tabelaya kenetlenmişti. *Yirmi dört.*

Az önceki neşem buhar olup uçtu.

"Hayır," diyerek babama doğru yürüdüm. "Berabere falan kalmadık."

Babam zevkten dört köşeydi. "Yirmi dört ve yirmi dört aynı sayıdır. Bal gibi de berabere kaldınız."

Foxx bana bakarak yanıma geldi. Otuz metre koşmamış da bir yoga dersinden çıkmış gibi görünüyordu. Nefes nefese bile kalmamıştı.

Daha neler?

"Hepimizi başımızın etini yemesinden kurtardın," dedi Moss. "Helal sana, Foxx."

"Rövanş istiyorum," dedim.

Abim yanımdan geçerken bana göz kırptı.

"Az önce ne oldu öyle?" dedim kollarımı iki yana açarak.

Foxx tek kelime etmeden kamyonetine bindi ve motoru çalıştırıp bir U dönüşüyle otoyola çıktı. Ardından ne bir korna çalarak ne de bize el sallayarak evine doğru ilerlemeye başladı.

“Bu diskalifiye olduğu anlamına gelir, değil mi?” diye sordum ama herkes arabasına doğru yürümeye başlamıştı bile. “Annemin resmi duyurusunu bile beklemeden çekip gitti.”

Annem güldü. “Ah, Banksy. Seni seviyorum.”

“Şampiyon benim,” diye seslendim arkalarından. Kardeşlerim bir dizi mırıltıyla bana karşılık verdi.

Sara telefonumu gülümseyerek bana uzattı. “Paige iyi iş çıkardığını söylememi istedi.”

Kaşlarımı çattım. “Sağ olsun.” Birer birer otoyola çıkan arabaları işaret ettim. “Bu yaşımda o kadar hızlı koşmam etkileyici değilmiş gibi öylece gidiyorlar.”

“Senden büyük olmasına rağmen Foxx’la berabere kaldığınızdandır muhtemelen.”

Bütün dramatikliğimle bir şaşkınlık nidası koyuverdim.

Sara gülerek elimi tuttu. “Asıl etkileyici olan ne biliyor musun?”

Aletim seğırdi. “Aklıma birkaç şey geliyor.”

Dudaklarını benimkilere yaklaştırdı ama beni öpmedi. Gözleri parlıyordu. “Beni eve götürüp birkaçını göstermek ister misin?”

“Hem de nasıl.”

Hızlı bir öpücüğün ardından el ele tutuşup Betsy’ye doğru yürümeye başladık.

“Daha iyisini yapabileceğimi bilmeni istiyorum,” dedim kapılarımızı açarken. “İkinci turu atsaydık kazanırdım. Foxx yorulmuştu. Hiçbir şey yapamazdı.”

Sara sıırıttı. “Evde iki tur atarız.”

“Üç olsun.”

“Bin arabaya, Disko Topu.”

İç geçirerek söylediğini yaptım.

İnsan her alanda kazanamıyordu sonuçta.

Yoksa kazanabilir miydi?

Yirmi Dört

SARA

“Evet, Jennifer. Çok uygun,” dedim yüzümde kocaman bir sırıtışla. “Perşembe günü orada olacağım. Çok teşekkür ederim.”

“Gelmeni dört gözle bekliyoruz. Kendine iyi bak, Sara.”

“Görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Telefonu kapar kapamaz ciyaklayarak zıplamaya başladım.

Mutluluktan uçacaktım. *Nedeni gökyüzündeki parlak güneş mi? Banks’le geçirdiğim orgazm dolu gece mi? Az önce hayal bile edemeyeceğim bir pozisyon için Myles Petterson’la ayarladığım iş görüşmesi mi?*

Kendimi bildim bileli ilk kez her şeyin rayına oturuyormuş gibi gelmesi mi?

Oturma odasında dans ederek rehberimde Banks’in adını buldum fakat onu aramaya fırsat bulamadan garaj yoluna giren kamyonetinin sesini duydum.

Telefonumu kanepeye atıp dışarı fırladım.

“Gel buraya,” dedi Banks kollarını iki yana açarak.

Kendimi göğsüne atıp başımı kaldırdım. “Tahmin et ne oldu?”

“Önce bir öpücük alabilir miyim?”

“Hayır.”

“Tüh.”

Sırtarak başımın arkasını kavrayıp yüzümü kendininkine çekti. Sırf eğlencesine sızlandım ama dudaklarımız buluşur buluşmaz kollarında eriyiverdim. Banks ben ona doyamadan geri çekildi.

“Pekâlâ, neymiş şu tahmin etmem gereken şey?” diye sordu ellerini belimde kenetleyerek.

“Bay Petterson’ın asistanı Jennifer McKay aradı. Perşembe günü iş görüşmesine gidiyorum.”

Banks beni kucağına alıp etrafında döndürdü.

Beni tekrar yere bırakıp, “Harika bir haber,” dedi. “Seninle gurur duyuyorum.”

Öylece donakaldım.

“Ne?” dedi merakla. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Benimle gurur duyduğunu söyledin.” Yanaklarım al al oldu. “Neden böyle tepki verdim bilmiyorum. Teşekkür... ederim.”

Güldü. “Seninle gurur duyduğum için mi?”

Onu başımla onayladım.

“Şapşal kız. Gel hadi, içeri girelim de güzel haberi kutlayalım.”

Eve doğru ilerlemeye başladığımız sırada sokağın karşı-sından bir ses duyuldu. “Disko Topu! Sara! Gelin de şuna bakın.”

Arkamızı döndüğümüzde evinin yanında durmuş, başına kocaman bir hasır şapka takmış üstsüz Jess’in bize gelmemizi işaret ettiğini gördük.

Banks, “Çiftçi olup çıktı,” diye homurdandığında gülmekten kendimi alamadım. “Ne yaptım ben?”

“Günün nasıl geçti?” diye sordum karşıya geçerken.

“Tasha geri döndüğünden her şey yolunda. Hatırlat da yıl sonunda ona yüklü bir tatil ikramiyesi vereyim. Dükkânda sandığımdan bile daha fazlasını yapıyormuş. Tuvaletlerimizi bile onun temizlediğini biliyor muydun?”

Ona gülümsedim. “Bilmiyordum. Belli ki senin de haberin yokmuş.”

“Yoktu. Nedense bununla paspas yapmaları için anlaştığımız şirketin ilgilendiğini düşünmüştüm. Meğer tuvaletleri başından beri Tash temizliyormuş. Dışarıdaki tabelayı da o de-

giştiriyor. Vergi işleri için muhasebecilerle uğraşiyor. Gözüm açıldı.”

“Belki de ona terfi verip yerine yeni birini bulmalısın,” diye önerdim. “Sağ kolun olabilir.”

Banks sırttı. “Öyle yapsam kıskanmaz mısın?”

“Sana dokunacak olursa o kolu kırarım.”

Bir kahkaha patlattı. Çıkan ses kulağıma müzik gibi geldi.

“Hiç acele etmeyin,” dedi Jess.

“Bazılarımız geçen gün var gücüyle koştu.” Jess bizi evin arka tarafına götürürken Banks abisinin sırtına vurdu. “Sen bunun nasıl bir şey olduğunu bilmezsin tabii.”

“Siktir git.”

Birbirlerine sırttılar.

Banks, “Bizi neden çağırdın? Eve daha yeni geldim ve kadınımla ilgilenmek için sabırsızlanıyordum,” dediğinde ona dirsek attım.

Arka bahçeye girmemizle duraksadım. *Vay canına.*

“Ne yaptın sen?” diye sordu Banks fal taşı gibi açılmış gözleriyle. “Vay be, Jess. Bu şeyi inşa etmek için izin falan aldın mı?”

“Almadım. Umalım da gerek olmasın.”

Kümes beyaz ahşaptan yapılmış, çatısı için altın renkli metallere kullanılmıştı. Bir insanın geçebileceği büyüklükteki çift kapı kalın metal menteşelerle sabitlenmişti. Pervazı çiçeklerle dolu bir penceresi bile vardı.

Cicvivlerin etrafta koşuşturduğu alanın etrafı ve üzeri kapatılmıştı. Tavandan minik tavuk salıncakları sarkıyordu. Banks’in bahsettiği *Başa Gelen Çekilir* yazılı tabela kapının üzerine asılmıştı.

Çitlerin üzerine eğilip, “Jess,” dedim hayranlıkla. “Çok tatlılar.”

Açık sarı renkli bir tüy yumağı cikleyerek yanıma koştu.

“Tavuklarına ciddi ciddi bir ev mi inşa ettin?” diye sordu Banks şaşkınlıkla.

“İçeriye duvar kâğıtlarıyla kapladım,” diye yanıtladı Jess koca bir gülümsemeye. “Daha işim bitmedi. Gece vakti içeriye bir şey girmeye çalışırsa diye köşelere hareket dedektörleri koyacağım. Belki bir de Pippa’nın onları işte de izleyebilmesi için kamera.”

Banks ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi başını iki yana salladı.

Doğrulup ellerimi silkeleyerek Jess’e gülümsedim. “Bu hayatımda gördüğüm en etkileyici şey.”

“Hey,” diye çıkıştı Banks.

Ona gözlerimi devirdim. “Koca kümesi ne çabuk yaptın.”

“İşyerinde bütün gün bir şeyler inşa ediyorum, hâliyle pek zor olmadı. Zaten elimin altında atılmayı bekleyen bir dünya yapı malzemesi vardı. Bir de bu ufaklıklara kanım kaynadı. Tavuk matematiği⁴ diye bir şey olduğunu biliyor muydunuz?”

“İyi bir Tavuk Babası bunu bilir elbette,” diye takıldı Banks.

“Pippa’yla Ashley az önce biraz daha malç almaya gitti. Planladığımdan daha büyük bir kümes yaptım,” dedi Jess. Bakışları arkamıza kaydı. “Evinin önünde kim var, Banks?”

Arkamızı döndüğümüzde kaldırıma, posta kutusunun yanın beyaz bir arabanın yanaştığını gördük.

Misafirlerini dikkatle izleyen Banks, “Ne bileyim ben,” dedi.

Jess yanıma gelirken Banks’in kolunu tuttum. Arabanın kapısı açıldı ve içinden sarı saçlı küçük bir kız çıktı.

Yok artık.

“Bethany gelmiş,” diyerek doğruca kardeşimin yanına ilerlemeye başladım.

4 Tavuk yetiştiricileri arasında dönen bir tür şaka. Farklı nedenlerden ötürü başta planlanan tavuk sayısının giderek artması, yanlarına farklı hayvanların eklenmesi, kümesin giderek büyütülmesi gibi farklı şekillerde sürüp giden bir kısır döngü. -çn

Bethany basamakları tırmanıp kapıyı çaldı. Araba yanımızdan geçip Damaris'in evinin yanından dönerek gözden kayboldu.

Ne bu şimdi?

"Bethany!" diye seslendim.

Kardeşim topuklarının üzerinde döndü ve beni görür görmez basamakları gerisingeri indi. Aramızdaki mesafe azaldıkça adımlarım daha da hızlandı.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, adrenalin damarlarıma karışıyordu.

Bir şey olmuş.

Banks'in arkamdan geldiğini hissetsem de durup arkama bakmadım. Yanımda olacağından emindim. *Banks'ten bahsediyoruz.*

Bethany üzerime atlayıp yaşlarla ıslanmış yüzünü göğsüme gömdü. Hıçkırıklarla kasılan vücudunu kendiminkine bastırıp ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Banks koşarak yanımıza gelip elini sırtıma koydu. Bana soru sorarcasına bir bakış attığında omuzlarımı silktim.

"Bethany," dedim saçlarını yüzünden çekerek. "Ne oldu, canım?"

Kardeşim başını kaldırıp bana baktı. Gözyaşları son sürat yanaklarına süzölmeye devam ediyordu.

Göğsüm öyle sızlıyordu ki güç bela nefes alıyordum. "Ne olduğunu bana anlatman lazım, bir tanem. Seni kim getirdi?"

"Bir araç paylaşım servisi."

Bunu sonra konuşacağız. "İyi misin? Neyin var?"

Banks ellerini omuzlarımıza koyup bizi verandaya yöneltti. "Önce bir oturalım. İçecek bir şeyler ister misiniz?"

Bethany'yle verandaya çıkan basamaklara oturduk. Kardeşimin sırt çantasını çıkarmasına yardım ederken Banks'e elimle bizi yalnız bırakmasını işaret ettim.

“Ben içerideyim,” dedi usulca. “Bir şey olursa seslenin.”

Ona gülümsedim. *Neye ihtiyacımız olduğunu şıp diye anladığın için teşekkür ederim, Banks.*

“Bethany,” diye üsteledim. Meraktan ölecektim. “İyi olup olmadığını bilmem gerek.”

“Bir şeyim yok. Fiziksel olarak yani.”

“Bunu iyi bilirim.”

Hüzünle gülümsedi.

“Annen nerede olduğunu biliyor mu?” diye sordum.

“Hayır. Olay da o ya. Okulu kırdım.”

Yutkunarak sakın kalmaya çalıştım. “Neden?”

Kardeşimin gözleri tekrar yaşardı. “Ben de bilmiyorum, Sara. Ne olduğunu anlamıyorum. Dün gece ona saçımı kestirmek istediğimi söylediğim için çok fena kavga ettik.” Gözlerini ardına kadar açtı. “*Saçımı kestirmek istedim diye. Sırf bu yüzden. Sanki ona uyuşturucu kullanmak istediğimi ya da Antarktika’ya taşınmak istediğimi falan söylemişim gibi davrandı. Alt tarafı saçımı kestirmek istemiştin.*”

Kız kardeşime çaktırmamaya çalışarak dişlerimi sıktım.

“Sonra erkek arkadaşı geldi,” dedi burnunu çekerek. “Ondan nefret ediyorum. Adı Gary. Kötü kalpli, aşağılık bir adam. İçeri dalıp bana şımarık bir velet olduğumu, benim için yaptığı her şey için anneme minnettar olmam gerektiğini söyledi. Sadece küçük sürtükler annelerini ağlatırmış.” Duraksadı. “Öyle dedi.”

Kardeşimi kendime çekip ona sımsıkı sarıldım. *Sanırım benim de buna en az onun kadar ihtiyacım var.*

Anlattıkları aklıma onun yaşındayken Sabrina’nın bana oynadığı oyunları getirdi. Babama benden istediği şeyleri yapmadığımı söylerdi. Öyle bir şey yapmadığım hâlde sürekli evden gizlice kaçtığımı anlatırdı. Yatak odamı siyaha boyamak istediğimi söylediğimde bunu gelip geçici bir gotiklik hevesine vur-

mak yerine ona bunun terapi almamı gerektirecek şeytani bir ritüel olduğunu bile söylemişti.

Beni terapiye göndermek benim için yapabileceği en iyi şey olurdu tabii. Fakat buna hiç yeltenmemişti. *Aynı şeyleri Bethany'ye de yapacağı aklımın ucundan geçmemişti.*

Kardeşim kollarımın arasından çıkıp çantasını karıştırarak bir paket mendil çıkardı. *Canım benim.*

Gözlerindeki yalnızlık, ruhumdaki iyileşmek nedir bilmeyen yaraya tuz basıyordu. Kafamdaki bir ses daima –şimdi bile– bütün dünyanın altüst olmasına, güvenlik ağının kesilmesine hazırlıklı olmam gerektiğini söylerdi.

Bir başıma kalmaya hazırlıklı olmam gerektiğini.

“Ne hissettiğini biliyorum,” dedim yüzüne yapışmış saçları geriye iterek. “Ve sana karşı dürüst olacağım. Derdinin dermanı ne bilmiyorum.”

“Seninle kalabilir miyim?”

İç geçirdim. “Kalabilirsin tabii ama burası benim evim değil. Ayrıca annenin nerede olduğunu bilmesi gerek.”

“Beni öldürür, Sara. Okulu astım zaten. Devamsızlık yaptığımı haber vermek için onu çoktan aramışlardır. Hep öyle yaparlar. Ama onu görmek bile istemiyorum. Daha da sinirlenecek. Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum.” Gözlerindeki yaşları silip ellerini kucağına koydu. “Birini rahat bırakmak çok mu zor?”

Sırıttım. *Aslında bana çok benziyor.*

“Bak, sana Sabrina’nın sinirinin öylece geçip gideceğini söyleyemem,” dedim nazik bir sesle. “Ama seni dünyadaki her şeyden çok sevdiğini biliyorum. Biraz sakinleştğinde mantıklı bir konuşma yapacağınızdan eminim.”

Mavinin canlı bir tonundaki sedan hızla caddeye dönüp Banks’in garaj yolunun başına yanaştı. Bethany ayağa fırlayıp koluma sarıldı.

Ben de ayaklandım. "Sakin ol."

Sabrina ve Gary olduğunu varsaydığım, daha önce hiç görmediğim adam arabadan indi. Üvey annem hışıyla bahçeye yönelirken adam arabanın başında bekledi.

Sabrina basamakların dibinde duraksayıp, "Neredesin sen?" diye bağırdı. "Cevap ver bana. Bütün gün burada mıydın?"

Bethany sertçe yutkundu. "Hayır. Parktaydım. Daha yeni geldim."

"Öldüğünü düşünmeye başlamıştım. Telefonunu da kapamışsın, konum takip uygulaması çalışmıyordu. Korkudan aklımı kaçıracaktım."

Banks'in adresini de Bethany telefonunu açtığında bulmuş olmalı.

"Çabuk arabaya," dedi Sabrina sertçe. "Hemen."

"Sabrina, bir saniye..."

"Sıra sana da gelecek." Gözleri öfkeyle parladı. "Hemen dedim, Bethany. Tekrar söylemeyeceğim."

Kardeşim sırt çantasını alıp bana uzun uzun sarıldı. Oyalanması Sabrina'yı daha da dellendirdi.

"Her şey yoluna girecek, bir tanem. Elimden geleni yapacağım," diye fısıldadım.

"Seni seviyorum, Sara."

Gözlerim dolarken onu bir kez daha kendime bastırdım. "Ben de seni seviyorum, Bethany."

"Hadi, Bethany," diye çıktı Sabrina.

Kardeşim kollarımın arasından çıkıp çantasını sırtına attı ve annesine meydan okurcasına çenesini kaldırdı. *İşte benim kızım. Seni yıpratmasına izin verme.*

Sabrina duyamayacağım kadar alçak sesle söylene söylene onu arabaya götürdü.

Verandanın basamaklarını inip güneşe çıktım. Göz ucuyla Jess'in hâlâ bıraktığımız yerde dikildiğini fark ettim.

Harika.

Bethany arabaya binip kapıyı sertçe kapattı. Sabrina hışım la arkasını dönüp parmağına suratıma doğrultarak üzerime yürüdü.

Kendimi edeceği laflara hazırlarken midem kasıldı.

“*Ne cüretle kızıma akıl verirsin?*” diye bağırdı karşıma dikilerek. Havadaki parmağı öfkeden titriyor, sesi ağzından çıkan her sözcükle biraz daha yükseliyordu. “Kendi başının çaresine güç bela bakıyorsun. Sen bir sokak kızısun, Sara.”

Ne? Sakinliğimi korumaya çalışarak ona gülümsedim. Bethany’nin aramızdaki hangimiz daha yüksek sesle bağırarak yarışını dinlemesine gerek yoktu. “Peki bu kimin kabahati?”

“Benim olmadıgı kesin. Sakın beni günah keçisi ilan etmeye kalkma.” Parmağımı indirdi. “Baban ben hayatına girmeden çok önce senden ümidi kesmişti.”

“Daha on yaşındaydım. Sen de biliyorsun.”

Öylece birbirimize baktık. İçeri kaçıp bu karmaşadan uzaklaşmak istiyordum ama Sabrina’ya boyun eğemezdim. Eğmeyecektim. Bunu zaten defalarca yapmıştım.

Foxx’un kamyoneti ağır ağır yanımıza yanaştı. Camını indirdi. Bir şey söylemesine gerek yoktu, yüzündeki ifadeden ne demek istediğini anlayabiliyordum. *İyi misin?*

Ona el sallarken içimde bir duygu fırtınası koptu. Foxx başını onaylar gibi sallayıp bakışlarım verandada gezdirdi. Ardından sokağın sonundaki evinin garaj yoluna ilerledi.

“Hâlâ o zamanlar tanıştığım on yaşındaki küçük kızsın,” dedi Sabrina gözlerini kısarak. “Kazık kadar oldun, Sara. Yirmi beş yaşma geldin. Geçen haftaya kadar adını bile duymadığım bir adamla yaşıyorsun. İşsizsin. Eşyaların benim garajımda duruyor.”

“Hepsini alacağım.”

“Hâline bakıp biraz olsun utanmıyor musun?” diye bağırdı. “Kendini nasıl küçük düşürdüğünü göremiyor musun? Bu zavallı insanlar kendilerini neye bulaştırdıklarını biliyor mu?”

Evin ön kapısı gıcırdarak açıldı. Banks. Gözlerime hücum eden yaşlar beni yanaklarıma süzülmele tehdit ediyordu. Duygularımı kontrol altında tutmak konusunda tecrübeli olsam da bu sefer başarmakta zorlanıyordum.

Küçük kız kardeşimin bu kadınla eve dönmesini istemiyordum. Sabrina’yla kavga etmek gibi bir derdim de yoktu. En önemlisi de Banks’in sorunlu aileme tanık olmasını, Foxx’la Jess’in tüm derterimi kardeşlerinin kapısının önüne yıktığını düşünmesini istemiyordum. *Kelimenin tam anlamıyla kapısının önüne.*

“Evladımı da kendine benzeteceksin,” diye tısladı Sabrina. “Seni onun yakınına sokanda kabahat. Sana hak etmediğin kadar nezaket gösterdim.”

“Ben de hâlâ evimin önünde dikilmene göz yumarak aynısını yapıyorum,” diye araya girdi Banks kolunu omzuma atarak. “Git buradan. *Hemen.*”

Gözleri daha önce hiç görmediğim öfkeyle parlıyordu. Bar-da tutuklanmasıyla sona eren gece bile bu hâlinin yanından geçemezdi.

Kalbim kardeşim için, kendim için, Sabrina için ve bununla uğraşmak zorunda kaldığından Banks için sızlıyordu.

“Ah, bir de avukatlığını mı yapıyor?” dedi Sabrina bütün kibriyle.

“Sara kendi başının çaresine pekâlâ bakabilir,” dedi Banks. “Sayende bunu öğrendiğinden eminim.”

“Bir bok bildiğin yok.”

Banks sırtıttı. “Evime gelip ona saygısızlık edemeyeceğini biliyorum. Küçük kızını eve götürüp ona da böyle davranmasan iyi edersin.”

“O benim kızım. Üzerine vazife olmayan konulara burnunu sokma.”

“Yalnızca dostane bir tavsiyede bulunuyorum.”

Sabrina yumruklarını sıkıp geri geri arabasına doğru yürümeye başladı. “İvir zıvırların kaldırırında seni bekliyor. Sabaha kadar vaktin var, yoksa hepsi çöpe gider.”

Banks beni kendisine çekip başımm üstüne bir öpücük kondu. Araba son sürat gözden kaybolurken boğazıma yükselen hıçkırığı bastırıp Bethany’ye el salladım.

Duygularım allak bullaktı ve kendimi nasıl toplayacağımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey, karmaşık bir ağ gibi dört bir yanıma sardıkları ve aralarından kaçmak için elimden geleni yaptığımdı.

Sanki orta yerimden yarılmıştım da içimdeki bütün pislik herkesin görebileceği şekilde etrafa saçılmıştı. Sokaktaki her Carmichael ferdi utancıma şahit olmuştu. Bundan daha kötüsü olabilir miydi bilemiyordum.

“Hâline bakıp biraz olsun utanmıyor musun? Kendini nasıl küçük düşürdüğünü göremiyor musun? Bu zavallı insanlar kendilerini neye bulaştırdıklarını biliyor mu?”

Banks başımın üzerine bir öpücük daha kondurup, “Gel hadi,” dedi.

“Nereye?”

“Sen banyo yaparken fırına pizza atacağım.”

Ona bakıp yakışıklı yüzünü inceledim. Nazik gözlerini, bana gösterdiği içten anlayışı.

Beni evin girişine yöneltti. “Böylesi dondurulmuş pizza almak için sokağın karşısına geçmekten çok daha kolaymış. Kimin aklına gelirdi?”

İçimden gülümsemek gelmese de kendime hâkim olamadım. Karşımdaki kişi Banks’ti. Sadece arkamda durmakla kalmayıp beni savunan adamdı. Tanımadığı küçük bir kıza neza-

ketle yaklaşan, tavırları yüzünden hoşlanmadığı **annesine sert** yanını gösteren adam. Tüm bunları zarafetinden ve terbiyesinden ödün vermeden yapan adam.

“Sara kendi başının çaresine pekâlâ bakabilir. Sayende bunu öğrendiğinden eminim... Evime gelip ona saygısızlık edemeyeceğini biliyorum.”

Sert ama nazik, güçlü ama kibar adam.

Âşık olmaya başladığımdan şüphelendiğim adam.

Yirmi Beş

BANKS

“Aç ağzını.” Sırtarak bir parça pizzayı küvete doğru uzattım. “Sanırım bunu ilk kez pizza için söylüyorum.”

Sara hafifçe gülümsedi. Bu bile kabul md .

Sabrina’n m bir saat önce çıkardığı rezillikten beri durgundu. Onu su lamıyordum elbette. Birinin suratına böyle korkunç şeyler söylemesinin –canımı kasıtlı olarak yakmaya ve çok iyi bildiği bam tellerine basmaya çalışmasının– ardından da dört bir yana saçılmış parçalarını toplayıp önüme bakmaya devam etmek zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Biri bunu bana yapmaya kalksa muhtemelen suratına bir tane patlatırdım. Bu durumu daha kötü hâle getirirdi elbette. Getirmeyeceğini bilsem Sabrina’nın yanındaki adam muhtemelen şu an kaldırımında iki seksen yatıyor olurdu.

Sorun da buydu ya. Ona kendini nasıl daha iyi hissettireceğimi, sorunu nasıl  zeceğimi bilmiyordum ve Sara’yı hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Sara elime doğru eğilip pizzanın ucundan k     k bir ısırık aldı.

Dilimi tabağa bırakıp, “Nasılsın?” diye sordum.

Bacaklarımı önüme uzattım. Kirl  iş pantolonumu hâlâ  ı-karmamıştım ve küvete girip sıcak suyla kaslarımı gevşetmek, Sara’ya sarılmak istiyordum. Fakat yüzünden şu an bunu istemediğini anlayabiliyordum ve o bu h ldeyken benim ne istediğimin bir önemi yoktu.

Ben kimim ki? Zaten her zaman kendi istediğimi yapıyorum.

“İyiyim.” Ayak parmağını baloncukların arasından dışarı çıkardı. “Sadece Bethany için endişeleniyorum ama elimden ne gelir bilmiyorum.”

Al benden de o kadar.

“Belki Sabrina eşyalarını almaya gittiğimizde sakinleşmiş olur. Hiç değilse Bethany’yi görmene izin verir,” dedim.

Kaşları çatıldı. “Umarım.”

Pizzayı tekrar ona uzattığımda bu kez daha büyük bir ısırtık aldı.

“O koca evde ne kadar mutsuz olduğunu düşünüp duruyorum,” dedi. “Gençliğimde babam yanımda olduğundan Sabrina kendini tutmak zorunda kalıyordu. Didişip dururduk, bana hep soğuk davranırdı ama hiç kendini kaybetmezdi.”

Ayak parmaklarıyla suyu dalgalandırdı.

“Yanlarından taşındığında kaç yaşındaydın?” diye sordum.

“On sekiz. Bu yüzden bir yığın borçla boğuşuyorum. O evi bir an önce terk etmem gerekiyordu ve babam artık bir yetişkin olduğumdan elini üzerimden çekmişti. Taşınmamdan kısa bir süre sonra da öldü ve her şey Sabrina’ya kaldı. Hayatımın bir devresi kapanıverdi.”

Bir baba bunu evladına ya da sevdiğini iddia ettiği birine nasıl yapar? Anlattığı her şey onu ne kadar ihmal ettiğini gösteriyor. Sara bu yüzden yeterli olmadığını düşünüyor olmalı.

Ona böyle hissettiren herkesi sikeyim.

Kendi anne babam sırf birbirimize yakın olabilelim diye sokaktaki tüm evleri satın almıştı. *Bir de benim ilgi meraklısı olduğumu söylerler.* Bu masrafların altından kalkabilecek durumda olmamız büyük şanstı elbette ama durumumuz kötü olsaydı bile maddi açıdan olmasa da duygusal desteklerini bizden esirgemeyeceklerinden emindim.

Telefonumdan bildirim sesi yükseldiğinde cihazı cebimden çıkardım.

Maddox: Güzel haberlerim var. Sara'nın dairesi boşa çıktı. Kiracı tahliye emrini almış ve olayın mahkemeye taşınmasını istememiş. Anahtarı aldım. Getirmemi ister misiniz yoksa akşam dairede mi bulaşalım?

Siktir. Başımı kaldırdığımda Sara'nın beni izlediğini fark ettim. *Ona söylemem gerek.*

Midem kasıldı. "Mad mesaj atmış. Dairenin anahtarlarını almış."

Sara'nın kaşları havalandı. "Yaa."

"Gitmek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Neden gitmeyeyim ki?"

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Her an ayağa fırlayabileceğimi hissettiğimden kucığımdaki tabağı yere bıraktım.

"Bilmem," dedim temkinli bir tavırla. "Bu gece seninle ilgilenen birine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Sara'nın gözyaşları yanaklarına süzölmeye başladığında yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak ettim. Her bir zerrem bana onu üzdüğümü, ağlamasını durdurmak için bir şey yapmamı söylüyordu ama kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki ne yapacağımı bilmiyordum.

"Sara..."

Sara doğrulup sırtını küvete yasladı. Memeleri köpüklerin hemen üzerinde duruyordu ve ben manzaranın tadını bile çıkaramıyordum.

"Benimle ilgilenmene bayılıyorum, Banks. Hayatımdan gelip geçmiş kimsenin yapmadığı kadar çok şey yaptın zaten." Akan rimeli yanaklarını siyaha boyadı. "Ama yaşadığımız bu..."

tatsız olay hayatımın bir parçası. Benliğimin büyük bir parçası ne yazık ki. Bir şeyler boka sardı diye önüme bakmayı bırakmam yoksa küvetinde oturup sürekli hüngür hüngür ağlarım.”

Sözleri kalbimi delip geçti. Yüzündeki ifade bıçağı daha da derinlere itip çevirdi. Banyo fayanslarını kan içinde bıraktı.

“Otur o zaman,” dedim. Başka ne *diyebilirim* bilmiyordum. “Ben de yanı başında durup sana küvetin dışındaki hayatın ne kadar harika olduğunu hatırlatayım.”

En azından gülümsemeye çalıştı.

Dizlerimin üzerinde doğrulup ona döndüm. Bana inanmasına ihtiyacım vardı. “O iğrenç kadının laflarının seni etkilemesine izin veremezsin, bebeğim. Hiçbirinin doğru olmadığını biliyorsun.”

“Ama doğruy–”

“Dön de kendine bir bak.” Odanın öteki ucundaki aynayı işaret ettim. “Bu hayatının bir parçasıysa bile hâlâ buradasın. Güçlü, zeki ve gözalıcı bir kadınsın. *Büyüleyici bir kadınsın*. Komiksin, çarpıcısın ve oral sekste *üzerine yok*.”

Sırıışını bastırmaya çalışarak başını iki yana salladı.

“Yeteneklisin ve herkesi kendine hayran bırakıyorsun. Myles Petterson’la bir iş görüşmen var.” Duraksayıp bunu idrak etmesini bekledim. “Bu fırsatı kendi ellerinle yarattın. Nasıl biri olduğunu, neler yapabileceğini gördü ve seni ekibine katmak istedi. Bunu düşün. Ne harika bir şey başardığını düşün.”

Sara bana döndü. Kıçı küvetin porselen yüzeyine sürtündü.

Beynim dükkâna ne zaman yeni bir araba gelse yaptığı gibi dört dönmeye, yapılması, kontrol edilmesi, değiştirilmesi ve tamir edilmesi gereken her şeyi planlamaya başladı. Fakat bu seferki çok daha telaşlı, çok daha gerekliydi.

Çok daha önemliydi.

“O kadın belki özgüvenini paramparça etti, Sara ama sen hâlâ sapasağlamsın. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Başını ağır ağır sallayarak beni onayladı. “Anlıyorum ve haklı olduğun noktalar var. Bunu ben de biliyorum. Kendimi... topyekûn paralamıyorum. Aklım hâlâ yerinde.”

“Güzel.”

“Ama bir de madalyonun diğer yüzü var, Banks.”

“Ne gibi?”

Sara uzun, derin bir nefes aldı. İnsanın bir şeye –bir konuşmaya, olumsuz bir eleştiriye, kötü bir şey söylemeye– hazırlanırken aldığı nefesleri andırıyordu. *Önemli bir şey söyleyecek.*

İçimde bir duygu fırtınası patlak verdi ve ne söyleyeceğini bulmaya çalıştım. Ama başaramadım.

“Yirmilerimin ortasındayım,” dedi.

“Ben de. Hayatımızın baharındayız.”

“Evet, sen de öylesin. Bir evin, iki araban, başarılı bir kariyerin var. Ailen yanında, her pazar toplanıp yemek yiyorsunuz, Moss’un evinde pizza partileri yapıyorsunuz. Etrafın seni seven insanlarla çevrili.” Gözleri acıyla doldu. “Bense... bir başımayım.”

“Yapma, Sara.”

“Varım yoğun benden nefret eden bir kadının garajındaki kolilerin içinde,” dedi boğazına yükselen hıçkırığı bastırarak. “Uzun yol yaptığımda tuhaf sesler çıkarıp beni gerim gerim geren bir arabam var. Kendi hayatları olan iki arkadaşım, bir dünya borcum var. Gidecek bir işim yok.”

Sözcüklerle boğuşmasını izledim. Araya girip hepsine karşı çıkmak, ona bunları nasıl düzeltebileceğimizi anlatıp onu da bunların üstesinden gelebileceğimize inandırmak istiyordum. Ama dönüp dolaşıp yine aynı kapıya çıkacağımızı, çıkmamız gerektiğini biliyordum. Sorunun özü buydu.

Tuvalete kaçan vibratörünü kurtarma operasyonunda fark ettiğim şeydi.

“Joshua da bana Sabrina’nın söylediklerini söylemişti.”

Ayağa kalkıp başımı iki yana salladım. “Bunu daha fazla dinlemeyeceğim.”

“Neden? Gerçekler insanın canını yakıyor, değil mi? Midesini bulandırıyor?”

“Kendin hakkında böyle konuşmanı dinleyemem,” dedim gözlerimi onunkilere kenetleyerek. “O iki insan müsveddesi-ne... kulak asmana katlamam. Ağızlarından çıkan hiçbir şey doğru değil, Sara. Bunlar karşısındakinin canını yakmaya çalışan insanların söyleyeceği aşağılık sözler.”

Arkasma yaslanıp aramıza mesafe koyduğunda bağırdığımı fark ettim. Derin bir nefes alıp verdim.

“Bak,” dedim tekrar küvetin yanına çömelerek. “Herkesin güvensizlikleri, yaraları vardır.” Beni daha kolay anlamasını sağlayacak bir örnek bulmaya çalıştım. “Mesela Maddox bazen işten takım elbisesi ve kravatıyla iki dirhem bir çekirdek döner ve içimden, *Kahretsin. Maddox ateş ediyor. Belki de artık ailenin en yakışıklısı değilimdir*, diye düşünürüm.”

Sara sırttı.

“Ve kendime bunun yanlış olduğunu kanıtlamazsam buna inanabilirim. Ama bunu reddedip aynanın karşına geçer, şöyle bir kendime bakarım ve bunun sadece güvensizliklerimden kaynaklandığını anlarım. Aramızda bir rekabet olmadığını görürüm. En yakışıklı Carmichael’ın hâlâ ben olduğumu.” Duraksadım. “Bunun da ondan bir farkı yok, Sara. Hiçbiri doğru değil.”

Sara avucunu yüzüme götürdü. Yanaklarımdan damlayan su gömleğimi ıslattı.

“Ama öyleymiş gibi geliyor, Banks. Canım yanıyor. Benden daha güçlü olmalısın çünkü ben aynaya baktığımda sadece olmadığı biriymiş gibi davranmaya çalışan bir kadın görüyorum.”

İç geçirerek son birkaç saatin hiç yaşanmamış olmasını dile-dim. Yüzünde güller açan mutlu Sara’nın benimle Jess’in civcivlerine bakmasını istedim.

“Dahası ne, biliyor musun?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“Dışarıdan da gerçekmiş gibi görünüyor.” Altdudağı titredi. “Foxy’la Jess olan biten her şeyi gördü. Sabrina’nın söylediklerini de muhtemelen duydular. Bu çok utanç verici.” Öne eğildi. “Çok utanıyorum, Banks.”

“Neden? Utanması gereken biri varsa o da Sabrina. Senin utanacağın bir şey yok. Böyle hissetmeni gerektirecek hiçbir şey yapmadın.”

Sara tekrar arkasına yaslandı. Üzüntüsü yüzünden okunuyordu. “Dedim ya. Benim hayatım bu. Ben annen gibi, Brooke, Ashley ya da Pippa gibi değilim. Ne yaptığımı bilmiyorum. *Eşyalarım bile yok.* Hepsi Sabrina’da, muhtemelen kaldırıma atılmış vaziyette. Belki de almaya uğradığımda hiçbirini bulamayacağım.”

Komiklik etmeye çalıştığını düşünmesem de sırtıtmaktan kendimi alamadım.

“Tüm bunlar daha kırk fırın ekmek yemem gerektiğinin bir kanıtı,” dedi. Ağzından çıkan her sözcük dilek kuyusuna atılmış bozukluklar gibi suya düşüyordu. “Ayağa kalkmanın bir yolunu bulmam gerek.”

“Sana yardım edeceğim.”

“Edemezsin.”

“*Sen öyle san.*” Kaslarım sızlamaya başladığında tekrar doğruldum. “İlişkiler böyledir, Sara. Taraflar birbirine yardım eder. İyi günde de kötü günde de birbirlerinin yanında olurlar.”

Hüzünle gülümsedi. “Benimle birlikte olmak istemezsin.”

Kıkırdadım. “Haklısın.”

Yüzü düştü.

“Benimki istek değil, *ihtiyaç.*” Küvetin kenarına oturup bakkışlarımı onunkilere diktim. “Ben bunun için yaratılmışım. En yakın arkadaşlar böyle yapar. Yeni en yakın arkadaşım artık sensin ve Maddox’tan çok daha eğlencelisin.”

Dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bakışlarından bana karşı çıkacağını anladığımda içimi bir endişe kapladı. Kapılarını bana öylece açmayacaktı. *Kaçacak. Her zaman yaptığı şeyi yapacak.*

Ama buna müsaade edemezdim. Ona ihtiyacım vardı. Aldığım her nefeste, yarınlar için yaptığım her planda yanı başımda olmasına ihtiyacım vardı. Kendisi bunu göremese de o benim için yaratılmıştı.

Hep annemle babamınki gibi bir birlikteliğin hayalini kurmuştum. Eğlenceli, sevgi dolu ve sonuna kadar sadık. Bunu Sara'yla yaşayabilirdim. *Sadece Sara'yla.*

"Gitme," dedim usulca. "Seni biraz daha sevmeme izin ver."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kalbim göğüs kafesimi şiddetle dövüyordu. Kulaklarım damarlarımda akan kanımın uğultusundan başka bir şey duyamıyordu. Bu yola çoktan baş koymuştum. Bir adım daha atmaktan ne zarar gelirdi?

"Seni seviyorum, Sara."

Gözleri doldu. Dudaklarını sanki ağlamaya başlayacakmış gibi birbirine bastırdı. Bu hâli kalbimi mi kırıyor yoksa beni mutlu mu ediyor emin olamıyordum.

"Kan bağım olmayan hiçbir kadına onu sevdiğimi söylemedim," dedim. "Ama seni seviyorum. Her şeyimle seviyorum ve bütün kalbimle beni kendinden uzaklaştırmayacağını umuyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi. Yanakları akan rimeli yüzünden yeni lekelerle dolarken. "Ama beni sevmek, seni sevmek kadar kolay değil."

"Onun kararını ben veririm."

Bir nefes verirken göğsü sarsıldı. "Eşyalarımı aldıktan sonra Maddox'la buluşup anahtarı alabilir miyiz?"

Çenem kasıldı. "Beni gerçekten kendinden uzaklaştıracak mısın?"

“Her şeyi düzeltemezsin.”

“Bana biraz bile güvenmiyorsun.” Başım zonklamaya başladı. “Sana yardım etmekten aciz olduğumu mu düşünüyorsun? Güvenilmez herifin teki miyim? Sorun ne?”

“İnsanların bazı şeyleri kendi başlarını düzeltmesi gerektiğini düşünüyorum.” Ellerini suya vurdu. “Hem olanlardan sonra kardeşlerinin yüzüne bakamam. Ne düşündüklerini hayal bile edemiyorum. Muhtemelen sana arkana bakmadan kaçmanı söyleyecekler, Banks. Tüm sorunlarını başına yıkan dramatik kızı bir an önce postalamanı tavsiye edecekler. Kendini buna hazırlamalısın.”

Kendimi kalbimin kırılmasına hazırlamalıydım asıl.

Abilerimin hiçbirinin bunu yapmayacağını, ailemin ona tüm kusurlarıyla kucak açacağını söylemek istiyordum. *Hatta Foxx'ın bile.* Fakat dilim tutulmuş gibiydi. Doğru sözcükleri bulamıyor, bulsam bile fikrini değiştirebileceğimi sanmıyordum.

“İnsanların bazı şeyleri kendi başlarını düzeltmesi gerektiğini düşünüyorum.”

Havlular özenle katlanıp dolaba yerleştirilmişti. Sara'nın benim yaptıklarımı tekrar katlaması nedense çok hoşuma gitmişti. Bir tanesini çıkarıp küvetin kenarına bıraktıktan sonra kapıya yöneldim.

“Gitmeye hazır olduğunda haber verirsin. Arabanın peşinden Sabrina'ya gelirim,” dedim.

“Peki.”

Ona son bir bakış atmadım. Ona kararını değiştirme fırsatı vermedim. İnatçı olduğunu, kafasına koyduğu şeyden vazgeçmeyeceğini biliyordum.

Tıpkı benim de kafamda hayalini kurduğum mutlu sonumuzdan vazgeçmeyeceğim gibi.

Yirmi Altı

SARA

“Gel,” diye seslendi Gretchen.

Kapıyı açıp Ashley’nin annesinin evine girdim. İçeriye dolduran kızarmış biftek ve havalandırmalarına taktığı filtrelerin şeftali kokusu ruhumu sakinleştirdi. Fakat Gretchen’in yüzünü ve gözlerinden geçen endişeyi görmemle hepsi uçup gitti.

“Neyin var, canım?” diye sordu Gretchen.

Yanına, kanepeye oturdum. Kalbimin kanadığına emindim. *Göğsümdeki bu yangının başka ne açıklaması olabilir ki?*

Bana bir peçete uzattı. “Anlat hadi. Endişelenmeye başlıyorum.”

“Nereden başlasam bilmiyorum.”

“Kendini en rahat hissettiğin yerden başla. Gerisi gelir zaten.”

Arkama yaslanıp gözlerimi kapadım. Şiş şiş olduklarından emindim.

Banks peşimden Sabrina’nın evine gelmiş ve eşyalarımı arabama doldurmama yardım etmişti. İşimiz hemen bitmişti. Üvey annemin dışarı fırlayıp yine olay çıkaracağından endişelenmiştim. Banks’in aynı şeyi ikinci kez yaşamayı nasıl karşılayacağından emin değildim.

Özellikle de bana kızginken.

“Kan bağım olmayan hiçbir kadına onu sevdiğimi söylemedim. Ama seni seviyorum. Her şeyimle seviyorum ve bütünü kalbimle beni kendinden uzaklaştırmayacağını umuyorum.”

Aramızdaki her şeyi nasıl böyle berbat ettiğime akıl sır erdiremiyordum. Dürüst davranmıştım. *Dürüstlük en büyük erdem değil miydi? Öyleyse neden canım bu kadar yanıyor?*

İşte bu yüzden bu meselelerden uzak duruyordum.

“Bir düşünelim,” dedim iç geçirerek. “Son görüşmemizden bu yana olanları kısa bir özet geçeyim.”

“Elini çabuk tut.”

“İşimden ayrıldım. Dairemden oldum. Başka bir daire buldum ama hemen taşınamadım. Muhtemelen senin de bildiğin üzere Ashley’de kalmaya başladım ama birkaç gün sonra çiçeği burnunda çiftimizi rahatsız etmemek için sokağın karşısına, Maddox’un kardeşinin evine taşındım. Kısaca böyle.”

Gretchen gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. “Dinliyorum. Devam et.”

“Maddox’un kardeşi Banks –ki artık bir nevi ailen olduklarından onu tanıdığını varsayıyorum– ve bunu söylemem çok tuhaf kaçacak ama konuyu nereye getirmeye çalıştığımı bile bilmiyorum.” İnledim. “Hayatım kocaman bir karmaşadan ibaret.”

“Görüyorum ki gerginken hâlâ çenen düşüyor.”

“Belli ki.”

Gretchen bir nefes verdi. “Ashley, Sabrina’nın Banks’in evine geldiğine dair bir şeyler söyledi.”

Midem kasıldı. Ashley de olanları öğrenmişti ve tabii ki anesine anlatmıştı. Muhtemelen hepsi küçük, huzurlu sokaklarına getirdiğim rezillikten bahsediyor, Banks’in ucuz kurtulduğuna şükrediyorlardı.

“Seni seviyorum, Sara.”

“Bir süre önce kızıma da aynısını sormuştum,” dedi Gretchen. “Şu anda, olanlar için kendini suçluyorsun, değil mi?”

“Eh... yani. Sanırım suçluyorum. Bir şekilde onları da pisliğime sürüklemişim, henüz sürüklemediysem bile yanlarında kalırsam sürükleyecekmişim gibi hissediyorum.” İç geçirdim. “Ama en kötüsü bu değil, Gretchen. Kardeşime hiçbir faydam dokunmuyor. O lanet kadınla aynı evde kapana kısılmış vaziyette ve elimden onu kurtarmak namına hiçbir şey gelmiyor.”

“Güvende olduğunu düşünüyor musun?”

“Fiziksel açıdan? Evet. Duygusal açıdan? Muhtemelen hayır. Ama telefonunu ona kaptırmamayı başarmış olmalı ki bir süre önce bana mesaj attı. İyi olduğunu ve yarın okul danışmanı ile konuşacağını söyledi.”

Henüz aklımı kaçırmamış olmamı da buna borçluyum.

Gretchen bana doğru eğilip elini dizime koydu. “Bana bir zamanlar tanıdığım başka bir kızı hatırlatıyor.”

Kalbim sızladı. “O zamanlar daha güçlüydüm.”

“Öyle hissetmemiz gereken anlarda kendimizi hiç güçlü hissetmeyiz, değil mi?”

“Hayır.”

Kanepeden kalkıp içeride boş boş gezinmeye başladım. İçim daralıyordu. Hayatım göz önüne alındığında bu beklenen bir şey olsa da yaşadıklarımın hiçbirisi gözüme gerçekmiş gibi görünmüyordu. Daha birkaç saat önce mutluluktan içim içime sığmıyordu. Bir iş görüşmesi ayarlamıştım, Banks eve geliyordu, evrenin nihayet benim tarafımda olduğunu hissediyordum.

Ama şimdi... boğuluyordum. Akıntıda sürükleniyordum. Yapayalnızdım... Gerçi bu kez bunu ben istemiştim.

Her şey ne çabuk değişiveriyor.

“Banks’le aranızda ne var?” diye sordu Gretchen.

Sert bir nefes verdim. Zihnim karman çormandı.

“Açıkkası ben de bilmiyorum.” Hüzünle omuzlarımı silktim.

“O çok tatlı ve nazik bir adam, Gretch. Beni...” Boğazım düğümlendi. “...sevmek istiyor sanırım.”

“Ah, öyle demek.”

“Bu ne anlama geliyor?”

Kanepenin ucuna kaydı. “Sana karşı dürüst davranacağım, bir tanem. Tamam mı?”

Temkinli bir baş hareketiyle onu onayladım.

“Sevgiye kucak açmayı bilmiyorsun, Sara.”

Ne? Yüzümü ona dönüp kaşlarımı çattım. “Öyle şey mi olur?”

Dudakları ufak bir tebessümle kıvrıldı. “Olmamalı elbette. Bu rahmetli babanın suçu. Yanında olmalıydı. Sana sevildiğini, güvende olduğunu hissettirmeliydi. Biricik kızını el üstünde tutmalıydı. Seni kendi evladımış gibi sevmeye, elimden geleni yapmaya çalıştım ama o tüm bunları ve çok daha fazlasını yapmalıydı.”

Yanına dönüp ona sarıldım.

“Ah, Sara,” dedi sırtımı sıvazlayarak. “Seni çok seviyorum, canım kızım.”

Gretchen’in bana böyle sımsıkı sarıldığı, karnımı doyurduğu, gizlice kaçtığımda peşime düşüp beni tıpış tıpış eve getirdiği zamanları dün gibi hatırlıyordum. *Çünkü beni seviyor.*

Sırf beni sevdiği için hesabımızı ödemek istediğinde Becca’yı kaç kez geri çevirmiştım?

Sırf beni sevdiği için dertlerimi dinlemeyi teklif ettiğinde Ashley’yi kaç kez geçiştirmiştım?

Ya Banks... Henüz hayatıma yeni girmişti ama onu uzun zamandır tanıyordum. Şimdiden arabamı “tamir etmiş”, sahte nişanlım olmayı kabul edip benimle galaya gelmiş, iki kez beni savunmuş, kız kardeşimi korumaya çalışmış, bana ellerimizle aldığımız donmuş pizzayı pişirmişti. *Çünkü beni seviyordu.* Ama tüm bunlara rağmen ben ondan kaçmanın bir yolunu bulmuştum.

Beni anlıyordu. Bana değerimi göstermeye çalışıyordu. Bana önemsendiğimi, sevildiğimi ve güvende olduğumu hissettiriyordu. Bir erkeğin yapması gereken... ama hayatımdaki hiçbir erkeğin yapmadığı her şeyi yapıyordu.

Kalbim beynime bir şeyler söylemeye çalışıyordu sanki.

Belki de Gretchen haklıdır. Belki sevgiye kucak açmayı gerçekten bilmiyorumdur.

Geri çekilip dolan gözlerini silmesini izledim.

“Seni seviyorum, Gretchen.”

Aynı gün içinde iki kez seni seviyorum demek mi? Neyim var benim böyle?

“Dediğim gibi, pek çok şey için kendini suçluyorsun. Sabrina’nın evine gelip kendini rezil rüsva etmesi senin suçun. Bethany’nin o evde kendini mutsuz ve kapana kısılmış hissetmesi senin suçun. Carmichaelların o edepsiz kadının, tatlı mı tatlı bir kadını ve küçük bir kızı azarladığını görmesi senin suçun. Banks’le arandaki ilişkinin bitmesi senin suçun.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Olan biten her şeyin sorumluluğunu üstlenmen seni daha güçlü kılmıyor, Sara. Sadece akıl sağlığına –hatta belki fiziksel sağlığına da– zarar veriyor. Hepsi bu. Sana ait olmayan hataları üstlenmek sana onlar üzerinde herhangi bir kontrol bahsetmiyor.”

“Derdim kontrol değil. Yanılıyorsun.”

Bir kaşını kaldırdı. “Öyle. Kontrol edebildiğin şeylerin seni incitmeyeceğini düşünüyorsun. Duvarlarının ardına saklanıp güvenli alanına dönüyorsun. Ama işler böyle yürümüyor, tatlım.” Elimi tuttu. “Anlattıkların arasında senin hatan olan tek şey, seni dünyalar kadar önemseydiğinden emin olduğum o adamdan kaçman.”

Boğazıma bir yumru oturdu.

“Bu huyundan vazgeçmen gerek,” dedi. “Diğer insanlara güvenmenin, onlara biraz bel bağlamanın, iyileşmene yardımcı olmalarına ve seni sevmelerine izin vermenin sana zarar vermeyeceğini öğrenmelisin. İçgüdülerin sana kaçmanı söylüyor çünkü hayat sana bunu öğretti. Ama hayatın öğrettiği her şey doğru değildir.”

Ona tekrar sarıldım.

Nefes almak biraz daha kolaylaşmış, kasılıp duran midem biraz olsun sakinleşmişti. Gretchen'in sözleri hiç değilse bana üzerine kafa yormam gereken çok şey olduğunu göstermişti.

"Gitmem gerek," dedim.

"Nereye?"

"Yeni dairemi henüz görmedim bile." Omuzlarımı silktim. "Hâlâ yapabiliyorken eşyalarımı arabadan indirmem gerekiyor."

"Yardım lazım mı?"

Gülümsedim. "Ben hallederim." *Eh, üçüncüden zarar gelmez.* "Seni seviyorum, Gretchen."

"Ben seni daha çok seviyorum, Sara."

Sıcak havaya çıkıp arabama yöneldim. Tenimi okşayan rüzgâr bile bunaltıcıydı. Direksiyona geçip biraz yer açmak için kolilerden birini dirseğimle kenara ittim ve şehrin öteki ucuna doğru yola koyuldum.

"Sevgiye kucak açmayı bilmiyorsun, Sara."

Banks'in yüzü gözümün önüne geldi.

"Bana biraz bile güvenmiyorsun. Sana yardım etmekten aciz olduğumu mu düşünüyorsun? Güvenilmez herifin teki miyim? Sorun ne?"

Derin bir nefes alıp kontağı çevirdim. Her zamanki gibi gazı kökleyerek yola koyuldum.

BANKS

Mutfağa girip etrafa bakınarak, "Anne!" diye seslendim. "Anne! Neredesin?"

"Ne istiyorsun, Banks?" diye bağırdı annem evin arka tarafında bir yerlerden.

"Acil bir durumla boğuşuyorum."

Hıştırtı ve tıngırtıların ardından, "Tanrım," dedi.

Kahretsin. "Yardım lazım mı?"

Yatak odasından koridora çıkıp bana anne bakışını attı. "Az önce koca bir kutu çengelli iğneyi banyoya düşürdüm. Birileri ölüyor ya da bir şeyler yanıyor olsa iyi olur."

"Ben ölüyorum ve yüreğim yanıyor. Mutlu musun?"

Gülse mi bana sarılsa mı karar veremiyormuş gibi duruyordu. Yüreğim gerçekten sızlamıyor olsa kafasını bu denli karıştırabiliyor olmak beni mutlu ederdi.

"Otur bakalım," dedi masayı işaret ederek. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır."

"Ben ister miyim?"

"Sara gitti ve benim evimde kalan birkaç eşyasını almak dışında dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum ama ayrılırken aramız biraz bozuk gibiydi ve sanırım bana kızgın ama ben de ona bir o kadar kızgınım çünkü..."

Annem elini önüne kaldırıp beni durdurdu ve bir şişe viski aldı. "Bekle biraz."

"Acele eder misin?"

Kendine bir kadeh koyup kafasına dikti. "Ah," dedi uzun ve yavaş bir nefes vererek. "Tamam. Devam et." Elini havada salladı. "Hayır. En baştan başla ve nefes almayı unutma."

"Aptal Maddox ona bir daire ayarladı."

Annem karşıma oturdu. "Evet, plan başından beri bu değil miydi zaten?"

Öylece suratına baktım.

"Her neyse. Devam et," dedi.

"Sara'nın üvey annesi Sabrina bugün evime geldi. *Evime geldi.* Kızı, yani Sara'nın üvey kardeşi de ondan biraz önce çat kapı gelmişti. Annesiyle kavga etmişler. Sabrina kafayı yedi. Sara'ya ağzına geleni söyledi. Onun seviyesine inmediğimi, zarafetim-

den ödün vermediğimi bilmeni isterim.” Bir an duraksadım. “Büyük ölçüde yani.”

“Seninle gurur duyuyorum.”

“Eksik olma.” Ona gülümsedim ve masanın üzerinde duran bir anahtarı alıp ahşaba vurdum. “Kendimi tutmak çok zor oldu. Her neyse, Sara, Sabrina’nın küçük öfke krizinden çok utandı ve Maddox da dairenin hazır olduğunu haber vermek için bula bula o ânı buldu. Sonra Sara gidip üvey annesindeki eşyalarını topladı ve anahtarı almak için Maddox’un yanına gitti. Bu arada onu sevdiğimi söyledim, o da beni sevdiğini ama bunun altından tek başına kalkması gerektiğini belirtti.” Bir nefes aldım. “Anne. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.”

Annemin dudaklarında şefkatli bir gülümseme belirdi. “Çok üzgünüm, Banks. Kalbin kırılmış olmalı.”

“Aynen öyle. Sevilmesi kolay biri olmadığını falan söyledi ama onu sevmek nefes almak kadar kolay, anne. Ne olduğunu bile anlamadan ona âşık oluverdim.”

“Belki de biraz kendi başma kalmaya ihtiyacı vardır.”

“Kendi başma kalmaya mı? Bu ailede kimse kimseyi kendi başına bırakmaz!”

Annem arkasına yaslanıp kollarını göğsüne kavuşturdu. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

“Ne?” diye sordum.

“Yok bir şey. Sadece bu günün ne zaman geleceğini merak ediyordum.”

Ellerimi iki yana açtım. *Önemli konulara gelebilir miyiz?*

“Minik bebeğimin başkasının mutluluğunu kendisinininkinden daha çok önemsemeye başladığı günün.”

“Ne mutlu sana. O gün geldi çattı galiba.” Masanın üzerine eğildim. “*Bu meseleyi çözmeme yardım et.*”

Uzunca bir süre beni izleyip en sonunda ayağa kalktı. “Benimle gel. Yürüyüşe çıkıyoruz.”

“Yürüyüşe mi çıkıyoruz? Yürümek neyi düzeltecek? Panikten kafayı yemek üzereyim, anne.”

Güldü. “Kalk hadi. Yürümek insanın zihnini açar. İnan bana. Ama önce Foxx’un anahtarını aldığın yere bırak. Son günlerde hepsini kaybediyor zaten.”

Sandalyeden kalkıp peşinden dışarı çıktım. “Haklı çıksan iyi olur.”

“Ne zaman yanıldım, Disko Topu?”

Kapı arkamızdan kapanırken huysuzca inledim.

Yirmi Yedi

SARA

Koyu renk ahşapla süslenmiş pastel yeşil duvarları inceleyerek, “Fena değil,” dedim. “Başka seçeneğim mi var zaten?”

Guruldayan midem bana kahvaltı niyetine mideye indirdiğim bageldan başka bir şey yemediğimi hatırlattı. Akşam yemeği için Banks’e önceki gün televizyonda gördüğümüz makarnayı yapmayı planlıyordum. Hâlâ sürdürdüğü *tavukları kurtarın* kampanyası için içine tavuk eti yerine kıyma koymaya bile karar vermiştim. Fakat planım doğruca çöprü boylamıştı ve yeni dairemde yiyecek tek lokma yoktu. Mecburen dışarıdan söyleyecektim.

İğrenç.

Arabamdaki kolilerin bazılarını dairenin bitişiğindeki küçük garaja taşımaktan kollarım çizik içinde kalmıştı. Sayıları o kadar çoktu ki gelmiş geçmiş en devasa araç olan arabama bile güç bela sığıyorlardı. Maddox temizlik işini profesyonel bir ekibe hallettirdiklerini söylese de etrafın pırıl pırıl olduğundan emin olana kadar eşyalarımı içeri yığmak istemiyordum. *Ne güzel. Başıma bir iş daha çıktı.*

Eh, hiç değilse yine başımı sokabileceğim bir evim var.

Mutfak tezgâhında duran telefonumdan bir bildirim sesi yükseldi. Banks’in mesaj attığını umarak yanına koştum. *Lütfen o olsun.*

Ekrana bakmamla umudum uçup gitti.

İşadamı: Selam, niyetim seni görmezden gelmek değildi. Toplantı için New York’a gitmiştim ve daha yeni döndüm. Buluşmak ister misin? *göz kırpan emoji*

Midem kasıldı. Safra boğazıma yükseldi.

Birkaç hafta önce olsa arabama atlayıp ona, “*Yirmi dakika içinde görüşürüz,*” diye cevap yazardım. Ama şimdi bunu yapmak... doğru gelmiyordu.

“*Kendi başının çaresine güç bela bakıyorsun. Sen bir sokak kızsın, Sara. Baban ben hayatına girmeden çok önce senden ümidi kesmişti.*”

Ona verdiğim lakaba bir bakış attım ve... hiçbir şey hissetmedim. “İstedğim kişi sen değilsin, Brock. Kalbim başka birinde.”

Ben: Kendine iyi bak, Brock. Aramızdaki bu şeyi sürdürmek istemiyorum.

İşadamı: Anlıyorum. Sen de kendine iyi bak. Bir şeye –ister cinsel açıdan olsun ister olmasın– ihtiyacın olursa bir telefon uzağındayım.

Hüzünle gülümsedim. *Kötü birine benzemiyor.* Engelle tuşuna bastım.

Dairemde bir oturma odası, bir mutfak, bir yatak odası ve bir banyo vardı. Evin tamamı Banks’in oturma odası ve mutfağının toplamı kadardı. Son derece rahat bir ortam olsa da soğuk geliyordu. Boş. Yalnız.

“Merhaba yalnızlık, eski dostum,” diye mırıldandım şarkı söyler gibi. “Önce ne yapsam? Arabada kalan kolileri de indirip karnımı doyurmalıyım sanırım.” Duraksadım. “Ah, bir de şişme yatak lazım.”

Mükemmel.

Tezgâhta duran araba anahtarımı alıp kapıya yöneldim. Kola uzanmamla kapının tıklatılması bir oldu.

Aniden vücudumu ele geçiren adrenalinin etkisiyle kapıyı olması gerekenden daha hızlıca açtım. Komşularımdan biri mi

gelmişti yoksa eski kiracı kapıma mı dayanmıştı bilmiyordum. *Belli ki düzgün düşünemiyorum.*

Damaris Carmichael'la göz göze geldiğimde dudaklarımdan ufak bir şaşkınlık nidası kaçtı. Yüzündeki sıcacık, anaç ifadesi ve elinde poşetlerle küçük evimin kapısında duruyordu.

“Damaris?” dedim şaşkınlıkla. “Burada ne işin var?”

“Yiyecek bir şeyler getirdim. Gün içinde karnını doyurmaya fırsatın olmamıştır diye düşündüğümünden sana bir sandviç ve salata hazırladım. Umarım sorun değildir. Ne sevdiğini bilemedim ve içeride yemek ısıtacak bir şey var mı yok mu emin olamadım.”

Lanet gözyaşları. Görüşüm bulanıklaştığında yaşların hepsini geldikleri yere göndermek için hararetle gözlerimi kırptırdım.

“Çok...” İç geçirdim. “Çok incesin. Hiç gereği yoktu.”

“Biliyorum.”

Kenara çekildiğimde Damaris kendi eviymiş gibi içeri girdi.

“Pippa da sana çorba gönderdi,” dedi. “Buzdolabına koyabilir miyim?”

İyi ki dairede buzdolabı vardı. “Şey, tabii.”

Kapı eşiğinde durup etrafta gezinmesini izledim. *Banks'in kime çektiğini artık biliyorum.* Bu düşünce beni gülümsetti.

“Taze keçi peynirli şeftali çorbası yapmış.” Küçük poşeti ve cam kabı bana gösterip dolabın içine koydu. “Soğuk çorba mevsiminin geldiğini söyleyip hemen hemen her gün farklı bir tarif deniyor. Bu kadar çok çorba çeşidi olduğunu hiç bilmiyordum.”

Sırıttım.

Poşetlerin başına dönüp içlerinden teneke kutular için tasarlanmış küçük, yuvarlak kenarlı bir soğutucu, iki şişe meşrubat, küçük bir poşet cips ve plastik bir salata kabı çıkardı.

“İçecekler soğuk,” dedi. “Buz getirmeyi unuttum ama sorun olmayacağını umuyorum.”

Ne söylemem gerektiğini bilmesem de bir şeyler söylemem gerektiğinin farkındaydım. “Bu... harika. Beklenmedik. Sorun değil elbette.”

Torbaları boşaltmayı bitirince bana döndü. “Lafı uzatmaya-
cağım.”

Kahretsin. Tereddütle başımı sallayarak onu onayladım.

“Banks bugün olanları anlattı,” dedi. Bakışları yüzümde gezindi. “Üzgünüm.”

“Ben de.”

Damaris iç geçirdi. “Adı neydi? Sabrina mı?”

Tekrar başımı salladım.

“Evde olmadığuma dua etsin.”

Ne? Dudaklarım minik bir gülümsemeyle ağır ağır kıvrıldı.

“Gel. Otur,” dedi tezgâha hafifçe vurarak. “Bir şeyler yemen lazımdır.”

“Peki, efendim.” Konunun nereye gittiğinden emin olamazsam da söylediği gibi tezgâhın başına oturdum. “Rezillik çıkardığım için özür dilerim.”

Hazırladığı sandviçin paketini açtı. “Sen neden özür diliyorsun? Delirmiş gibi bağırıp çağıran sen miydin?”

Anlayışı kalbimi sızlattı.

“Lisede softbol⁵ oynardım. İkinci kaleciydim. Çocuklarım gibi böbürlenmek istemem ama iyi bir oyuncuydum.”

Kıkırdadım.

Damaris sırıttı. “Büyükbabam tüm maçlarıma gelirdi ve genelde zil zurna sarhoş olurdu.” Torbalardan birini karıştırıp içinden plastik çatal bıçak çıkardı. “Tribünde avazı çıktığı kadar bağırırdı. Hep kötü şeyler söylemezdi tabii ama aşırıya kaçmaz, bizi alkışlar, ıslık çalar, tezahüratlar yapardı. Çok geçmeden bütün okul beni sarhoş büyükbabanın torunu olarak tanınmaya başladı.”

5 ABD’de oldukça popüler, beyzbola benzeyen bir oyun. – çn

Uzattığı sandviçi aldım.

“Kötü zamanlardı. Çocukların ne kadar kaba olduklarını bilirsin,” dedi meşrubatlardan birini yanıma bırakarak “Çok utanırdım. Yerin dibine girmek isterdim.”

Derin bir nefes aldım. Birden konuyu nereye getirmek istediğini anlamıştım ve buna hazır olduğumdan emin değildim.

Benim için elleriyle hazırladığı sandviçi getiren bu güzel, başarılı, güçlü kadının ayakkabı kutusu kadar evimde oradan oraya gezinmesini izliyordum. Bunu Banks ya da Ashley için yapmasını anlardım. *Ama benim için? Kafam allak bullaktı.*

Banks’le tartıştığımızdan haberi yoktur belki.

Sandviçimi tezgâha, meşrubatın yanına bıraktım. “Banks’in bana çok kızgın olduğundan eminim, Damaris.”

Damaris gülümsedi. “Konumuz Banks değil. Sensin.”

“Anlamadım.”

Tezgâha yaslanıp ellerini beline koydu. “Oğlum senin için endişeleniyor. Ama buraya arabuluculuk yapmaya gelmedim. İkiniz de kazık kadar insanlarsınız, sorunlarınızı kendi başınıza çözebilirsiniz. Seni önemsiyor, hâliyle ben de öyle. Hepimiz seni önemsiyoruz, Sara.”

Akşamın başından beri yakamı bırakmayan yumru boğazıma geri döndü. Bu kez zar zor yutkunuyordum. Belki nedeni aynı anda gözyaşlarımı tutmaya çalışmamdı. İki işi aynı anda yapmayı hiç beceremezdim zaten.

“Hepiniz neden bana bu kadar iyi davranıyorsunuz anlamıyorum,” dedim titrek bir sesle.

“Banks’i ve insanların sınırlarını umursamama eğilimini biliyorsun.” Gülümsedi. “Bana çekmiş.”

Gülüp elimin tersiyle burnumu sildim.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu. “Konuşmak istersen seve seve dinlerim. Banks’in annesi olduğumdan bunun tuhaf kaçabileceğinin farkındayım ama Ashley’nin

de seni geri çevirmeyeceğinden eminim. Artık Pippa ve Brooke da var.”

Sanki onlardan biriymişim gibi konuşuyordu. *Bir Carmichael’mişim gibi.*

Bu kulağıma hem dünyanın en güzel haberi hem de korkunç bir şaka gibi geliyordu. İçimdeki duygu fırtınası başımı döndürüyordu.

“Ne oldu?” dedi. “İyi misin?”

Burnumu çektim. “Ailenin duygusal kapasitesine ayak uydurabileceğimi sanmıyorum.”

“Ne var bunda? Çoğu zaman ben de uyduramıyorum.”

Güldüm. Damaris hafifçe dizime vurup torbalarının başına döndü.

“Sana karşı dürüst olabilir miyim?” diye sordum.

“Elbette. Umarım hep öyle olursun.”

“Bu muhtemelen kulağa... Eh, kulağa nasıl gelecek bilmiyorum. Ailene uyum sağlayıp sağlayamayacağımı bilmiyorum.”

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. “Neden öyle düşünüyorsun?”

Tezgâhtan indim. Daha fazla oturamayacak kadar gergindim.

“Hep sevilmesi zor biri olduğumu düşündüm,” dedim. Yüzünde oluşan belli belirsiz gülümseme dikkatimden kaçmadı. “Ama bu akşam birisi bana sevgiye kucak açmakta zorlandığımı söyledi. Belki ikisi de doğrudur. Bilmiyorum. Biri diğerinin aksini kanıtlamaz. Hepiniz ne yaptığınızı biliyor gibisiniz. Hayatınızın dizginlerini elinize almışsınız. Bense *burada* yaşıyorum. Dünya kadar kredi kartı borcum var. En kötüsü de duygular beni rahatsız ediyor ve hepiniz tanıdığım en duygusal insanlarsınız.”

Damaris bir kahkaha patlatıp bana döndü. Yüzü aydınlandı.

Yüzümü buruşturdum. “Çok ciddiym. Kulağa korkunç geldiğinin farkındayım ama neyle uğraştığını bilmen gerek.”

“Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Her birimiz hayata farklı bir yeşil ışıktaki başlıyoruz ve yol ayrımlarında olabildiğince doğru dönüş yaparak parkuru tamamlamaya çalışıyoruz. Hiçbirimiz her seferinde doğru dönüşü yapamayız, Sara. Hepimiz aynı parkurda bile değiliz.”

İçime bir sakinlik çöktü. Damaris’in sesinde, bakışlarında beni rahatlatan bir şefkat vardı.

“Anladığım kadarıyla, ki yanıyorsam şimdiden özür dilerim,” dedi, “Burada, kendi dairende, nispeten mutlu...”

Güldüm.

“...sağlıklı, başarılı bir hayat sürüyor olman... çoğu insandan daha fazla doğru dönüş yaptığının kanıtıdır.”

Yanıma gelip kollarımı tuttu.

“Oğlumla aranda ne geçerse geçsin konuşmak istediğinde ya da tavsiyeye ihtiyacın olduğunda bana gelebilirsin,” dedi. “Bunu sakın unutmayacağına söz ver.”

Onu başımla onayladım. Yaşlar gözlerimi yakıyordu.

“Güzel.” Kollarıma hafifçe vurup torbalarını aldı. “Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır. Yemek için de cesaret verici sözlerin için de sana minnettarım. Teşekkür ederim.”

Damaris kapıya doğru yürümeye başladı. “Duyduğuma göre harika brownie yapıyormuşsun.”

“Fena sayılmazlar.”

“Fırsatın olursa pazar günkü akşam yemeğimiz için biraz yap. Tadına bakmayı çok isterim.” Duraksayıp bana bir bakış attı. “Hafta sonu görüşürüz.”

Kalbim tekledi. “Ben...” Bir nefes aldım. “Görüşürüz, Damaris.”

Bana göz kırptıktan sonra kapıyı açtı. “Ah! Dur. Yardım edeyim.”

Ne? “Ne oldu?”

“Kahretsin, Banks. Neden birini yardıma çağırmadın?”

“Çünkü herkes çok meşgul.” Banks’in sesi içeriye süzülüp nabzımı hızlandırdı. “Ah!”

“Parmaklarını kıracaksın. Dikkat et.”

Mutfağın ortasında dikilirken Luna Rossa Black’in kokusu burnumu doldurdu.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Dizlerimin bağı her an çözülecek gibiydi. Daha sonra pişman olacağım bir laf etmemek için elimle ağzımı kapattım.

“Bunun kiralık bir daire olduğunun farkındasın, değil mi?” dedi Damaris, kapının önünden çekilerek. “Lütfen duvarlara zarar verme.”

“Deniyorum, anne. Elimden geleni yapıyorum.”

Banks elinde ilk gece yattığım misafir odasındaki yatağın başlığıyla içeriye girdi. Onu duvara yaslayıp sırtını dikleştirerek umutlu gözlerini bana çevirdi.

Damaris usulca dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Banks’in iş pantolonu hâlâ üzerindeydi ama gömleğini değiştirmişti. Başındaysa ters taktığı lacivert bir şapka vardı.

“Burada ne işin var?” diye sordum.

“Sana yatak getirdim. Tuvaletten vibratörünü çıkarırken mobilyaların senin olmadığını söylemiştin.”

Bunu hatırlıyor mu? Yüzündeki gülümsemeyi inceledim. Elbette hatırlıyor.

Her şeyi yanlış anlamış olma ihtimaline karşı umutlanmama çalıştım. Banks kafamdan geçenleri okuyormuş gibi sırtıttı.

“Evimde bıraktığın eşyaları da getirdim,” dedi. “Yani, hepsini değil. Sadece bu gece ihtiyaç duyabileceğini düşündüklerimi.”

“Teşekkür ederim,” derken göğsümdeki sızıyı bastıracağını umarak dudağımı ısırđım. “Kalanları yarın gelip alırım.”

“Acelesi yok.”

Peki. Titrek bir nefes alıp yatağa doğru ilerledim. “Hiç gerek yoktu. Çok teşekkür ederim ama Petterson’dan ilk maaşımı alır almaz yatak işini çözerdim. İş alırsam yani.”

Dudakları bir gülümsemeyle ağır ağır kıvrıldı ve yanağındaki gamze ortaya çıktı. “Yenisini alıp almamak sana kalmış. Alırsan bunu geri götürürüm ama o zaman gelene kadar yatak burada kalacak. Yerde yatamam.”

Ne?

Ona has çekiciliğin, tatlılığın ve biraz da muzipliğin iç içe geçtiği bir ifadeyle bana doğru yürüdü.

“Yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum,” dedi. “Bu hiç hoşuma gitmiyor. Anlam veremiyorum. Ama biliyorum.”

“Peki.”

“İşleri ağırdan alman gerektiğini biliyorum. Erkekler onlara hesap vermeni istediği, senden belli bir kalıba uygun davranmanı beklediği ve yolun sonunda evlilik olabileceğini düşündükleri için ilişkilerden hoşlanmadığını söylemiştin.” Bana doğru eğildi. “Açıkçası ben de bunun evlilikle sonuçlanmasını umuyorum ama bunu kendime saklayacağım.”

Elimle ağzımı kapadım.

“Belki bir süreliğine kendi evinde kalmaya ihtiyacın vardır. Belki birlikte yaşamaya alıştıra alıştıra başlamamız gerekiyor. Neye ihtiyacın varsa kabulüm. Âşık olduğum kadının, âşık olduğum kadın olarak kalmasını istiyorum.”

Elimi geri indirdim. Yüzümdeki kocaman sırtışı gizlemesi mümkün değildi zaten.

“Annem ilişkilerin kendinden ödün vermek olduğunu söyler,” dedi başını kaldırarak. “Yani her gece sensiz uyuyamayacağımı anlarsan ben de kendi dairen olması gerektiğini anlarım. Senin için de sorun olmazsa arada sırada burada kalmak istiyorum.”

“Banks...” dedim gülerek.

“Ne önemi var ki zaten?” Omuzlarını silkti. “Öyle ya da böyle birlikte olacağız. Garajımm tamamen bana kalması da cabası. Abilerim sevgilileriyle birlikte yaşamaya başladığında garajlarının ne hâle geldiğini gözlerimle gördüm. Alet edevat koyacak delik kalmıyor.”

Kendimi daha fazla tutamayıp bir kahkaha patlattım.

Banks beni kucağına aldığı anda bacaklarımı beline dolayarak beni tam da istediği gibi uzun uzun, arzuyla öpmesine müsaade ettim. Haklıydı. Öyle ya da böyle birlikte olacaktık. Aşk hikâyesimiz için farklı bir son düşünemiyordum.

Yirmi Sekiz

BANKS

“Her şeyi karman çorman ettik,” dedim kıkırdayarak.

Sara kolunu karnıma atıp parmaklarını tenimde gezdirdi. “Hepsi senin suçun. Sana ilişki istemediğimi söylememe rağmen peşimi bırakmadın.”

Alaycı bir kıkırtıyla karşılık verdim. “Hadi oradan. Sana âşık olacağımı söylediğimi gayet net hatırlıyorum. Benimle kalmanın berbat bir fikir olacağını da *üzerine basa basa* söylemiştim.”

“Diş fırçamı bulmam gerek ama nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yok,” dedi gülerek. “Burada mı? Arabamda mı? Dairemdeki kolilerden birinde mi?”

“Bir düzen oturtmamız gerek. Ya da diş fırçası gibi temel ihtiyaçlardan ikişer tane alacağız. Her eve birer tane koyacağız. Yoksa sürekli getirip götürmemiz gerekecek.”

Sara göğsüme bir öpücük kondurdu. “Her eve birer tane koyalım. Böylece nerede kalmak istediğimiz kararını gönül rahatlığıyla son dakikaya bırakabiliriz.”

Gözlerimi devirdim.

“Gözlerini devirdiğinin farkındayım,” dedi karnıma hafifçe vurarak.

“Nereden bildin? Suratıma bakmıyordun bile.”

Kıkırdadı. “Bilirim ben.”

Sara sırtüstü dönüp bana sokuldu. Başımı eğip başının yan tarafına bir öpücük kondurdum.

Şimdiye dek hiç yapmadığım bir şey yapmış, dükkânı arayıp bugün gelmeyeceğimi söylemiştim. Tasha bunu bir hayli

eğlenceli bulmuş ve Sara'yla bir ilgisi olduğunu tahmin etmişti. *"Belki bunu her ay tekrarlamalısın. Hepimize iyi gelir,"* demişti gülerek.

"Bu düzenden nefret ettiğini biliyorum," dedi Sara. "Ne kadar oldu, iki hafta falan mı? Çabuk bıktın."

"Öyle ama söylenmemeye çalışıyorum. En sevdiğin şampuanın elinin altında olmamasının ya da giymek istediğin gömleği öteki evde unutmanın canına tak etmesini bekliyorum. O zaman pes edip olması gerektiği gibi benimle yaşamaya başlayacaksın."

"Kim öyle olması gerektiğini söylüyor?"

"Tanrı."

Sara'nın genzinden alaycı bir hırıltı çıktı ve başını iki yana salladı. "İşleri ağırdan almayı kabul ettiğin için teşekkür ederim." Dirseğinin üzerinde doğrulup tatlı, uykulu gözlerini bana dikti. "Bunu en doğru şekilde yapmak istiyorum."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Yapacağız. Deneye yanıla en doğrusunu bulacağız."

Oturur vaziyete geçip kucağıma çıkacakmış gibi ellerimi omzuma koydu. Fakat telefonum çalmak için bula bula bu ânı buldu. Sara komodine uzandı.

"Bırak sesli mesaja düşsün," dedim kıcını kavrayıp onu kendime çekerek.

"Aç hadi. Sonra telefonu kapatırsın."

İç geçirerek ahizeyi kulağıma koydum. "Alo?"

"Günaydın yakışıklı. Nasıl gidiyor?" diye sordu Gloria.

Üzerimdeki örtüyü bir kenara ittim. Sara ereksiyonumu kavrayıp sıvazladı ve başındaki zevk suyu damlasını yaladı.

Siktir. "Ah, bildiğin gibi, Glo. Sen?"

Sara kıkırdadı. Dizlerinin üzerinde doğrulup sertliğini okşadı ve kucağıma çıktı. Aletimin başını girişine hizalayıp beni boylu boyunca içine alırken nefesimi tuttum.

Keskin bir nefes alıp telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve “Siktir,” dedim ağzımı oynatarak.

Gloria bir şeyler anlatıyordu ama neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bütün dikkatim Sara’nın her hareketiyle zıplayan memelerindeydi.

Bunu hak edecek ne yaptım.

Teşekkür ederim, Tanrım.

Gloria’nın müzayede dediğini duydum. “Bir saniye, Gloria. Ben de seninle müzayede hakkında konuşacaktım.” Sara’nın memesini kavramamla aletimin daha da sertleştiğini hissettim.

“Ne konuşacağız?”

“Bir fikrim var.”

“Söyle bakalım,” dedi.

“Bu haftaki öğle yemeğimizde konuşalım. Şu an biraz meşgulüm.”

Sara’nın başı geriye düştü. *Gözlerimi ondan alamıyorum.*

“Yarın on bir buçukta beni alırsın o hâlde,” dedi Gloria.

“Olur. Söylediğin saate oradayım.”

“Anlaştık. Fotoğraflarını basığımız afişleri de yanımda getireceğim.” Kıkırdadı. “Harika oldular. Huzurevindeki tüm kadınların takma dişleri ağızlarından fırlayacak.”

Yüzümü buruşturdum. “Çok... sevindim.”

Gloria güldü. “Her neyse. Kendine iyi bak. Yarın görüşürüz, yakışıklı.”

“Görüşürüz. Sen de kendine iyi bak, Gloria.”

Çağrıyı sonlandırıp telefonu yatağa bıraktım.

Sara’nın meme uçlarını sevdiğini bildiğim şekilde yuvarlayıp, “Sana bir sorum var,” dedim.

“Neymiş?” Üzerimde zıplarken dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı. “Harikasın, Banks.”

“Prezervatif takmadığımızın farkındasın, değil mi?”

Sara'nın hareketleri yavaşladı. Beni içine, *en derinlerine* aldı ve kalçalarını enfes bir ritimle yuvarlamaya koyuldu.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Evet, aklıma hiç gelmedi."

"Bebeklerin nasıl yapıldığını biliyorsun, değil mi?"

Gergince güldü. "Biliyorum."

Kalçalarını kavrayıp zevkin tadını çıkardım. *Cennette olmalıyım. Bundan daha iyisi olamaz.*

"Bunu konuşmanın sırası değil," dedi altdudağını ısırarak.

"Aslında bence tam sırası. Artık hep sevişirken sohbet ediyoruz."

Sara bir kahkaha patlattı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Ellerini göğsüme koyup gözlerimin içine baktı. Ben de ellerimi pürüzsüz teninde gezdirip kıcını avuçladım.

"Konuş benimle," diyerek öne eğilip meme uçlarından birini ağzıma aldım.

"Böyle yaparsan konuşamam," diye inledi Sara.

Hassas çıkıntıyı hafifçe ısırıp geri çekildim. "Peki."

"Bunu itiraf etmek için biraz desteğe ihtiyacım var."

Kalçamı kaldırarak aletimi gidebildiği kadar derine ittim.

"Böyle iyi mi?"

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Hamile kalma ihtimalim çok düşük."

"Peki."

"Herhangi bir hastalığımız olmadığını zaten konuşmuştuk."

"Evet," dedim kalçalarımı tekrar ona doğru iterek.

Sara bana doğru eğilip dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu.

"Adını koymamış olsak da aşağı yukarı bir aydır beraberiz," dedi. Gözleri parlıyordu. "Ve evine taşınmak istemiyorum. Henüz yani."

“Evet, evet, evet. Artık sadede gel de seni şu yatağa domaltayım.”

Kıkırdadı. “Çocuk istiyorum.”

Öylece kalakaldım. *Az önce ne dedi o?*

Gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. İçimi ansızın müthiş bir sıcaklık sarmıştı. *Siktir.*

“Daha doğrusu *senin* çocuğunu istiyorum,” diye ekledi. “Acelem yok elbette. Henüz evinde yaşamayı bile istemiyorum. Ama ailenle vakit geçirdikçe kendi ailemi kurmak için sabırsızlanmaya başlıyorum. Herkesi şaşırtmak istiyorum. Etrafta koşuşturan bir sürü minik Banks ve Sara’mız olsun, abilerini delirtsinler istiyorum.”

Boğazımı temizledim. “Az önce bana seni hamile bırakmamı istediğini mi söyledin?”

Sara sırtarak beni onayladı. “Hemen değil. Dedim ya, doğum kontrol hapı kullanıyorum. İlişkimizi ağırdan alalım, kendimizi hiçbir konuda baskı altında hissetmeyelim istiyorum. Ama eninde sonunda... seninle evlenmek, burada yaşamak ve bir ev dolusu çocuk yapmak istiyorum.”

Hayır, asıl şimdi cennetteyim. Sara, ben, çocuklarımız... belki birkaç tane de tavuk.

“Aletim o kadar sertleşti ki en ufak hareketinde boşalacağım. Yemin ederim.” Kalçalarını kavradım. “Sakın kıpırdama yoksa içine geleceğim, Sara.”

Tepkimi komik bulmuş olmalıydı ki bir kahkaha patlattı.

“Hiç komik değil. Kafayı seninle bozmuş bir adama sakın ondan hamile kalmak istediğini söyleme. Bu hayatımda duyduğum en ateşli şey.”

“Bu evet demek mi?”

“Söyle söyleyeyim.” Hareket etmeye yeltendim ama orgazmın kıyısında olduğumu hissetmemle hemen durdum. “İstedğin her şeye evet. Evlenmek istiyorsan, günü ve yeri söyle.

Nihayet benimle yaşamaya başlamak istiyorsan bir telefonla kapındayım. Bir bebeğimiz olsun istiyorsan, kucağıma tırman ve beni içine al.” Gülümsedim. “Seninle her şeye varım. Neyi ne zaman istersen. Sen hazır olduğunda ben de yanı başındayım.”

Sara göğsümden destek alarak doğruldu. Gözlerindeki bu şey aşk değil de neydi bilmiyordum.

Kalçalarını yavaş yavaş döndürmeye, kadınlığını aletime sürtmeye başladı.

“Sara...” diye inledim. Kendimi tutmak için dişlerimi sık-tım. “Çok ciddiylim.”

Kalçalarını döndürdüğü yönü değiştirip temposunu hafifçe artırdı.

“Kahretsin,” dedim. Kalçalarını öyle sıkı kavradım ki tiz bir çığlık atmasını bekledim.

“İçime boşal, Banks.”

Oldu bil.

Kalçamı her içine itişimde bana aynı şekilde karşılık verdi. Ben hırlayarak içine boşalırken bile durmadı. Aletim şiştiğinde Sara bir çığlık atarak peşimden geldi.

Gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyor, beni ilk kez bu şekilde içine almasını çaresizce izlemek istiyordum. Fakat zevk o kadar yoğun, o kadar şiddetliydi ki gözlerimi yumup bu enfes hissin her bir zerremi ele geçirmesine izin verdim.

Sara kesik nefesler alarak üzerime yığıldı. Kollarımı etrafına dolayıp ona sarıldım.

“Tek kelimeyle mükemmelsin,” dedim başının üzerine bir öpücük kondurarak. “Ciddiyim.”

O da bana sarılıp yanağını göğsüme yasladı. “Seni seviyorum.”

Bu sözleri günde milyonlarca, milyarlarca kez söylese bile duymaktan asla bıkmazdım.

“Ben de seni seviyorum,” dedim parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek.

Kıçımın altında bir şey titreşmeye başladı. Kısa bir debelenmenin ardından telefonuma ulaşmayı başardım.

***BabacıkKix kişisi hayatın boyunca yarım bıraktığın, diğer bir deyişle israf ettiğin tüm içecekler için 1000\$ talep ediyor.**

Bir kahkaha patlatıp telefonumu kapadım.

“Bugün ne yapmak istersin?” diye sordu Sara. “Yarın Pettersson’daki işime başlıyorum. Bugünü en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum.”

Omuzlarımı silktim. “Tekrar sevişebiliriz.”

Sara güldü. “Onun dışında.”

“Ah.” Bir süre düşündüm. “Markete gitmemiz lazım. Sen ne yapmak istiyorsun?”

“Bethany’ye onu alıp akşam yemeğine gidebileceğimizi söylemiştim.”

“Güzel fikir.”

Sara’nın sırtına dalgın dalgın daireler çizerek Sabrina ve Bethany’yle yaşadıklarımızı düşündüm. Jess ve Foxx, olayın ardından Sara’yla konuşup üvey annesinin tavırlarını ne kadar kınadıklarını söylemişti. Foxx beş sözcükten fazlasını söylediğinde kulaklarıma inanmamıştım. Ne gündü ama. Bundan kısa süre sonra Sabrina, her nedense, göt kafalı erkek arkadaşı Gary’den ayrılmış ve konuşmak için Sara’yı aramıştı. Fikrini değiştirmesine ne vesile olmuştu bilmiyordum ama Sara ve Bethany adına mutluydum.

Kardeşi geçtiğimiz haftalarda birkaç kez Sara’da kalmıştı. Hep birlikte akşam yemeğine çıkmış, hatta Bethany’nin amigo gösterisine katılmıştık.

“Annem kilerinin derinliklerinde biraz fudge saklıyor,” dedim. “Hem de antepfıstıklı olanlardan. Gidip biraz yürüteyim mi?”

Sara gülerek doğruldu. “Hayır. Neden gidip kendine almıyorsun?”

“Çünkü birden yetişkin olamam. Annem çok üzülür.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Evinden bir şeyler yürütmeme içten içe bayılıyor. Ona küçüklüğümüzü hatırlatıyor.”

Sara’nın komodinde duran telefonu çalmaya başladı. “Şunu uzatsana.”

“Ben kendiminkini senin için kapadım ama.”

“Ben de kapatacağım. Ama açtıktan sonra.”

Cihazı ona uzatırken memnuniyetsizliğimi açıkça belirtmeye özen gösterdim.

Sara çağrıyı kabul edip hoparlörü açtı. “Alo?”

“Selam Sara. Ben Damaris. Oğlum yanında mı? Arabalarınızı zı evin önünde gördüm.”

Başımı iki yana salladım.

“Evet. Yanımda. Seni duyabiliyor.”

“Banks Owen Carmichael, evimde neden içi plastik örümceklerle dolu bir kutu var?”

Yüzümü buruşturdum. “Neden açtın ki?”

“Birkaç tanesi dışarı fırlamış. Kutuyu elime aldığımda neredeyse kalpten gidecektim.”

“Başkasına gelen kutuları açmak federal bir suçtur,” dedim.

“Siparişlerini kendi evine ver o zaman. Gel de al şunu. Kutuyu verandaya bırakıyorum. Hepsi çok gerçekçi görünüyor.”

Sara’nın kaşları çatıldı. Ona göz kırptım.

“Geliyorum. Bu arada hiç fudge kaldı mı?” diye sordum.

Annem iç geçirdi. “Sarı kâsemi geri getir.”

“Bakarız.”

“Hoşça kal, Banks.”

“Hoşça kal, anne.”

Sara söz verdiği gibi telefonunu kapatıp cihazı benimkinin yanında bıraktı. “Umarım oğullarımız sana çekmez.”

Sara’nın oğlumu taşıdığını düşünmek bile aletimi tekrar sertleştirmeye yetti. Onu sırtüstü döndürdüğümde tiz bir çığlık attı.

“Çocuğumu doğurmak istediğini söylediğine bin pişman olacaksın,” dedim tek hamlede içine girerek.

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Hiç sanmıyorum.”

Dünyanın geri kalanını unutup birbirimizde kaybolduk.

Kapanış

SARA

1 Ay Sonra

“Bu kanepenin evimde olmasından utanıyorum, Kix,” dedi Damaris mutfığa doğru yürürken. “Oturup kalkarken gıcırıyor. Üzerinde otuz yıllık lekeler var. Yenisini istiyorum.”

“Biraz abartmıyor musun?” dedi Kix. “Ona her baktığımızda hatırladığımız anıları düşün.” Masanın etrafına dolmuş bizlere bakarak göz kırptı. “Domates soslu makarna. Maddox’un krampon izleri. Yanılmıyorsam Banks’i bile o kanepede yapmıştık.”

“Buna düpedüz saygısızlık derler,” dedi Banks.

İçerideki herkes hep bir ağızdan bir kahkaha patlattı.

Carmichaellar gürültücü ve şamatalı bir aile olsa da ağızlarını tutmayı biliyorlardı. Kix, Damaris’e kanepeyi neden değiştirmemeleri gerektiğine dair bir yığın neden daha sıralarken kardeşlerin hepsi birbirilerine manidar gülümsemeler atıyordu.

Foxx ağzında bir kürdanla yanıma oturdu. Ailesinin maskaralıkları karşısında başını bıkkınca iki yana sallasa da içten içe bunu eğlenceli bulduğundan şüpheleniyordum. *Nasıl bulmaz ki?*

“Anahtar sorununu çözdün mü?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır.”

Birbiri ardına kaybolan anahtarlarına dair bir teorim vardı ama bunu kimseyle paylaşmamıştım. Desteksiz suçlamalarda bulunmak istemiyordum ama kafamı kurcalayan bir şeyler vardı.

Foxx bana bir bakış atıp tek kaşını kaldırdı. *Sanırım o da aynı şeyden şüpheleniyor.*

“Tavus kuşlarının tüylerini dökmesi neden umurumda olsun ki?” Banks bakışlarını telefonundan bize çevirdi. “Bu aptal mesajlar canıma tak etti artık.” En büyük abisine döndü. “Bunun altından içinizden biri çıkarsa intikamım çok fena olacak”

Foxx bakışlarını Banks’e dikip kürdanı ağzından çıkardı. “Kahretsin. İlk kez keşke bunu ben yapmış olsaydım diyorum.”

“Sen mi yaptın?” diye sordu Banks.

Foxx bu konuşmadan şimdiden sıkılmış gibi iç geçirdi. “Evet, Banks. İşim gücüm olmadığından bütün gün hayvanlara dair tuhaf bilgiler araştırıp sana gönderiyorum.” Kürdanı ağzına geri koydu. “Mantıklı konuş.”

“Bethany de gelecek mi?” diye sordu Damaris. “Geçen gün benzinlikte karşılaştık. Çok tatlı bir kız, Sara.”

Dudaklarım kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bence de öyle. Ama ne yazık ki gelemeyecek. Sabrina onu ve bir arkadaşını bu hafta sonu Atlantada konsere götürüyor.”

Jess, “Sabrina’yı sikeyim,” diye araya girdiğinde Pippa’dan bir dirsek yedi. “Ne? O...” Annesine bir bakış attı. “Çok kaba bir insan.” Sırıttı.

Damaris başını iki yana salladı.

Bu aileye bayılıyordum. Sadece bana değil, Bethany’ye de kucak açmışlardı. Bence bu kardeşime de iyi gelmişti.

Bir de Banks’e duyduğu hayranlığı aşısa...

“Gloria hepinizi önümüzdeki hafta sonu düzenlenecek hayır gecesine davet etti,” dedi Banks. “Sizi katılmaya teşvik etmek için bana bir afiş de vermişti ama Sara onu yatak odasının duvarına astı.”

Güldüm.

“Hangi evin yatak odasına?” dedi Moss, bana göz kırparak. Banks dudaklarını büktü. “Çok komik.”

Damaris bir kâseyi duruladığı lavabonun başından, “Önümüzdeki pazar mıydı?” diye sordu. “Honey de bu sabah tekrar

söyledi. Müzayede bittiğinde Gloria'yla ne yapacaklar bilmiyorum. Kafayı bununla bozdular.”

Banks sırtıttı. “Afişleri gördün mü? Nasıl bozmasınlar?”

“Görmez miyim?” dedi Damaris. “Gül çok hoş bir dokunuş olmuş.”

“Kimler geliyor?” diye sordu Banks.

Moss ve Maddox geleceklerine dair bir şeyler mırıldandı. Jess belirsiz bir şeyler söyleyip konuyu geçiştirse de geleceğini hepimiz biliyorduk. Foxx ise her zamanki gibi sessizce oturmayaya devam etti.

“Ya sen, Foxx?” diye üsteledi Banks.

Abisi omuzlarını silkti.

“Hadi ama. Gelmen gerek. Çok eğleneceğiz.”

Foxx iç geçirdi. “Bakarız.”

Banks'in yüzü aydınlanınca endişelenmekten kendimi alamadım. Brooke'a bir bakış attığımda beni başıyla onayladı.

“Bu ses tonu bir şeyler karıştırdığının göstergesidir. Muhtemelen ortalığı ayağa kaldıracak bir şeyler.”

Eyvah.

“Perşembe akşamı bizimle üzüm bağına geliyor musun, Sara? Şarap tadımı ve resim etkinliği var,” dedi Pippa. “Brooke da geliyor.”

“Peki ya Ashley?” diye sordum.

“Hayır. Etkinlik için Honey'ye yardım ediyor.” Pippa güldü. “Ne müzayedeymiş ama. Herkesin hayatını ele geçirdi.”

“Farkında mısınız? Uzun zamandır Jess ve Banks'in bir şaka yüzünden birbirlerini boğazlamaya kalkışmadığı ilk pazar yemeğimizi yiyoruz.”

“Haklısın.” Moss onu başıyla onayladı. “Bu huzuru neye borçluyuz?”

Banks, Jess'e döndü. “İki şeye. Bir, Jess civcivleri çok sevdi.”

“Öyle,” dedi Jess omuzlarını silkerek.

“İki...” Banks sırtıttı. “Yarışı kazanmamı bir türlü kendine yediremiyor.”

Jess hışımla ayağa fırlayıp ellerini masaya koyarak herkesi ikinci bir koşu yarışma ikna etme çabalarına başladı. Atışmalarını hepimiz keyifle izledik.

“Yardım lazım mı, Damaris?” diye sordum.

“Çayı karıştırmak ister misin? Her şey hazır sayılır.”

Gülümsedim. “Elbette.”

Ne zaman ailecek bir araya gelsek Banks’in depozitomu kurtarmak için evime geldiği günü hatırlıyordum. İyi talihimin tükendiğine ve hayatımın bundan böyle bayır aşağı gideceğine ikna olmuşum.

Belki de gerçekten haklıydım.

Ne var ki evren, gitmesi gereken yolu insanın önüne serdiğinde o an dipte misin bulutların üzerinde mi umursamazdı. Anlamayı bir türlü başaramadığım şey de buydu ya. Çalkantılı bir hayatım olduğundan kendimi değersiz görmüştüm. Bir şeyi hak ediyorsam uğruna bu kadar uğraşmamam gerektiğine inandığımdan kendimi pek çok şeyden mahrum bırakmıştım.

Fakat bu doğru değildi.

Öğrendiğim bir şey varsa, o da insanın karşısına çıkan mucizelere hevesle kucak açması gerektiği idi. Herkes sevgiyi kabul etmeli, iyiliğe açık olmalı, gözüne yanlış görünen bir şeye *ya da birine* ikinci bir şans vermeye istekli olmalıydı.

O an doğru olduğunu bilmese de o dönüşü yapmalıydı.

Başımı kaldırdığımda Banks’le göz göze geldim. Dudakları sadece bana sakladığı utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bu riski göze almış ve sonucunda çılgın, harika, sevgi dolu bir aile kazanmıştım. Yakında Banks’le birlikte kendi küçük ailemizi de kuracaktık.

Banks’in gözleri kafamdan geçenleri duymuş gibi karardı.

Tüm sorunlarımın ya da zaman zaman hâlâ içime dert olan şeylerin çözümlerini bilmiyordum. Banks'in yanına ne zaman taşınacağımdan, ne zaman evleneceğimizden ya da ilk çocuğumu ne zaman doğuracağımdan hâlâ emin değildim.

Fakat sürece güvenmem gerektiğini öğrenmiştim.

Nasıl güvenmezdim ki?

Beni içinde bulunduğum âna o getirmişti.

Banks bana göz kırptı.

Beni ona getirmişti.

Onu da bana.

Hâlâ öğrenme sürecindeydim. Bazı günler sevgiye kucak açmakta, buna layık olduğumu hissetmemde bir sorun olmadığını kendime hatırlatma ihtiyacı duyuyordum. Kendime başkalarının bana, kendi yöntemleriyle onlar için önemli olduğumu gösterdiği anları gözden kaçırmamam gerektiğini söylüyordum.

Bazen eski alışkanlıkların pençesine düşmek çok kolay oluyordu ve duvarlarımın ardına saklanmaya, işi şakaya vurup konuyu geçiştirmeye çalışıyordum.

Böyle günlerde Damaris bana unuttuğum her şeyi tekrar hatırlatıyordu.

Banks her öpücüğüyle, bana her sarılışıyla, her güzel sözünü ve anne baba olmaya hazır olana dek birkaç tavuk almamız gerektiğine dair ısrarlarıyla kendimi her gün biraz daha sevmeme yardımcı oluyordu. Onu o kadar çok seviyordum ki.

Mutluluktan bulutların üzerinde süzüleceğiz.

